

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εισ.1. Στον τρόπο σκέψης του κόσμου, οι ρόλοι της διδασκαλίας και της εκμάθησης είναι στην πραγματικότητα αντεστραμμένοι.² Η αντιστροφή είναι χαρακτηριστική.³ Φαίνεται σαν να είναι διαχωρισμένοι, ο δάσκαλος και ο μαθητής, με το δάσκαλο να προσφέρει κάτι μάλλον στον μαθητή παρά στον εαυτό του.⁴ Επί πλέον, η πράξη της διδασκαλίας θεωρείται ως μια ειδική δραστηριότητα, στην οποία επιδίδεται κανείς μόνο κατά ένα σχετικά μικρό ποσοστό του χρόνου του.⁵ Τα Μαθήματα Θαυμάτων, όμως, τονίζουν ότι το να διδάσκεις είναι να μαθαίνεις, με αποτέλεσμα δάσκαλος και μαθητής να είναι το ίδιο.⁶ Επίσης τονίζουν ότι η διδασκαλία είναι μια διαδικασία συνεχής: συμβαίνει κάθε στιγμή της ημέρας, και συνεχίζεται και στις σκέψεις που κάνουμε όταν κοιμόμαστε.

Εισ.2. Διδάσκω, σημαίνει εκδηλώνω.² Υπάρχουν μόνο δύο συστήματα σκέψης, και κάθε ώρα και στιγμή, εκδηλώνεις το ποιο από τα δύο πιστεύεις ότι είναι αληθινό.³ Από την εκδήλωσή σου αυτή, οι άλλοι μαθαίνουν κι εσύ επίσης.⁴ Το ερώτημα δεν είναι το κατά πόσον θα διδάξεις, γιατί δεν τίθεται ζήτημα επιλογής ως προς αυτό.⁵ Θα μπορούσε να πει κανείς ότι σκοπός των Μαθημάτων είναι να σου παρέχουν έναν τρόπο να διαλέξεις αυτό που θέλεις να διδάξεις, με κριτήριο το τι θέλεις να μάθεις.⁶ Δεν μπορείς να προσφέρεις σε κάποιον άλλο, παρά μόνο στον εαυτό σου και αυτό το μαθαίνεις διδάσκοντας.⁷ Η διδασκαλία δεν είναι παρά ένα κάλεσμα μαρτύρων προκειμένου αυτοί να πιστοποιήσουν αυτό που πιστεύεις.⁸ Είναι μια μέθοδος μετατροπής.⁹ Αυτό δεν επιτυγχάνεται απλώς και μόνο με λόγια.¹⁰ Κάθε περίπτωση πρέπει να είναι για σένα μια ευκαιρία να διδάξεις σε άλλους το τι είσαι, καθώς και τι αντιπροσωπεύουν αυτοί για σένα.¹¹ Τίποτα περισσότερο απ' αυτό αλλά και τίποτε λιγότερο.

Εισ.3. Επομένως, η διδακτέα ύλη που οργανώνεις καθορίζεται αποκλειστικά από το τι νομίζεις ότι είσαι, και το τι σχέση πιστεύεις ότι έχουν οι άλλοι με σένα.² Στην τυπική κατάσταση διδασκαλίας, τα ερωτήματα αυτά μπορεί να μην έχουν απολύτως καμιά σχέση με αυτό που νομίζεις ότι διδάσκεις.³ Πλην όμως είναι αδύνατον να μην χρησιμοποιείς το περιεχόμενο οποιασδήποτε περίπτωσης προς όφελος αυτού που πραγματικά διδάσκεις, άρα και πραγματικά μαθαίνεις.⁴ Ως προς αυτό, το λεκτικό περιεχόμενο της διδασκαλίας σου είναι μάλλον άσχετο.⁵ Μπορεί να συμπίπτει, μπορεί και όχι.⁶ Η διδασκαλία που βρίσκεται κάτω απ' τα λόγια σου είναι εκείνη που σε διδάσκει.⁷ Το να διδάσκεις, δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να ενισχύει αυτό που πιστεύεις για τον εαυτό σου.⁸ Βασικός σκοπός της διδασκαλίας είναι να ελαττώνει την αυτο-αμφισβήτηση.⁹ Αυτό δεν σημαίνει ότι ο εαυτός που προσπαθείς να προστατεύσεις είναι πραγματικός.¹⁰ Σημαίνει όμως, ότι αυτό που πιστεύεις ως πραγματικό εαυτό σου, αυτό και διδάσκεις.

Εισ.4. Αυτό είναι αναπόφευκτο. Δεν υπάρχει τρόπος να το αποφύγεις.³ Πως θα μπορούσε να ήταν αλλιώς;⁴ Καθένας που παρακολουθεί το πρόγραμμα μαθημάτων του κόσμου - και κάθε ένας που βρίσκεται εδώ, το παρακολουθεί μέχρι να αλλάξει γνώμη – διδάσκει μόνο και μόνο για να πείσει τον εαυτό του ότι είναι αυτό που δεν είναι.⁵ Σε αυτό έγκειται ο σκοπός του κόσμου.⁶ Τι άλλο από αυτό, λοιπόν, θα ήταν το πρόγραμμα μαθημάτων του; ⁷ Μέσα σε αυτήν την κλειστή και χωρίς ελπίδα μαθησιακή κατάσταση, η οποία δεν διδάσκει τίποτε άλλο από την απόγνωση και τον θάνατο, ο Θεός στέλνει τους δασκάλους Του.⁸ Και καθώς αυτοί διδάσκουν τα δικά Του μαθήματα χαράς και ελπίδας, η εκπαίδευσή τους τελικά ολοκληρώνεται.

Εισ.5. Αν δεν υπήρχαν οι δάσκαλοι του Θεού, ελάχιστη ελπίδα σωτηρίας θα υπήρχε, γιατί ο κόσμος της αμαρτίας θα φάνταζε παντοτεινά πραγματικός.² Αυτοί που εξαπατούν τον εαυτό τους αναγκαστικά εξαπατούν και τους άλλους, γιατί είναι αναγκασμένοι να διδάσκουν την απάτη.³ Και τι άλλο από αυτό είναι η κόλαση;⁴ Αυτό είναι ένα εγχειρίδιο για τους δασκάλους του Θεού.⁵ Δεν είναι τέλειοι, ειδήλλως δεν θα βρίσκονταν εδώ.⁶ Όμως είναι η αποστολή τους να γίνουν τέλειοι εδώ, κι' έτσι διδάσκουν την τελειότητα ξανά και ξανά, με πάρα πολλούς τρόπους, μέχρι να τη μάθουν.⁷ Και μετά πια δεν τους βλέπει κανείς εδώ, παρ' όλο που οι σκέψεις τους παραμένουν πηγή παντοτεινής δύναμης και αλήθειας.⁸ Ποιοί είναι;⁹ Πως επιλέγονται;¹⁰ Τι κάνουν;¹¹ Πως επιτυγχάνουν τη σωτηρία για τον εαυτό τους και για τον κόσμο;¹² Αυτό το εγχειρίδιο επιχειρεί να δώσει απαντήσεις σε αυτά ακριβώς τα ερωτήματα.

1. ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;

M-1.1. Δάσκαλος του Θεού είναι οποιοσδήποτε το αποφασίσει. 2 Τα προσόντα του συνίστανται αποκλειστικά στο εξής: κάποια στιγμή, με κάποιο τρόπο, έκανε μια συνειδητή επιλογή με την οποία δεν είδε τα συμφέροντά του ξεχωριστά από κάποιου άλλου. 3 Από την στιγμή που το έκανε αυτό, ο δρόμος του θεμελιώθηκε και η κατεύθυνσή του είναι σίγουρη. 4 Ένα φως εμφανίστηκε στο σκοτάδι. 5 Μπορεί να είναι ένα μοναχικό φως, αλλά είναι αρκετό. 6 Έχει συνάψει μια συμφωνία με τον Θεό, έστω κι' αν ακόμα δεν πιστεύει σε Αυτόν. 7 Έχει γίνει κομιστής της σωτηρίας. 8 Έχει γίνει δάσκαλος του Θεού.

M-1.2. Έρχονται από κάθε μέρος του κόσμου. 2 Προέρχονται από όλες της θρησκείες ή από καμιά θρησκεία. 3 Είναι αυτοί που απάντησαν. 4 Το Κάλεσμα είναι παγκόσμιο. 5 Λαμβάνει χώρα συνεχώς και παντού. 6 Ζητά δασκάλους για να μιλήσουν γι' Αυτό και να λυτρώσουν τον κόσμο. 7 Πολλοί το ακούν αλλά λίγοι θα απαντήσουν. 8 Κι' όμως, είναι απλώς θέμα χρόνου. 9 Στο τέλος, όλοι θα απαντήσουν, αλλά το τέλος μπορεί να απέχει πάρα, πάρα πολύ. 10 Και αυτός είναι και ο λόγος που δημιουργήθηκε το σχέδιο των δασκάλων. 11 Ο ρόλος τους είναι να εξοικονομήσουν χρόνο. 12 Καθένας τους ξεκινά σαν ένα μοναχικό φως, αλλά έχοντας το Κάλεσμα στο κέντρο του, είναι ένα φως απεριόριστο. 13 Και με βάση τα κριτήρια του κόσμου για το χρόνο, ο καθένας τους είναι σαν να εξοικονομεί χίλια χρόνια. 14 Για το ίδιο το Κάλεσμα, ο χρόνος δεν έχει νόημα.

M-1.3. Υπάρχει μια σειρά μαθημάτων για κάθε δάσκαλο του Θεού. 2 Η μορφή των μαθημάτων ποικίλλει πάρα πολύ. 3 Όπως και τα κατά περίπτωση διδακτικά βοηθήματα. 4 Το περιεχόμενο, όμως, των μαθημάτων δεν αλλάζει ποτέ. 5 Η κεντρική ιδέα τους πάντοτε είναι, "Ο υιός του Θεού είναι ελεύθερος ενοχής, και στην αθωότητά του έγκειται η σωτηρία του". 6 Μπορεί να διδαχθεί με πράξεις ή με σκέψεις, με λόγια ή σιωπηρά, σε κάθε γλώσσα ή χωρίς γλώσσα, σε κάθε τόπο, με κάθε τρόπο, οποιαδήποτε στιγμή. 7 Δεν έχει σημασία ποιός ή τι ήταν ο δάσκαλος πριν ακούσει το Κάλεσμα. 8 Με το που απάντησε, έχει γίνει σωτήρας. 9 Είδε κάποιον άλλο ως τον εαυτό του. 10 Ως εκ τούτου, βρήκε την σωτηρία του και την σωτηρία του κόσμου. 11 Με την αναγέννησή του, ξαναγεννιέται ο κόσμος.

M-1.4. Αυτό είναι ένα εγχειρίδιο για μια ιδιαίτερη διδακτέα ύλη, που προορίζεται για τους δασκάλους μιας συγκεκριμένης μορφής μαθημάτων του κόσμου. 2 Υπάρχουν πολλές, χιλιάδες άλλες μορφές, όλες τους με το ίδιο αποτέλεσμα. 3 Απλά εξοικονομούν χρόνο. 4 Όμως ο χρόνος συσσωρεύεται επίπονα, και ο κόσμος είναι πια πολύ κουρασμένος. 4 Είναι γερασμένος και φθαρμένος και χωρίς ελπίδα. 5 Για την τελική έκβαση ποτέ δεν τέθηκε ζήτημα, γιατί τι θα μπορούσε ποτέ να αλλάξει το Θέλημα του Θεού; 7 Όμως ο χρόνος, με τις περιπτώσεις αλλαγής και θανάτου ψευδαισθήσεις του, φθείρει τον κόσμο και τα πάντα μέσα σ' αυτόν. 8 Παρόλα αυτά ο χρόνος έχει τέλος και αυτό είναι που οι δάσκαλοι του Θεού έχουν επιφορτιστεί να επιφέρουν. 9 Γιατί ο χρόνος βρίσκεται στα χέρια τους. 10 Αυτό διάλεξαν και αυτό τους δόθηκε.

2. ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥΣ;

M-2.1. Σε κάθε ένα δάσκαλο του Θεού έχουν ανατεθεί ορισμένοι μαθητές, και από τη στιγμή που αυτός απαντήσει στο Κάλεσμα θα αρχίσουν να τον αναζητούν. 2 Επιλέχθηκαν γι' αυτόν, επειδή η μορφή της διδακτέας ύλης που θα διδάξει είναι η καλύτερη δυνατή γι' αυτούς, με βάση το επίπεδο κατανόησής τους. 3 Οι μαθητές του τον περιμένουν, γιατί ο ερχομός του είναι βέβαιος. 4 Και πάλι, είναι μόνο θέμα χρόνου. 5 Από τη στιγμή που θα αποφασίσει να εκπληρώσει το ρόλο του, είναι

έτοιμοι να εκπληρώσουν τον δικό τους. 6 Ο χρόνος περιμένει την επιλογή του αλλά όχι και εκείνους που θα υπηρετήσει. 7 Όταν θα είναι έτοιμος να μάθει, οι ευκαιρίες για να διδάξει θα του παρασχεθούν.

M-2.2. Για να γίνει το σχέδιο διδασκαλίας-μάθησης της σωτηρίας κατανοητό, είναι απαραίτητο να συλλάβει κανείς την έννοια του χρόνου, όπως την ορίζουν τα Μαθήματα. 2 Η Εξιλέωση διορθώνει τις ψευδαισθήσεις, όχι την αλήθεια. 3 Επομένως, διορθώνει αυτό που ποτέ δεν υπήρξε. 4 Επιπλέον, το σχέδιο γι' αυτήν την διόρθωση δημιουργήθηκε αλλά και ολοκληρώθηκε την ίδια στιγμή, επειδή το Θέλημα του Θεού είναι τελείως έξω από κάθε έννοια χρόνου. 5 Όπως και όλη η πραγματικότητα, αφού προέρχεται από Αυτόν. 6 Την στιγμή που η ιδέα του διαχωρισμού εισχώρησε στο νου του Υιού του Θεού, την ίδια στιγμή η Απάντηση του Θεού είχε δοθεί. 7 Χρονικά, αυτό συνέβη πάρα πολύ παλιά. 8 Στην πραγματικότητα, δεν συνέβη καν.

M-2.3. Ο κόσμος του χρόνου, είναι ο κόσμος της ψευδαίσθησης. 2 Κάτι που συνέβη πολύ καιρό πριν, μοιάζει να συμβαίνει τώρα. 3 Επιλογές που έγιναν πολύ παλιά, μοιάζουν να είναι ανοιχτές, να εκκρεμεί να γίνουν. 4 Κάτι που έχει κατανοηθεί και γίνει μάθημα και προ πολλού ξεπεραστεί, εξετάζεται σαν να πρόκειται για μια νέα σκέψη, μια φρέσκια ιδέα, μια διαφορετική προσέγγιση. 5 Εξαιτίας του ότι η βούλησή σου είναι ελεύθερη, μπορείς να αποδεχθείς αυτό που ήδη έχει συμβεί οποτεδήποτε το επιλέξεις, και μόνο τότε θα συνειδητοποιήσεις ότι ήταν πάντα εκεί. 6 Όπως τονίζουν τα μαθήματα, δεν είσαι ελεύθερος να επιλέξεις την διδακτέα ύλη, ούτε και τον τρόπο με τον οποίο θα την μάθεις. 7 Είσαι όμως ελεύθερος να διαλέξεις πότε θέλεις να την μάθεις. 8 Και καθώς το αποδέχεσαι αυτό, έχεις ήδη μάθει το μάθημα.

M-2.4. Τότε, ο χρόνος κυλά πραγματικά αντίστροφα προς μια στιγμή τόσο αρχαία, που είναι πέρα από κάθε ανάμνηση, πέρα ακόμα κι' από κάθε δυνατότητα ανάκλησης στη μνήμη. 2 Κι' όμως, επειδή πρόκειται για μια στιγμή που την ξαναζεις επανειλημμένα, ξανά και ξανά, μοιάζει να συμβαίνει τώρα. 3 Και μ' αυτό τον τρόπο είναι που ο δάσκαλος και ο μαθητής μοιάζει να συναντιούνται στο παρόν, βρίσκοντας ο ένας τον άλλο σαν να μην είχαν ξανασυναντηθεί ποτέ. 4. Ο μαθητής έρχεται στο κατάλληλο μέρος την κατάλληλη στιγμή. 5 Αυτό είναι αναπόφευκτο, γιατί εκείνη την αρχαία στιγμή - που τώρα ξαναζεί - είχε κάνει τη σωστή επιλογή. 6 Όπως και ο δάσκαλος, που επίσης είχε κάνει μια αναπόφευκτη επιλογή σ' ένα μακρινό παρελθόν. 7 Φαίνεται να χρειάζεται χρόνο να το κατανοήσουμε, ότι το Θέλημα του Θεού βρίσκεται παντού. 8 Τι θα μπορούσε να επιβραδύνει τη δύναμη της αιωνιότητας;

M-2.5. Όταν δάσκαλος και μαθητής συναντώνται, αρχίζει μια ιδιαίτερη κατάσταση διδασκαλίας-μάθησης. 2 Επειδή στην πραγματικότητα, αυτός που διδάσκει δεν είναι ο δάσκαλος. 3 Οποτεδήποτε δυο αδελφοί συνενυρίσκονται με σκοπό την μάθηση, τους μιλά ο Δάσκαλος του Θεού. 4 Λόγω της φύσης του σκοπού, η σχέση είναι άγια και ο Θεός έχει υποσχεθεί να στέλνει το Πνεύμα Του σε κάθε άγια σχέση. 5 Στην κατάσταση διδασκαλίας-μάθησης και οι δύο μαθαίνουν ότι το να δίνεις και το να παίρνεις είναι το ίδιο. 6 Οι διαχωρισμοί που έχουν οριοθετήσει ανάμεσα στους ρόλους τους, στους νόες τους, στα σώματά τους, στις ανάγκες τους, στα συμφέροντά τους και όλες οι διαφορές που νόμιζαν ότι τους χωρίζουν μεταξύ τους, ξεθωριάζουν και σβήνουν και εξαφανίζονται. 7 Όσοι είναι πρόθυμοι να μάθουν το ίδιο μάθημα, έχουν κοινό στόχο και κοινό συμφέρον. 8 Και με αυτό τον τρόπο εκείνος που ήταν ο μαθητής, γίνεται και ο ίδιος δάσκαλος του Θεού, επειδή πήρε την ίδια εκείνη απόφαση που του προσέφερε τον δάσκαλό του. 9 Είδε σε κάποιον άλλο τα ίδια συμφέροντα με τα δικά του.

3. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ;

M-3.1. Οι δάσκαλοι του Θεού δεν έχουν κάποιο προκαθορισμένο επίπεδο διδασκαλίας. 2 Κάθε κατάσταση διδασκαλίας-μάθησης είναι, στην αρχή, διαφορετική μολονότι ο τελικός στόχος είναι πάντα ο ίδιος: να μετουσιωθεί η σχέση σε άγια σχέση, στην οποία και οι δυο να μπορούν να βλέπουν τον Υιό του Θεού αναμάρτητο. 3 Δεν υπάρχει κανείς από τον οποίο να μη μπορεί να διδαχθεί ο δάσκαλος του Θεού, συνεπώς δεν υπάρχει κανείς τον οποίο να μη μπορεί να διδάξει. 4 Ωστόσο, από πρακτικής πλευράς, δε μπορεί να συναντήσει τους πάντες ούτε μπορούν όλοι να τον βρουν. 5 Έτσι το σχέδιο περιλαμβάνει πολύ συγκεκριμένες επαφές και συναντήσεις για κάθε δάσκαλο του Θεού. 6 Δεν συμβαίνουν τυχαία γεγονότα στην υπόθεση της σωτηρίας. 7 Εκείνοι που προορίζονται να συναντηθούν, θα συναντηθούν, διότι στη συνεύρεσή τους ενυπάρχει η δυνατότητα σύναψης μιας άγιας σχέσης. 8 Είναι έτοιμοι ο ένας για τον άλλον.

M-3.2. Το απλούστερο επίπεδο διδασκαλίας μοιάζει αρκετά επιφανειακό. 2 Συνίσταται από φαινομενικά πολύ απλές καθημερινές επαφές: Μια «τυχαία» συνάντηση μεταξύ δυο προφανώς αγνώστων σε έναν ανεγκυστήρα, ένα παιδί που δεν βλέπει που πηγαίνει και πέφτει «τυχαία» πάνω σε έναν ενήλικα, δυο μαθητές που «τυχαίνει» να επιστρέφουν μαζί στα σπίτια τους. 3 Αυτές οι συναντήσεις δεν είναι τυχαίες. 4 Κάθε μια είναι μια εν δυνάμει κατάσταση διδασκαλίας-μάθησης. 5 Ίσως οι φαινομενικά άγνωστοι μεταξύ τους στον ανεγκυστήρα να χαμογελάσουν ο ένας στον άλλον, ίσως ο ενήλικας να μην καταδιάσει το παιδί που έπεσε πάνω του, ίσως οι δυο μαθητές να γίνουν φίλοι. 6 Ακόμα και στο επίπεδο των καθημερινών συναντήσεων είναι δυνατόν δύο άνθρωποι να πάψουν να βλέπουν τα συμφέροντά τους ως διαφορετικά μεταξύ τους, έστω και για μια στιγμή μόνο. 7 Αυτή η στιγμή αρκεί. 8 Η σωτηρία έχει έρθει.

M-3.3. Είναι δύσκολο να κατανοηθεί ότι η ιδέα της ύπαρξης διαβάθμισης επιπέδων διδασκαλίας στα συμπαντικά μαθήματα είναι τόσο άνευ νοήματος, όσο και ο χρόνος. 2 Η παρουσία της ψευδαίσθησης του ενός επιτρέπει την παρουσία της ψευδαίσθησης του άλλου. [*Σημ.μεταφραστών: Η παρουσία της ψευδαίσθησης του χρόνου επιτρέπει την παρουσία της ψευδαίσθησης της διαβάθμισης επιπέδων διδασκαλίας.*] 3 Σύμφωνα με την αντίληψη της ροής του χρόνου, ο δάσκαλος του Θεού μοιάζει να αρχίζει ν' αλλάζει γνώμη για τον τρόπο που βλέπει τον κόσμο με μια συγκεκριμένη απόφαση, και στη συνέχεια μαθαίνει όλο και περισσότερα για την νέα αυτή κατεύθυνση καθώς την διδάσκει. 4 Εχουμε ήδη καλύψει το ζήτημα της ψευδαίσθησης του χρόνου αλλά η ψευδαίσθηση των επιπέδων διδασκαλίας φαίνεται να είναι κάτι διαφορετικό. 5 Ίσως ο καλύτερος τρόπος να καταδείξουμε ότι αυτά τα επίπεδα δεν μπορούν να υπάρχουν είναι να πούμε απλά ότι κάθε επίπεδο της κατάστασης διδασκαλίας-μάθησης είναι μέρος του σχεδίου του Θεού για την Εξιλέωση, και ότι το σχέδιό Του δεν μπορεί να έχει επίπεδα εφ' όσον αποτελεί αντανάκλαση της Βούλησής Του. 6 Η σωτηρία είναι πάντα διαθέσιμη και πάντα παρούσα. 7 Οι δάσκαλοι του Θεού εργάζονται σε διαφορετικά επίπεδα, αλλά το αποτέλεσμα είναι πάντα το ίδιο.

M-3.4. Κάθε κατάσταση διδασκαλίας-μάθησης είναι μέγιστη, με την έννοια ότι κάθε άτομο που εμπλέκεται σ' αυτήν θα μάθει από το άλλο άτομο τα περισσότερα που μπορεί στη δεδομένη στιγμή. 2 Με αυτήν την έννοια και μόνο μπορούμε να μιλήσουμε για επίπεδα διδασκαλίας. 3 Χρησιμοποιώντας τον όρο με αυτόν τον τρόπο, το δεύτερο επίπεδο διδασκαλίας είναι μια πιο παρατεταμένη σχέση κατά την οποία για ένα διάστημα, δύο άνθρωποι εισέρχονται σε μια αρκετά έντονη κατάσταση διδασκαλίας-μαθητείας, και κατόπιν φαίνεται σαν να χωρίζουν και πάλι. 4 Όπως και στο πρώτο επίπεδο, αυτές οι συναντήσεις δεν είναι τυχαίες, ούτε αυτό που φαίνεται σαν τέλος της σχέσης είναι όντως ένα αληθινό τέλος. 5 Και σε αυτή την περίπτωση ο καθένας τους έχει μάθει τα περισσότερα που μπορούσε να μάθει στην δεδομένη στιγμή. 6 Όμως όλοι όσοι συναντώνται, κάποια μέρα θα συναντηθούν και πάλι, γιατί το πεπρωμένο όλων των σχέσεων είναι να γίνουν άγιες. Ο Θεός δεν κάνει λάθος για τον Υιό Του.

M-3.5. Το τρίτο επίπεδο διδασκαλίας εμφανίζεται σε σχέσεις που, εφ' όσον δημιουργηθούν,

διαρκούν μια ζωή. 2 Πρόκειται για καταστάσεις διδασκαλίας-μαθητείας στις οποίες σε κάθε άτομο δίδεται ένας επιλεγμένος συμμαθητής που του προσφέρει απεριόριστες ευκαιρίες μάθησης. 3 Αυτές οι σχέσεις είναι γενικά λιγосτές, επειδή η ύπαρξή τους υποδηλώνει ότι οι μετέχοντες στη σχέση έχουν φτάσει ταυτόχρονα σ' ένα επίπεδο στο οποίο η ισορροπία διδασκαλίας-μαθητείας είναι πρακτικά τέλεια. 4 Αυτό δεν συνεπάγεται απαραίτητα ότι οι ίδιοι το αναγνωρίζουν αυτό· στην πραγματικότητα, συνήθως δεν το αναγνωρίζουν. 5 Μπορεί ακόμα και να είναι αρκετά εχθρικοί μεταξύ τους για κάμποσο διάστημα ή και για όλη τους την ζωή. 6 Όμως, αν τυχόν αποφάσιζαν να το μάθουν, το τέλειο μάθημα είναι ενώπιόν τους και μπορούν να το μάθουν. 7 Και εάν αποφασίσουν να το μάθουν, γίνονται οι λυτρωτές των δασκάλων που αμφιταλαντεύονται και μοιάζει ακόμα και να αποτυγχάνουν. 8 Κανένας δάσκαλος του Θεού δεν μπορεί να αποτύχει να βρει τη Βοήθεια που έχει ανάγκη.

4. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;

M-4.1. Τα επιφανειακά χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού δεν παρουσιάζουν καμιά ομοιότητα. 2 Με τα μάτια του σώματος δεν μοιάζουν στην όψη, το υπόβαθρο που διαθέτουν και το περιβάλλον από το οποίο προέρχεται ο καθένας τους ποικίλλουν πάρα πολύ, όπως και οι εμπειρίες τους για τον κόσμο, και οι προσωπικότητές τους επιφανειακά είναι πολύ διαφορετικές. 3 Ούτε έχουν, από τα αρχικά στάδια της λειτουργίας τους ως δάσκαλοι του Θεού, αποκτήσει τα βαθύτερα χαρακτηριστικά γι' αυτό. 4 Ο Θεός δίνει ιδιαίτερα χαρίσματα στους δασκάλους Του, διότι έχουν έναν ιδιαίτερο ρόλο στο σχέδιό Του για την Εξιλέωση. 5 Η ιδιαιτερότητά τους είναι, φυσικά, μόνο παροδική· εμφανίζεται μέσα στην ροή του χρόνου ως μέσον για να οδηγήει έξω από τον χρόνο. 6 Αυτά τα ιδιαίτερα χαρίσματα, που γεννιούνται μέσα στην άγια σχέση προς την οποία είναι προσανατολισμένη η κατάσταση διδασκαλίας-μαθητείας, γίνονται τα ιδιαίτερα γνωρίσματα όλων των δασκάλων του Θεού που έχουν σημειώσει πρόοδο ως μαθητές. 7 Με αυτήν την έννοια όλοι τους μοιάζουν μεταξύ τους.

M-4.2. Όλες οι διαφορές μεταξύ των Υιών του Θεού είναι προσωρινές. 2 Ωστόσο, μέσα στην ροή του μπορεί να λεχθεί ότι οι προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού έχουν τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

I. Εμπιστοσύνη

M-4.I.1. Αυτό είναι το θεμέλιο στο οποίο στηρίζεται η ικανότητά τους να εκπληρώσουν τη λειτουργία τους. 2 Η αντίληψη είναι το αποτέλεσμα της μάθησης. 3 Για την ακρίβεια η αντίληψη είναι μάθηση, διότι η αιτία και το αποτέλεσμα δεν είναι ποτέ διαχωρισμένα. 4 Οι δάσκαλοι του Θεού έχουν εμπιστοσύνη στον κόσμο επειδή έχουν μάθει ότι δεν κυβερνάται από τους νόμους που ο κόσμος επινόησε. 5 Κυβερνάται από μια δύναμη η οποία βρίσκεται μέσα τους αλλά δεν προέρχεται από αυτούς. 6 Αυτή η δύναμη είναι που διασφαλίζει τα πάντα. 7 Είναι μέσω αυτής της δύναμης που οι δάσκαλοι του Θεού βλέπουν έναν συγχωρεθέντα κόσμο.

M-4.I.2. Όταν κάποιος έχει βιώσει την εμπειρία αυτής της δύναμης έστω και μια φορά, είναι αδύνατον να εμπιστευθεί την δική του ασήμαντη δύναμη ξανά. 2 Ποιός θα δοκίμαζε να πετάξει με τα μικροσκοπικά φτερά ενός σπουργιτιού όταν του έχει δοθεί η τρανή δύναμη του αετού; 3 Και ποιός θα στήριζε την πίστη του στις άθλιες, κακομοιριασμένες προσφορές του εγώ όταν τα δώρα του Θεού απλώνονται μπροστά του; 4 Τι είναι αυτό που τον παροτρύνει να κάνει την αλλαγή;

Α. Ανάπτυξη της Εμπιστοσύνης

M-4.I.A.3. Οι δάσκαλοι του Θεού πρέπει πρώτα να περάσουν από αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί «περίοδος αποδόμησης». 2 Αυτή δεν χρειάζεται να είναι οδυνηρή, συνήθως όμως έτσι βιώνεται. 3 Μοιάζει με αίσθηση απώλειας κάποιων πραγμάτων και αρχικά σπάνια γίνεται κατανοητό ότι πρόκειται απλά για την αναγνώριση της έλλειψης αξίας των πραγμάτων αυτών. 4 Πώς μπορεί να γίνει αντιληπτή η έλλειψη αξίας παρά μόνο αν ο αντιλαμβανόμενος βρεθεί σε μια τέτοια θέση απ' όπου να βλέπει τα πράγματα κάτω από ένα διαφορετικό φως; 5 Δεν βρίσκεται ακόμα στο σημείο εκείνο από το οποίο να μπορεί να κάνει την πλήρη εσωτερική αλλαγή. 6 Έτσι το σχέδιο θα χρειαστεί μερικές φορές να διαφοροποιηθεί ως προς τις φαινομενικές εξωτερικές συνθήκες. 7 Αυτές οι αλλαγές είναι πάντα βοηθητικές. 8 Όταν ο δάσκαλος του Θεού το έχει μάθει αυτό, προχωρεί στο δεύτερο στάδιο.

M-4.I.A.4. Στη συνέχεια, ο δάσκαλος του Θεού πρέπει να περάσει από μια «περίοδο ξεδιαλέγματος». 2 Αυτή παρουσιάζει πάντα κάποια δυσκολία επειδή, έχοντας μάθει ότι οι αλλαγές στη ζωή του είναι πάντα βοηθητικές, πρέπει τώρα να αποφασίσει για όλα τα πράγματα με βάση το αν αυξάνουν ή παρεμποδίζουν αυτή τη βοήθεια. 3 Θα διαπιστώσει ότι τα περισσότερα από εκείνα στα οποία έδινε αξία πριν, παρεμποδίζουν την ικανότητά του να μεταφέρει ό,τι έχει μάθει στις νέες καταστάσεις που προκύπτουν. 4 Επειδή έχει δώσει αξία σε κάτι που δεν έχει καμιά αξία, δεν θα γενικεύσει το μάθημα από φόβο για την απώλεια και την θυσία. 5 Απαιτείται βαθιά γνώση για να καταλάβει ότι όλα τα πράγματα, τα γεγονότα, οι συναντήσεις και οι περιστάσεις είναι βοηθητικά. 6 Σ' αυτόν τον κόσμο της ψευδαίσθησης, μόνο στον βαθμό στον οποίο αυτά είναι βοηθητικά, αξίζει κατ' αναλογία να τους αποδίδεται κάποια δόση «πραγματικότητας». 7 Η λέξη «αξία» δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε άλλη εφαρμογή.

M-4.I.A.5. Το τρίτο στάδιο από το οποίο πρέπει να περάσει ο δάσκαλος του Θεού μπορεί να ονομαστεί «περίοδος παραίτησης». 2 Εάν αυτό ερμηνευτεί ως παραίτηση από τα επιθυμητά, μπορεί να προκαλέσει τεράστια σύγκρουση. 3 Λίγοι δάσκαλοι του Θεού διαφεύγουν εντελώς από αυτή την αγωνία. 4 Δεν έχει, ωστόσο, κανένα νόημα το ξεδιάλεγμα αυτού που αξίζει από αυτό που δεν έχει καμιά αξία παρά μόνο εάν γίνει το προφανές επόμενο βήμα. 5 Έτσι, σε αυτή την ενδιάμεση περίοδο ο δάσκαλος του Θεού συχνά αισθάνεται ότι καλείται να θυσιάσει τα προσωπικά του συμφέροντα προς όφελος της αλήθειας. 6 Δεν έχει συνειδητοποιήσει ακόμα πόσο απόλυτα αδιανόητη θα ήταν μια τέτοια απαίτηση. 7 Αυτό μπορεί να το μάθει μόνο καθώς παραιτείται πραγματικά από τα άνευ αξίας. 8 Μέσα από αυτό, μαθαίνει ότι εκεί που πρόβλεπε και προεξοφλούσε την θλίψη, βρίσκει αντίθετα, μια ευτυχισμένη ξεγνοιασιά· εκεί που πίστευε ότι κάτι του ζητάνε, ανακαλύπτει ότι του προσέφεραν ένα δώρο.

M-4.I.A.6. Τώρα έρχεται μια «περίοδος καταστάλαξης». 2 Αυτή είναι μια ήσυχη περίοδος, στην οποία ο δάσκαλος του Θεού ξεκουράζεται για λίγο μέσα σε μια σχετική ειρήνη. 3 Τώρα σταθεροποιεί και εδραιώνει τη μάθησή του. 4 Τώρα αρχίζει να βλέπει μέχρι που μπορεί να επεκταθεί η αξία αυτών που έχει μάθει. 5 Οι δυνατότητές τους είναι κυριολεκτικά συγκλονιστικές και ο δάσκαλος του Θεού βρίσκεται τώρα σ' εκείνο το σημείο της προόδου του απ' όπου σ' αυτήν, διακρίνει την πλήρη διέξοδό του. 6 «Παραίτησου από αυτό που δεν επιθυμείς και κράτα αυτό που πράγματι επιθυμείς». 7 Πόσο απλό είναι το προφανές! 8 Και πόσο εύκολο να γίνει πράξη! 9 Ο δάσκαλος του Θεού χρειάζεται αυτήν την περίοδο ανάπαυλας. 10 Δεν έχει ακόμα προχωρήσει τόσο όσο νομίζει. 11 Όμως, όταν θα είναι έτοιμος να συνεχίσει, θα πορευτεί έχοντας πανίσχυρους συντρόφους στο πλευρό του. 12 Τώρα ξεκουράζεται για λίγο και τους συγκεντρώνει κοντά του πριν συνεχίσει. 13 Από 'δω και πέρα δεν θα συνεχίσει μόνος του.

M-4.I.A.7. Το επόμενο στάδιο είναι πραγματικά μια «περίοδος αναταραχής». 2 Τώρα, πρέπει ο

δάσκαλος του Θεού να καταλάβει ότι πραγματικά δεν ήξερε τι είχε αξία και τι δεν είχε. 3 Όλο που έμαθε, πράγματι, ως τώρα ήταν μόνο το ότι δεν ήθελε το άνευ αξίας και ότι ήθελε αυτό που έχει αξία. 4 Όμως ο τρόπος που ο ίδιος έκανε αυτό το ξεδιάλεγμα δεν κατάφερε να του διδάξει τη διαφορά μεταξύ του πολύτιμου και του άνευ αξίας. 5 Η ιδέα της θυσίας, που κατείχε τόσο κεντρική θέση στο σύστημα σκέψης του, του είχε αφαιρέσει την δυνατότητα να κρίνει. 6 Πίστευε ότι είχε μάθει να είναι πρόθυμος αλλά τώρα διαπιστώνει ότι δεν γνωρίζει για ποιο πράγμα προορίζεται η προθυμία. 7 Και τώρα καλείται να ανέλθει σε ένα επίπεδο το οποίο όμως ίσως παραμείνει απρόσιτο για πολύ, πολύ καιρό. 8 Πρέπει να μάθει να παραμερίζει κάθε κρίση και να ζητά μόνο αυτό που πραγματικά θέλει, σε κάθε περίπτωση. 9 Εάν κάθε ένα από τα προηγούμενα βήματα δεν ήταν τόσο ισχυρά εδραιωμένο, αυτό εδώ θα ήταν πράγματι πολύ δύσκολο!

M-4.I.A.8. Και τελικά, υπάρχει μια «περίοδος επίτευξης». 2 Εδώ εμποδώνεται η μάθηση. 3 Τώρα ό,τι πριν έμοιαζε απλώς σαν σκιά, μετατρέπεται σε στέρεα κέρδη, στα οποία μπορεί να βασίζεται σε κάθε «κατάσταση ανάγκης» αλλά και στις γαλήνιες περιόδους. 4 Πράγματι, η γαλήνη είναι το επακόλουθο· είναι το αποτέλεσμα της έντιμης μάθησης, της συνεπούς σκέψης, της πλήρους μετάθεσης. 5 Αυτό είναι το στάδιο της αληθινής ειρήνης, διότι σε αυτό αντανakλάται πλήρως η κατάσταση που επικρατεί στους Ουρανούς. 6 Από αυτό το σημείο ο δρόμος για τα Ουράνια είναι ανοιχτός και εύκολος. 7 Ουσιαστικά, εδώ είναι τα Ουράνια. 8 Ποιός θα «πήγαινε» οπουδήποτε, εάν η ψυχική γαλήνη ήταν ήδη πλήρης; 9 Και ποιός θα επιζητούσε να ανταλλάξει την γαλήνη με κάτι πιο επιθυμητό; 10 Τι θα μπορούσε να είναι πιο επιθυμητό;

II. Εντιμότητα

M-4.II.1. Όλα τα άλλα χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού στηρίζονται στην εμπιστοσύνη. 2 Από τη στιγμή που αυτή επιτευχθεί, δεν μπορεί να μην ακολουθήσουν και τα υπόλοιπα. 3 Μόνο αυτοί που έχουν εμπιστοσύνη μπορούν να είναι έντιμοι, διότι μόνον αυτοί μπορούν να διακρίνουν την αξία της εντιμότητας. 4 Η εντιμότητα δεν αφορά μόνο αυτά που λές. 5 Ο όρος ουσιαστικά σημαίνει σταθερότητα και συνέπεια. 6 Ότι, δηλαδή, τίποτα απ' όσα λές δεν έρχεται σε αντίθεση με αυτά που σκέπτεσαι ή πράττεις, δεν υπάρχει σκέψη που να εναντιώνεται σε άλλη σκέψη, δεν υπάρχει πράξη που να διαψεύδει τα λόγια σου, δεν υπάρχουν λόγια που να μην συμφωνούν μεταξύ τους. 7 Αυτοί είναι οι πραγματικά έντιμοι. 8 Δεν βρίσκονται σε σύγκρουση με τον εαυτό τους σε κανένα επίπεδο. 9 Συνεπώς, τους είναι αδύνατον να έρθουν σε σύγκρουση με οποιονδήποτε και με οτιδήποτε.

M-4.II.2. Η ψυχική ηρεμία που βιώνουν οι προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού οφείλεται ως επί το πλείστον στην τέλεια εντιμότητά τους. 2 Μόνο η επιθυμία για εξαπάτηση είναι που φέρνει τον πόλεμο. 3 Όποιος είναι σε ενόχληση με τον εαυτό του δεν μπορεί καν να διανοηθεί την σύγκρουση. 4 Η σύγκρουση είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της αυταπάτης και η αυταπάτη είναι ανεντιμότητα. 5 Δεν υπάρχει πρόκληση για έναν δάσκαλο του Θεού. 6 Η πρόκληση υποδηλώνει αμφιβολία και η εμπιστοσύνη στην οποία με σιγουριά στηρίζονται οι δάσκαλοι του Θεού καθιστά αδύνατη την αμφιβολία. 7 Συνεπώς δεν μπορούν παρά να επιτύχουν. 8 Όπως είναι σε όλα έντιμοι, είναι και σ' αυτό. 9 Μπορούν μόνο να επιτύχουν, γιατί ποτέ δεν εκτελούν τη δική τους μόνο βούληση. 10 Κάνουν μια επιλογή για λογαριασμό όλης της ανθρωπότητας: για τον κόσμο ολόκληρο και για όλα όσα υπάρχουν σε αυτόν· για τα αναλλοίωτα και μη μεταβλητά που βρίσκονται πέρα από τα φαινόμενα· και για λογαριασμό του Υιού του Θεού και του Δημιουργού του. 11 Πως θα μπορούσαν να μην επιτύχουν; 12 Επιλέγουν με τέλεια εντιμότητα, σίγουροι για την επιλογή τους όσο και για τον

εαυτό τους.

III. Ανεκτικότητα

M-4.III.1. Οι δάσκαλοι του Θεού δεν κρίνουν. 2 Το να κρίνεις είναι ανέντιμο διότι κρίνοντας σφετερίζεσαι μια θέση που δεν σου ανήκει. 3 Κρίση χωρίς αυταπάτη δεν υπάρχει. 4 Η κρίση συνεπάγεται ότι έχεις υποπέσει σε πλάνη σχετικά με τους αδελφούς σου. 5 Πώς λοιπόν είναι δυνατόν να μην έχεις πλανηθεί και για τον εαυτό σου; 6 Η κρίση υποδηλώνει έλλειψη εμπιστοσύνης και η εμπιστοσύνη παραμένει το θεμέλιο ολόκληρου του συστήματος σκέψης του δασκάλου του Θεού. 7 Εάν αυτή χαθεί, τότε χάνεται και όλη του η γνώση. 8 Δίχως τη μεσολάβηση της κρίσης τα πάντα γίνονται εξ ίσου αποδεκτά, γιατί ποιός μπορεί τότε να κριτικάρει; 9 Δίχως τη μεσολάβηση της κρίσης όλοι οι άνθρωποι είναι αδέλφια, γιατί ποιός υπάρχει που να ξεχωρίζει; 10 Η κρίση καταστρέφει την εντιμότητα και κατακερματίζει την εμπιστοσύνη. 11 Κανένας δάσκαλος του Θεού δεν μπορεί να κρίνει και να ελπίζει να μάθει.

IV. Πραότητα

M-4.IV.1. Για τους δασκάλους του Θεού, οποιαδήποτε βλάβη είναι αδύνατη. 2 Δεν μπορούν ούτε να βλάψουν ούτε να βλαφθούν. 3 Η πρόκληση βλάβης είναι το αποτέλεσμα της άσκησης κρίσης. 4 Πρόκειται για την ανέντιμη πράξη που ακολουθεί μια ανέντιμη σκέψη. 5 Είναι μια ετυμηγορία ενοχής για έναν αδελφό και επομένως και γι' αυτόν τον ίδιο που άσκησε κρίση. *{Σημ.Μεταφραστών*Εφ' όσον κάποιος βλέπει την ενοχή οπουδήποτε τότε παραδέχεται την ύπαρξή της και για τον εαυτό του.}* 6 Είναι το τέλος της ειρήνης και η άρνηση της μάθησης. 7 Δείχνει την απουσία του προγράμματος μαθημάτων του Θεού και την αντικατάστασή του από τον παραλογισμό. 8 Κάθε δάσκαλος του Θεού πρέπει να μάθει - και αρκετά νωρίς στην πορεία της εκπαίδευσής του - ότι η πρόκληση βλάβης εξαλείφει εντελώς από τη επίγνωσή του τη λειτουργία του ως δασκάλου του Θεού. 9 Θα τον κάνει να είναι μπερδεμένος, φοβισμένος, θυμωμένος και καχύποπτος. 10 Θα του είναι αδύνατον να μάθει τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος. 11 Ούτε και μπορεί να εισακουστεί ο δάσκαλος του Θεού παρά μόνο από εκείνους που συνειδητοποιούν ότι η πρόκληση βλάβης δεν καταφέρνει τίποτα. 12 Κανένα κέρδος δεν μπορεί να προκύψει από αυτήν.

M-4.IV.2. Κατά συνέπεια, οι δάσκαλοι του Θεού είναι απολύτως πράοι και ήπιοι. 2 Χρειάζονται τη δύναμη της πραότητας γιατί έτσι διευκολύνεται η λειτουργία της σωτηρίας. 3 Και αυτή είναι αδύνατη για όσους θα ήθελαν να βλάψουν οποιονδήποτε. 4 Αντίθετα, για όσους η πρόκληση βλάβης δεν έχει κανένα νόημα, η σωτηρία είναι απλά κάτι φυσικό. 5 Για τους εχέφρονες, τους διανοητικά υγιείς, ποιά άλλη επιλογή θα είχε νόημα; 6 Ποιος επιλέγει την κόλαση όταν έχει αντιληφθεί έναν δρόμο για τον Παράδεισο και τα Ουράνια; 7 Και ποιός θα επέλεγε την αδυναμία που μοιραία επέρχεται από την πρόκληση βλάβης αντί της αλάνθαστης, απεριόριστης και τα πάντα περικλείουσας δύναμης της πραότητας; 8 Η δύναμη των δασκάλων του Θεού έγκειται στην πραότητά τους, επειδή έχουν κατανοήσει ότι οι κακές σκέψεις τους δεν προέρχονται ούτε από τον Υιό του Θεού ούτε από τον Δημιουργό του. 9 Έτσι, ενώνουν τις σκέψεις τους με Εκείνον που είναι η Πηγή τους. 10 Και έτσι η βούλησή τους, που πάντα ήταν και Δική Του, είναι ελεύθερη να είναι ο εαυτός της.

V. Χαρά

M-4.V.1. Η χαρά είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της πραότητας. 2 Εφ' όσον η πραότητα αποκλείει το φόβο τι θα μπορούσε να εμποδίσει την χαρά; 3 Τα ανοιχτά χέρια της πραότητας είναι

πάντα γεμάτα. 4 Οι πράοι δεν πονούν. 5 Είναι αδύνατον να υποφέρουν. 6 Γιατί, λοιπόν, να μην είναι χαρούμενοι; 7 Είναι σίγουροι ότι είναι αγαπημένοι και ασφαλείς. 8 Η χαρά συνοδεύει την πραότητα τόσο σίγουρα όσο η θλίψη συνοδεύει την επίθεση. 9 Οι δάσκαλοι του Θεού Τον εμπιστεύονται. 10 Και έχουν τη βεβαιότητα ότι ο Δάσκαλος που προέρχεται από Εκείνον προχωρά μπροστά τους διασφαλίζοντας ότι δεν θα τους αγγίξει κανένα κακό. 11 Κρατούν τα δώρα Του και ακολουθούν το δρόμο Του γιατί η Φωνή του Θεού τους καθοδηγεί στα πάντα. 12 Η χαρά είναι το τραγούδι ευχαριστίας τους. 13 Και ο Χριστός τους κοιτάζει από ψηλά αναπέμποντας επίσης ευχαριστίες. 14 Η ανάγκη Του γι' αυτούς είναι τόσο μεγάλη όσο και η δική τους γι' Αυτόν. 15 Τι χαρά να μοιράζεσαι το σκοπό της σωτηρίας!

VI. Απουσία Άμυνας

M-4.VI.1. Οι δάσκαλοι του Θεού έχουν μάθει να είναι απλοί. 2 Δεν κάνουν όνειρα που να χρειάζονται προστασία από την αλήθεια. 3 Δεν επιχειρούν να δημιουργήσουν τον εαυτό τους. 4 Η χαρά τους προέρχεται από την κατανόησή τους για το Ποιός τους δημιούργησε. 5 Και χρειάζεται, άραγε, προστασία ή υπεράσπιση ό,τι δημιούργησε ο Θεός; 6 Κανείς δεν μπορεί να γίνει προχωρημένος δάσκαλος του Θεού μέχρι να κατανοήσει πλήρως ότι οι άμυνες δεν είναι παρά ανόητοι φύλακες παρανοϊκών ψευδαισθήσεων. 7 Όσο πιο αλλόκοτο και τερατώδες είναι το όνειρο, τόσο πιο ισχυρή και μανιώδης μοιάζει να είναι η υπεράσπισή του. 8 Όμως, όταν ο δάσκαλος του Θεού τελικά συμφωνήσει να κοιτάξει πέρα από τις άμυνες, βλέπει ότι δεν υπάρχει τίποτα. 9 Αργά στην αρχή, επιτρέπει στον εαυτό του να ξεφύγει από τις αυταπάτες. 10 Όμως καθώς η εμπιστοσύνη του αυξάνεται, μαθαίνει πιο γρήγορα. 11. Όταν εγκαταλείπονται οι άμυνες, αυτό που επέρχεται δεν είναι ο κίνδυνος. 12 Είναι η ασφάλεια. 13 Είναι η ειρήνη. 14 Είναι η χαρά. 15 Και είναι ο Θεός.

VII. Γενναιοδωρία

M-4.VII.1. Ο όρος γενναιοδωρία έχει ειδική σημασία για τον δάσκαλο του Θεού. 2 Δεν πρόκειται για την συνήθη σημασία της λέξης: για την ακρίβεια, έχει μια σημασία που ο δάσκαλος του Θεού πρέπει να την μάθει από την αρχή, και μάλιστα με ιδιαίτερη προσοχή. 3 Όπως όλα τα άλλα χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού και αυτό τελικά στηρίζεται στην εμπιστοσύνη επειδή χωρίς εμπιστοσύνη κανείς δεν μπορεί να είναι γενναιοδωρος με όλη την σημασία της λέξης. 4 Σύμφωνα με την αντίληψη του κόσμου, γενναιοδωρία σημαίνει «χαρίζω» με την έννοια ότι «παραιτούμαι από κάτι». 5 Για τους δασκάλους του Θεού σημαίνει προσφέρω προκειμένου να διατηρήσω. 6 Αυτό έχει τονιστεί και στο Κείμενο και στις Ασκήσεις Θαυμάτων αλλά ίσως για τον τρόπο σκέψης του κόσμου αυτή η ιδέα να ξενίζει περισσότερο από άλλες που έχουν αναπτυχθεί σε αυτή την σειρά μαθημάτων. 8 Το κατ' εξοχήν παράδοξο της ιδέας έγκειται απλά στο πόσο καταφανώς ανατρέπει τον τρόπο σκέψης του κόσμου. 9 Όσο πιο ξεκάθαρα γίνεται και στο απλούστερο δυνατό επίπεδο, για τον δάσκαλο του Θεού, γενναιοδωρία σημαίνει ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι σημαίνει για τον κόσμο.

M-4.VII.2. Ο δάσκαλος του Θεού είναι γενναιοδωρος από ενδιαφέρον για τον Εαυτό του. 2 Όχι, όμως τον εαυτό που νομίζει ο κόσμος. 3 Ο δάσκαλος του Θεού δεν επιθυμεί τίποτα που δεν μπορεί να προσφέρει, διότι αναγνωρίζει ότι κάτι τέτοιο, εξ ορισμού θα ήταν άνευ αξίας για τον ίδιο. 4 Για ποιό λόγο να το θέλει λοιπόν; 5 Μόνο να χάσει θα μπορούσε εξ' αιτίας του. 6 Όχι να κερδίσει. 7 Συνεπώς, δεν επιζητά εκείνα που μόνο ο ίδιος θα μπορούσε να έχει, επειδή κάτι τέτοιο θα αποτελούσε εγγύηση απώλειας. 8 Δεν θέλει να υποφέρει. 9 Γιατί να εξασφαλίσει πόνο για τον εαυτό του; 10 Θέλει όμως να έχει όλα όσα προέρχονται από τον Θεό και επομένως προορίζονται και για τον Υιό Του. 11 Αυτά είναι που του ανήκουν. 12 Αυτά μπορεί να τα προσφέρει με πραγματική γενναιοδωρία, προστατεύοντάς τα έτσι παντοεινά για τον ίδιο τον εαυτό του.

VIII. Υπομονή

M-4.VIII.1. Εκείνοι που είναι βέβαιοι για το αποτέλεσμα μπορούν να περιμένουν και μάλιστα χωρίς αγωνία. 2 Η υπομονή είναι κάτι το φυσικό για τον δάσκαλο του Θεού. 3 Βλέπει μόνο το βέβαιο αποτέλεσμα, για το οποίο μπορεί ακόμα να μην ξέρει το πότε θα 'ρθει, όμως δεν αμφιβάλλει ότι θα έρθει. 4 Θα είναι η σωστή απάντηση, την σωστή στιγμή. 5 Και αυτό αληθεύει για όλα όσα συμβαίνουν τώρα ή θα συμβούν στο μέλλον. 6 Ούτε το παρελθόν περιείχε λάθη· τίποτα που να μην λειτουργούσε προς όφελος του κόσμου, καθώς και προς όφελος εκείνου στον οποίο έμοιαζε να συμβαίνει. 7 Μπορεί να μην έγινε κατανοητό στην δεδομένη στιγμή. 8 Ακόμα και έτσι, ο δάσκαλος του Θεού είναι πρόθυμος να επανεξετάσει όλες τις προηγούμενες αποφάσεις του εάν αυτές προκαλούν πόνο σε οποιονδήποτε. 9 Η υπομονή είναι κάτι το φυσικό σ' εκείνους που έχουν εμπιστοσύνη. 10 Είναι σίγουροι για την τελική ερμηνεία που θα δοθεί συν τω χρόνω σε όλα τα πράγματα κι έτσι κανένα αποτέλεσμα απ' όσα ήδη είδαν ή πρόκειται να δουν δεν μπορεί να τους προκαλέσει φόβο.

IX. Πίστη

M-4.IX.1. Ο βαθμός πίστης του δασκάλου του Θεού είναι το μέτρο της προόδου του σε αυτά τα μαθήματα. 2 Εξακολουθεί μήπως να επιλέγει ορισμένες μόνο πτυχές της ζωής του στις οποίες εφαρμόζει αυτά που έμαθε, ενώ κάποιες άλλες τις ξεχωρίζει; 3 Εάν συμβαίνει αυτό τότε η πρόοδος του είναι περιορισμένη και η εμπιστοσύνη του δεν έχει ακόμα εδραιωθεί σταθερά. 4 Πίστη είναι η εμπιστοσύνη του δασκάλου του Θεού στο ότι ο Λόγος του Θεού θα διορθώσει τα πάντα: όχι μόνο μερικά αλλά όλα. 5 Σε γενικές γραμμές, η συνέπειά του αρχικά εστιάζεται σε μερικά μόνο προβλήματα, παραμένοντας προσεκτικά περιορισμένη για ένα διάστημα. 6 Το να παραδώσεις όλα τα προβλήματα σε μια μοναδική Απάντηση, αποτελεί πλήρη αντιστροφή του τρόπου σκέψης του κόσμου. 7 Αυτό και μόνο είναι πίστη. 8 Μόνο αυτό δικαιούται να ονομάζεται συνέπεια. 9 Κι' όμως, η επίτευξη οποιουδήποτε βαθμού συνέπειας, όσο μικρός κι αν είναι, έχει αξία. 10 Όπως αναφέρεται και στο Κείμενο των Θαυμάτων, προθυμία δεν σημαίνει τελειότητα.

M-4.IX.2. Ωστόσο, η πραγματική πίστη, δεν παρεκκλίνει. 2 Επειδή είναι αμετάβλητη, είναι απόλυτα έντιμη. 3 Επειδή είναι ακλόνητη, είναι γεμάτη εμπιστοσύνη. 4 Επειδή βασίζεται στην έλλειψη φόβου, έχει πραότητα. 5 Επειδή είναι σίγουρη, είναι χαρούμενη. 6 Επειδή έχει αυτοπεποίθηση, είναι ανεκτική. 7 Η πίστη, λοιπόν, εμπεριέχει και τα άλλα χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού. 8 Τεκμηριώνει την αποδοχή του Λόγου του Θεού και του ορισμού Του για τον Υιό του. 9 Προς αυτά προσανατολίζεται η πίστη με την πραγματική της σημασία. 10 Τα αναζητά μέχρι να Τα βρει. 11 Η έλλειψη άμυνας είναι ο φυσικός της συνοδός και η χαρά είναι η φυσική της κατάσταση. 12 Και, όταν πιά τα έχει βρει, αναπαύεται με ήρεμη σιγουριά σ' αυτό στο οποίο και μόνον οφείλεται όλη η πίστη.

X. Ευρύτητα του Νου

M-4.X.1. Η θεμελιώδης σημασία της ευρύτητας του νου, του χαρακτηριστικού που οι δάσκαλοι του Θεού αποκτούν ίσως τελευταίο, γίνεται εύκολα κατανοητή όταν αναγνωριστεί η σχέση της με τη συγχώρεση. 2 Η ευρύτητα του νου έρχεται με την απουσία κρίσης. 3 Όπως η κρίση κρατά κλειστό το νου προς τον Δάσκαλο* του Θεού (* δηλαδή το Άγιο Πνεύμα) έτσι και η ευρύτητα του νου τον προσκαλεί να εισέλθει. 4 Όπως η επίκριση και η καταδίκη κρίνουν τον Υιό του Θεού ως, δήθεν, κακό έτσι και η ευρύτητα του νου του επιτρέπει να κριθεί από τη Φωνή για τον Θεό που μιλά υπέρ Του. 5 Όπως η προβολή της ενοχής επάνω του θα τον έστελνε στην κόλαση έτσι και η ευρύτητα του

νου επιτρέπει στην εικόνα του Χριστού να επεκταθεί μέχρις αυτών. 6 Μόνο οι ανοιχτόμυαλοι μπορούν να έχουν ειρήνη γιατί μόνο αυτοί μπορούν να την αιτιολογήσουν.

M-4.X.2. Πως συγχωρούν οι ανοιχτόμυαλοι; 2 Έχουν παραιτηθεί από όλα τα πράγματα που θα παρεμπόδιζαν τη συγχώρεση. 3 Στην πραγματικότητα έχουν εγκαταλείψει τον κόσμο και του έχουν επιτρέψει να αποκατασταθεί μέσα τους με τόσο λαμπρή φρεσκάδα και χαρά, που τέτοια αλλαγή ποτέ δεν θα μπορούσαν να διανοηθούν. 4 Τώρα τίποτα δεν είναι όπως πριν. 5 Ό,τι προηγουμένως φαινόταν τόσο θαμπό και άψυχο, τώρα αστράφτει. 6 Και πάνω απ' όλα, τα πάντα είναι φιλόξενα γιατί κάθε απειλή έχει εξαφανιστεί. 7 Δεν έχουν απομείνει σύννεφα για να κρύβουν το πρόσωπο του Χριστού. 8 Τώρα ο στόχος έχει επιτευχθεί. 9 Η συγχώρεση είναι ο τελικός στόχος αυτών των μαθημάτων. 10 Προλειπίνει το έδαφος για κάτι που υπερβαίνει κατά πολύ οποιαδήποτε μάθηση. 11 Τα μαθήματα δεν προσπαθούν να υπερβούν τον θεμιτό τους στόχο. 12 Μοναδικός σκοπός τους είναι η συγχώρεση, στην οποία και συγκλίνει, τελικά, κάθε μάθηση. 13 Αυτό είναι πράγματι αρκετό.

M-4.X.3. Ίσως να παρατηρήσατε ότι ο κατάλογος των χαρακτηριστικών των δασκάλων του Θεού δεν περιλαμβάνει πράγματα που αποτελούν την κληρονομιά των Υιών του Θεού. 2 Όροι όπως αγάπη, αθωότητα, τελειότητα, γνώση και αιώνια αλήθεια δεν εμφανίζονται σε αυτό το κείμενο για τους δασκάλους του Θεού. 3 Η αναφορά τους εδώ θα ήταν ιδιαίτερα άτοπη. 4 Αυτά που μας έχει δώσει ο Θεός, υπερβαίνουν τόσο πολύ το πρόγραμμα των μαθημάτων μας, που η μάθηση ωχριά μπροστά τους. 5 Όμως, για όσο διάστημα η παρουσία τους παραμένει συγκαλυμένη, το σωστό και αναγκαίο είναι πράγματι να επικεντρωνόμαστε σ' αυτά τα μαθήματα. 6 Η λειτουργία των δασκάλων του Θεού είναι να φέρουν την αληθινή μάθηση στον κόσμο. 7 Και για να ακριβολογήσουμε, αυτό που φέρνουν οι δάσκαλοι του Θεού είναι η απάλειψη της μάθησης, διότι αυτή ακριβώς τη σημασία έχει η «αληθινή μάθηση» σ' αυτόν τον κόσμο. *(Σημ. των Μετ.: Εδώ το κείμενο εννοεί πως όσα μας έχει «μάθει» αυτός ο κόσμος είναι ψευδαισθήσεις. Συνεπώς, η απάλειψη της μάθησης που πήραμε από αυτόν τον κόσμο συνεπάγεται την απάλειψη των ψευδαισθήσεων και την έναρξη της «αληθινής μάθησης».)* 8 Στους δασκάλους του Θεού έχει ανατεθεί να φέρουν στον κόσμο τα χαρμόσινα νέα της τέλειας συγχώρεσης. 9 Είναι στ' αλήθεια ευλογημένοι, γιατί είναι οι κομιστές της σωτηρίας.

5. ΠΩΣ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ;

M-5.1. Προϋπόθεση της θεραπείας είναι η κατανόηση του τι σκοπό έξυπηρετεί η ψευδαίσθηση της ασθένειας. 2 Δίχως αυτήν την κατανόηση η θεραπεία είναι αδύνατη.

I. Ο Φαινομενικός Σκοπός της Ασθένειας

M-5.I.1. Η θεραπεία επέρχεται ακαριαία τη στιγμή που ο πάσχων παύει πλέον να προσδίδει οποιαδήποτε αξία στον πόνο. 2 Ποιός θα επέλεγε τον πόνο, εκτός κι αν πίστευε πως του αποφέρει κάτι, και μάλιστα κάτι που γι' αυτόν είναι πολύτιμο; 3 Θα έπρεπε να πιστεύει ότι ο πόνος είναι ένα μικρό αντίτιμο για κάτι ανώτερης αξίας. 4 Γιατί η ασθένεια είναι μια επιλογή • μια απόφαση. 5 Είναι η επιλογή της αδυναμίας μέσα από την λανθασμένη πεποίθηση ότι πρόκειται για δύναμη. 6 Όταν συμβαίνει αυτό η πραγματική δύναμη φαίνεται σαν απειλή και η υγεία σαν κίνδυνος. 7 Η ασθένεια είναι μια μέθοδος σχεδιασμένη υπό το κράτος παραλογισμού, που σκοπό έχει να ενθρονίσει τον Υιό του Θεού στο θρόνο του Πατέρα του. 8 Ο Θεός θεωρείται ότι βρίσκεται κάπου έξω, αγριωπός, δυνατός και διψασμένος να κρατήσει όλη την δύναμη για τον εαυτό Του. 9 Έτσι, μόνο θανατώνοντάς Τον μπορεί να τον νικήσει ο Υιός Του.

M-5.I.2. Και τι αντιπροσωπεύει η θεραπεία στο πλαίσιο αυτής της παράλογης πεποίθησης; 2 Συμβολίζει την ήττα του Υιού του Θεού και τον θρίαμβο του Πατέρα του πάνω του. 3

Αντιπροσωπεύει την πιο μεγάλη και πιο άμεση πρόκληση που ο Υιός του Θεού αναγκάζεται να αντιμετωπίσει. 4 Αντικατοπτρίζει όλα όσα θα ήθελε να κρύψει από τον εαυτό του προκειμένου να προστατεύσει την «ζωή» του. 5 Εάν θεραπευτεί, αυτό σημαίνει ότι είναι υπεύθυνος για τις σκέψεις του. 6 Και αν είναι υπεύθυνος για τις σκέψεις του, θα θανατωθεί προκειμένου να του αποδειχθεί πόσο αδύναμος και αξιολύπητος είναι. 7 Αλλά αν επιλέξει ο ίδιος το θάνατο, τότε φαίνεται σαν η αδυναμία του να είναι η δύναμή του. 8 Έχει κάνει μόνος του στον εαυτό του ό,τι επρόκειτο να του κάνει ο Θεός και έτσι έχει σφετεριστεί πλήρως το θρόνο του Δημιουργού του.

II. Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ

M-5.II.1. Η θεραπεία δε μπορεί παρά να επέρχεται σε απόλυτη αναλογία με το βαθμό αναγνώρισης της έλλειψης αξίας της ασθένειας. 2 Δεν χρειάζεται παρά να πει κάποιος «δεν έχω να κερδίσω τίποτα από την ασθένεια» και αμέσως θεραπεύεται. 3 Αλλά για να φτάσει κάποιος να το πει αυτό θα πρέπει προηγουμένως να αναγνωρίσει ορισμένα δεδομένα. 4 Κατ' αρχήν, είναι προφανές ότι οι αποφάσεις λαμβάνονται από τον νου και όχι από το σώμα. 5 Εάν η ασθένεια δεν είναι παρά μια λανθασμένη προσέγγιση στην επίλυση προβλημάτων, τότε πρόκειται για απόφαση. 6 Και εάν είναι απόφαση τότε είναι ο νους και όχι το σώμα που την παίρνει. 7 Η αντίσταση σε αυτήν την συνειδητοποίηση είναι τεράστια, επειδή η ύπαρξη του κόσμου, έτσι όπως τον αντιλαμβάνεσαι, στηρίζεται στην αντίληψη ότι το σώμα είναι που παίρνει τις αποφάσεις. 8 Όροι όπως «ένστικτα», «αντανακλαστικά» κλπ., αποτελούν απόπειρες να αποδοθούν στο σώμα εξω-διανοητικά κίνητρα. 9 Ουσιαστικά, τέτοιου είδους όροι απλώς παρουσιάζουν ή περιγράφουν το πρόβλημα. 10 Δεν το λύνουν.

M-5.II.2. Το θεμέλιο της θεραπείας είναι η αποδοχή του εξής σκεπτικού: «Η ασθένεια, είναι μια απόφαση που παίρνει ο νους για κάποιο σκοπό, για την επίτευξη του οποίου είναι διατεθειμένος να χρησιμοποιήσει το σώμα». 2 Και αυτό ισχύει για κάθε μορφή θεραπείας. 3 Εάν ο ασθενής αποφασίσει ότι αυτό ισχύει, τότε θεραπεύεται. 4 Εάν αποφασίσει κατά της ανάρρωσης, δεν θα θεραπευτεί. 5 Ποιός είναι, λοιπόν, ο γιατρός; 6 Είναι μόνο ο νους του ίδιου του ασθενούς. 7 Το αποτέλεσμα είναι πάντα ανάλογο της απόφασης που παίρνει. 8 Οι ιδιαίτεροι παράγοντες {σημ. μεταφρ.: εννοούνται γιατροί, φάρμακα & εν γένει θεραπευτικά σχήματα & μέσα} που φαίνεται να βοηθούν την κατάσταση της ασθένειάς του, δεν κάνουν άλλο από το να μορφοποιούν την απόφασή του. 9 Τους επιλέγει προκειμένου να δώσει χειροπιαστή μορφή στις επιθυμίες του. 10 Αυτός είναι ο μοναδικός τους ρόλος. 11 Στην πραγματικότητα δεν χρειάζονται καθόλου. 12 Ο ασθενής θα μπορούσε απλά να σηκωθεί χωρίς την βοήθειά τους και να πει «δεν το χρειάζομαι αυτό». 13 Δεν υπάρχει καμιά μορφή ασθένειας που να μην μπορεί να θεραπευτεί μέσα σε μια στιγμή.

M-5.II.3. Ποιά είναι η μοναδική προϋπόθεση γι' αυτήν την αλλαγή αντίληψης; 2 Είναι απλώς αυτό: η συνειδητοποίηση ότι η ασθένεια προέρχεται από τον νου και δεν έχει καμιά σχέση με το σώμα. 3 Ποιό είναι το «κόστος» αυτής της αναγνώρισης; 4 Κοστίζει ολόκληρο τον κόσμο που βλέπεις, γιατί ο κόσμος ποτέ πια δεν θα μπορεί να φαίνεται ότι κυβερνά τον νου. 5 Γιατί με αυτή την αναγνώριση η ευθύνη αποδίδεται εκεί που ανήκει· όχι στον κόσμο αλλά σε αυτόν που κοιτάζει τον κόσμο και τον βλέπει έτσι όπως δεν είναι πραγματικά. 6 Κοιτάζει και βλέπει αυτό που επιλέγει να δει. 7 Τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο. 8 Ο κόσμος δεν του κάνει τίποτα. 9 Αυτός μόνο νόμιζε ότι του έκανε. 10 Αλλά ούτε κι ο ίδιος κάνει κάτι στον κόσμο, απλά είχε κάνει λάθος ως προς το τι είναι ο κόσμος. 11 Εδώ έγκειται η απελευθέρωση και από την ενοχή και από την ασθένεια, γιατί αυτές οι δυο είναι ένα και το αυτό. 12 Όμως για να γίνει αποδεκτή αυτή η απελευθέρωση θα πρέπει να είναι αποδεκτή και η ιδέα ότι το σώμα δεν είναι σημαντικό.

M-5.II.4. Με αυτή την ιδέα ο πόνος εξαφανίζεται για πάντα. 2 Αλλά επίσης εξαφανίζεται και κάθε σύγχυση σχετικά με την δημιουργία. 3 Δεν είναι αυτονόητο; 4 Τοποθέτησε την αιτία και το αποτέλεσμα στη σωστή τους ακολουθία ως προς ένα ζήτημα και τότε αυτή η γνώση θα γενικευτεί

και θα μεταμορφώσει τον κόσμο. 5 Η μεταθετική αξία μιας ορθής ιδέας δεν έχει ούτε όριο ούτε τέλος. 6 Το τελικό αποτέλεσμα αυτού του μαθήματος είναι η ενθύμηση του Θεού. 7 Τι σημαίνουν τώρα η ενοχή, η ασθένεια, ο πόνος, η καταστροφή και όλα τα δεινά; 8 Μη έχοντας κανένα σκοπό, εξαφανίζονται. 9 Και μαζί τους χάνονται επίσης και όλες οι συνέπειες που φαίνονταν να προκαλούν. 10 Η αιτία και το αποτέλεσμα δεν κάνουν άλλο από το να αντιγράφουν την δημιουργία. 11 Εάν ειδωθούν με τη σωστή προοπτική, δίχως διαστρέβλωση και δίχως φόβο, αποκαθιστούν την Βασιλεία των Ουρανών.

III. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

M-5.III.1. Εάν ο ασθενής πρέπει να αλλάξει τον τρόπο σκέψης του προκειμένου να θεραπευτεί, τότε τι είναι αυτό που κάνει ο δάσκαλος του Θεού; 2 Μπορεί να αλλάξει τον τρόπο που σκέφτεται ο ασθενής για λογαριασμό του; 3 Ασφαλώς όχι. 4 Για εκείνους που είναι ήδη πρόθυμοι να αλλάξουν τρόπο σκέψης, δεν έχει άλλη λειτουργία εκτός από το να ευφραίνεται μαζί τους επειδή έχουν γίνει κι αυτοί δάσκαλοι του Θεού. 5 Έχει, ωστόσο, μια πιο συγκεκριμένη λειτουργία προς εκείνους που δεν κατανοούν τι είναι η θεραπεία. 6 Αυτοί οι ασθενείς δεν συνειδητοποιούν ότι έχουν επιλέξει την ασθένεια. 7 Αντίθετα, πιστεύουν ότι η ασθένεια τους επέλεξε. 8 Και σε αυτό το ζήτημα, ο νους τους δεν είναι καθόλου ανοιχτός. 9 Το σώμα τους, τους υπαγορεύει τι να κάνουν και αυτοί υπακούουν. 10 Δεν έχουν την παραμικρή ιδέα πόσο παράλογη είναι αυτή η αντίληψη. 11 Εάν και μόνο μπορούσαν να το υποψιαστούν τότε θα θεραπεύονταν. 12 Όμως δεν υποπεύονται τίποτα. 13 Γι' αυτούς ο διαχωρισμός είναι απολύτως πραγματικός.

M-5.III.2. Σε αυτούς έρχονται οι δάσκαλοι του Θεού, για να τους παρουσιάσουν μια άλλη επιλογή που την είχαν ξεχάσει. 2 Και μόνο η παρουσία ενός δασκάλου του Θεού αποτελεί υπόμνηση. 3 Οι σκέψεις του ζητούν το δικαίωμα να αμφισβητήσουν αυτά που ο ασθενής έχει αποδεχθεί ως αληθινά. 4 Ως αγγελιοφόροι του Θεού, οι δάσκαλοί Του είναι τα σύμβολα της Σωτηρίας. 5 Ζητούν από τον ασθενή να συγχωρέσει τον Υιό του Θεού στο Όνομά Του. 6 Συμβολίζουν την Εναλλακτική Λύση. 7 Με το Λόγο του Θεού στο νου τους έρχονται μέσα σε ευλογία όχι για να θεραπεύσουν τους ασθενείς αλλά για να τους υπενθυμίσουν την θεραπεία που ο Θεός τους έχει ήδη προσφέρει. 8 Δεν είναι τα χέρια τους που θεραπεύουν. 9 Ούτε η φωνή τους, που αρθρώνει το Λόγο του Θεού. 10 Απλώς δίνουν αυτό που τους έχει δοθεί. 11 Πολύ απαλά και ευγενικά καλούν τους αδελφούς τους να στρέψουν τα νώτα στο θάνατο: «Κοίτα, Υιέ του Θεού, τι μπορεί να σου προσφέρει η ζωή. 12 Θα επέλεγες αντί γι' αυτό την ασθένεια;»

M-5.III.3. Οι προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού δεν δίνουν την παραμικρή σημασία στην μορφή της ασθένειας στην οποία πιστεύει ο αδελφός τους. 2 Το να κάνουν κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι ξεχασαν πως όλες τους (οι μορφές της ασθένειας) έχουν τον ίδιο στόχο και συνεπώς δεν διαφέρουν μεταξύ τους. 3 Αναζητούν την Φωνή του Θεού σε αυτόν τον αδελφό που εξαπατά τον εαυτό του τόσο πολύ ώστε να πιστεύει πως ο Υιός του Θεού μπορεί να υποφέρει. 4 Και του υπενθυμίζουν ότι δεν δημιούργησε αυτός τον εαυτό του, άρα δε μπορεί παρά να παραμένει όπως τον δημιούργησε ο Θεός. 5 Αναγνωρίζουν ότι οι ψευδαισθήσεις δεν μπορούν να έχουν καμιά επίδραση. 6 Η αλήθεια μέσα στο νου τους αναζητά να συναντήσει την αλήθεια στο νου των αδελφών τους έτσι ώστε να μην ενισχύονται οι ψευδαισθήσεις. 7 Με αυτόν τον τρόπο είναι που κομίζονται (οι ψευδαισθήσεις) στην αλήθεια· δεν έρχεται η αλήθεια σε αυτές. 8 Έτσι εξαλείφονται οι ψευδαισθήσεις, όχι με την βούληση κάποιου άλλου αλλά με την ένωση της μίας Θέλησης με τον εαυτό της. 9 Αυτή είναι η λειτουργία των δασκάλων του Θεού: να μην βλέπουν καμιά βούληση διαχωρισμένη από την δική τους, ούτε την δική τους διαχωρισμένη από την Βούληση του Θεού.

6. ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ;

M-6.1. Η θεραπεία είναι πάντα σίγουρη. 2 Είναι αδύνατον να επιτρέψεις στις ψευδαισθήσεις να κομιστούν στην αλήθεια και παρόλα αυτά να τις διατηρήσεις. 3 Η αλήθεια αποδεικνύει ότι οι ψευδαισθήσεις δεν έχουν καμιά αξία. 4 Ο δάσκαλος του Θεού έχει δει στον νου του ασθενούς την διόρθωση των λαθών του και την έχει αναγνωρίσει γι' αυτό που είναι. 5 Έχοντας δεχθεί την Εξιλέωση για τον εαυτό του την έχει δεχθεί και για τον ασθενή. 6 Αλλά τι μπορεί να γίνει αν ο ασθενής χρησιμοποιεί την ασθένεια ως τρόπο ζωής, πιστεύοντας πως η θεραπεία είναι η οδός προς τον θάνατο; 7 Σε αυτή την περίπτωση, μια ξαφνική θεραπεία μπορεί να τον βυθίσει σε έντονη κατάθλιψη και σε μια τόσο βαθιά αίσθηση απώλειας που ο ασθενής μπορεί ακόμα και να αποπειραθεί να καταστρέψει τον εαυτό του. 8 Μη έχοντας τίποτα για το οποίο να ζει, μπορεί να επιζητήσει τον θάνατο. 9 Προκειμένου λοιπόν να προστατευθεί, η θεραπεία θα πρέπει να περιμένει.

M-6.2. Η θεραπεία πάντα θα περιμένει αν υπάρχει το ενδεχόμενο να την δει κάποιος ως απειλή. 2 Την στιγμή που θα είναι ευπρόσδεκτη, την ίδια στιγμή θα είναι και παρούσα. 3 Όπου η θεραπεία δοθεί, θα ληφθεί. 4 Και τι είναι ο χρόνος μπροστά στα δώρα του Θεού; 5 Έχουμε επανειλημμένα αναφερθεί στο απόθεμα των θησαυρών που είναι φυλαγμένοι και προορίζονται εξίσου τόσο για τον δωρητή όσο και για τον αποδέκτη των δώρων του Θεού. 6 Ούτε ένα από αυτά δεν χάνεται, επειδή μόνο να πληθαίνουν μπορούν. 7 Κανένας δάσκαλος του Θεού δεν πρέπει να νιώθει απογοήτευση εάν φαίνεται να μην έχει ληφθεί η θεραπεία που πρόσφερε. 8 Δεν είναι δικό του θέμα το να κρίνει πότε πρέπει το δώρο του να γίνει αποδεκτό. 9 Ας είναι βέβαιος ότι έχει ληφθεί και ας έχει εμπιστοσύνη ότι θα γίνει αποδεκτό όταν θα αναγνωρισθεί ως ευλογία και όχι ως κατάρρα.

M-6.3. Δεν είναι στην λειτουργία των δασκάλων του Θεού να αξιολογούν το αποτέλεσμα που έχουν τα δώρα τους. 2 Η λειτουργία τους είναι απλώς να τα προσφέρουν. 3 Από την στιγμή που το έχουν κάνει αυτό, έχουν προσφέρει και το αποτέλεσμα, επειδή αυτό είναι μέρος του δώρου. 4 Κανείς δεν μπορεί να προσφέρει αν τον απασχολεί το αποτέλεσμα της προσφοράς του. 5 Κάτι τέτοιο συνιστά περιορισμό της ίδιας της προσφοράς και τότε ούτε ο δωρητής θα είχε το δώρο ούτε ο αποδέκτης. 6 Η πίστη είναι βασικό στοιχείο της προσφοράς· στην ουσία, είναι το στοιχείο που καθιστά εφικτό το μοίρασμα, το στοιχείο που εξασφαλίζει ότι ο δωρητής δεν θα χάσει παρά μόνο θα κερδίσει. 8 Ποιος προσφέρει ένα δώρο και κατόπιν παραμένει προσκολλημένος στο δώρο, προκειμένου να βεβαιωθεί ότι θα χρησιμοποιηθεί με τον τρόπο που αυτός θεωρεί σωστό; 9 Αυτό δεν είναι προσφορά, είναι φυλάκιση.

M-6.4. Η παραίτηση από κάθε προσδοκία σχετικά με το δώρο είναι που το κάνει να προσφέρεται στ' αλήθεια. 2 Και είναι η πίστη που κάνει εφικτή την αληθινή προσφορά. 3 Η θεραπεία, είναι η αλλαγή τρόπου σκέψης την οποία αναζητά το Άγιο Πνεύμα που βρίσκεται μέσα στο νου του ασθενούς, για λογαριασμό του. 4 Και είναι το Άγιο Πνεύμα που βρίσκεται μέσα στο νου του δωρητή, το οποίο δίνει το δώρο στον ασθενή. 5 Πώς θα μπορούσε να χαθεί; 6 Πως λοιπόν θα μπορούσε να μην είναι αποτελεσματικό 7 Πώς θα μπορούσε να χαραμιστεί; 8 Το θησαυροφυλάκιο του Θεού δεν μπορεί ποτέ ν' αδειάσει. 9 Εάν έλειπε έστω και ένα δώρο, τότε το θησαυροφυλάκιο δεν θα ήταν γεμάτο. 10 Όμως, η πληρότητά του είναι εγγυημένη από τον Θεό. 11 Τι ανησυχία λοιπόν μπορεί να έχει ένας δάσκαλος του Θεού σχετικά με το τι μπορεί να απογίνει το δώρο του; 12 Όταν κάτι δίνεται από τον Θεό στον Θεό, ποιός θα μπορούσε – στο πλαίσιο αυτής της ιερής ανταλλαγής – να λάβει οτιδήποτε λιγότερο από τα πάντα;

7. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ;

M-7.1. Η ίδια η ερώτηση περιέχει την απάντηση. 2 Η θεραπεία δεν μπορεί να επαναληφθεί. 3 Αν ο ασθενής έχει θεραπευτεί, τότε τι μένει να θεραπευτεί σε αυτόν; 4 Και αν, όπως ήδη έχουμε πει, η θεραπεία είναι βέβαιη, τι υπάρχει να επαναληφθεί; 5 Το να παραμένει ο δάσκαλος του Θεού

ανήσυχος για το αποτέλεσμα της θεραπείας συνιστά περιορισμό της θεραπείας. 6 Σε αυτή την περίπτωση είναι ο νους του δασκάλου του Θεού που χρειάζεται θεραπεία. 7 Και αυτή την θεραπεία είναι που πρέπει να διευκολύνει. 8 Αυτός είναι τώρα ο ασθενής κι έτσι οφείλει να θεωρεί τον εαυτό του. 9 Έχει κάνει ένα λάθος και χρειάζεται να είναι πρόθυμος να αλλάξει τον τρόπο που σκέφτεται γι' αυτό. 10 Του έλειπε η πίστη που εξασφαλίζει την αληθινή προσφορά και έτσι δεν έχει λάβει το ευεργέτημα του δώρου του.

M-7.2. Όποτε ένας δάσκαλος του Θεού έχει προσπαθήσει να γίνει κανάλι θεραπείας έχει επιτύχει. 2 Εάν μπει στον πειρασμό να αμφιβάλει γι' αυτό, θα έπρεπε να μην επαναλάβει την προηγούμενη προσπάθειά του. 3 Αυτή ήταν ήδη μέγιστη, επειδή το Άγιο Πνεύμα έτσι την δέχθηκε και έτσι την χρησιμοποίησε. 4 Τώρα ο δάσκαλος του Θεού έχει μόνο μια οδό ν' ακολουθήσει. 5 Πρέπει να χρησιμοποιήσει την λογική του για να πει στον εαυτό του ότι έχει παραδώσει το πρόβλημα σ' Εκείνον ο οποίος δεν μπορεί να αποτύχει και οφείλει να αναγνωρίσει ότι η αβεβαιότητά του δεν είναι αγάπη αλλά φόβος και συνεπώς, μίσος. 6 Έχει βρεθεί σε μια αδιανόητη κατάσταση, επειδή προσφέρει μίσος σε εκείνον ακριβώς στον οποίο προσέφερε αγάπη. 7 Αυτό είναι αδύνατον. 8 Έχοντας προσφέρει αγάπη, μόνο αγάπη μπορεί να ληφθεί.

M-7.3. Σε αυτό πρέπει να δείξει πίστη ο δάσκαλος του Θεού. 2 Αυτό, άλλωστε, σημαίνει και η δήλωση ότι η μοναδική ευθύνη του εργάτη θαυμάτων είναι να αποδεχθεί την Εξιλέωση για τον εαυτό του. 3 Ο δάσκαλος του Θεού είναι ένας εργάτης θαυμάτων επειδή προσφέρει τα δώρα που έχει λάβει. 4 Πρώτα όμως θα πρέπει να τα αποδεχθεί. 5 Δεν χρειάζεται να κάνει κάτι παραπάνω, ούτε υπάρχει κάτι παραπάνω που θα μπορούσε να κάνει. 6 Αποδεχόμενος τη θεραπεία μπορεί να την προσφέρει. 7 Εάν αμφιβάλει γι' αυτό, ας θυμηθεί Ποιός πρόσφερε το δώρο και Ποιός το έλαβε. 8 Έτσι διορθώνεται η αμφιβολία του. 9 Πίστεψε ότι τα δώρα του Θεού μπορούν να ανακληθούν. 10 Αυτό ήταν ένα λάθος, στο οποίο δεν πρέπει να επιμείνει. 11 Έτσι λοιπόν, το μόνο που μπορεί να κάνει ο δάσκαλος του Θεού είναι να το αναγνωρίσει ως λάθος, και να επιτρέψει να διορθωθεί για λογαριασμό του.

M-7.4. Υπάρχει ένας πειρασμός που είναι ιδιαίτερα δύσκολο να αναγνωριστεί: το να αμφιβάλεις για μια θεραπεία εξαιτίας της φαινόμενης επιμονής των συμπτωμάτων· αυτό, είναι ένα λάθος με την μορφή της έλλειψης πίστης. 2 Με αυτήν την έννοια, είναι επίθεση. 3 Συνήθως μοιάζει να είναι το ακριβώς αντίθετο. 4 Πράγματι, αρχικά φαίνεται παράλογο να σου λένε ότι το συνεχιζόμενο ενδιαφέρον συνιστά επίθεση. 5 Έχει όλα τα φαινομενικά χαρακτηριστικά της αγάπης. 6 Όμως αγάπη χωρίς πίστη δεν μπορεί να υπάρχει και πίστη και αμφιβολία δεν μπορούν να συνυπάρχουν. 7 Και το αντίθετο της αγάπης δεν μπορεί παρά να είναι το μίσος, ανεξάρτητα από την μορφή που μπορεί να παίρνει. 8 Μην αμφιβάλεις για το δώρο και θα είναι αδύνατον να αμφιβάλεις για το αποτέλεσμα του. 9 Αυτή η βεβαιότητα είναι που δίνει στους δασκάλους του Θεού την δύναμη να είναι εργάτες θαυμάτων, επειδή έχουν τοποθετήσει την πίστη τους σε Εκείνον.

M-7.5. Η πραγματική βάση της αμφιβολίας σχετικά με την έκβαση οποιουδήποτε προβλήματος έχει δοθεί προς επίλυση στον Δάσκαλο του Θεού είναι πάντοτε η αυτο-αμφισβήτηση. 2 Και αυτό αναγκαστικά συνεπάγεται ότι έχεις πιστέψει σε έναν ψευδαισθητικό εαυτό, επειδή μόνο για έναν τέτοιο εαυτό μπορείς να αμφιβάλεις. 3 Αυτή η ψευδαίσθηση μπορεί να πάρει πολλές μορφές. 4 Ίσως φοβάσαι ότι είσαι αδύναμος και ευάλωτος. 5 Ίσως υπάρχει ένας φόβος αποτυχίας και εξευτελισμού που συνδέονται με μια αίσθηση ανεπάρκειας. 6 Ίσως να υπάρχει μια ένοχη αμηχανία που προέρχεται από ψευδή ταπεινοφροσύνη. 7 Η μορφή του λάθους δεν έχει σημασία. 8 Αυτό που έχει σημασία είναι μόνο η αναγνώριση του λάθους ως λάθους.

M-7.6. Το λάθος είναι πάντοτε μια μορφή ανησυχίας για τον εαυτό σου που αποκλείει τον ασθενή (σημ. μετ.: δηλαδή, σε εμποδίζει να τον συμπεριλάβεις). 2 Είναι μια αποτυχία να τον αναγνωρίσεις ως

μέρος του Εαυτού και συνεπώς, εκφράζει μια σύγχυση ταυτότητας. 3 Στο νου σου έχει εισχωρήσει διαμάχη για το τι είσαι, και έχεις υποπέσει σε πλάνη για τον εαυτό σου. 4 Και είσαι σε πλάνη για τον εαυτό σου επειδή έχεις αρνηθεί την Πηγή της δημιουργίας σου. 5 Εάν το μόνο που προσφέρεις είναι θεραπεία, δεν μπορείς να αμφιβάλεις. 6 Εάν πραγματικά θέλεις να λυθεί το πρόβλημα, δεν μπορείς να αμφιβάλεις. 7 Εάν είσαι σίγουρος για τη φύση του προβλήματος, δεν μπορείς να αμφιβάλεις. 8 Η αμφιβολία είναι αποτέλεσμα αλληλοσυγκρουόμενων επιθυμιών. 9 Βεβαιώσου για το τι επιθυμείς, και η αμφιβολία καθίσταται αδύνατη.

8. ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΧΘΕΙ Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΒΑΘΜΩΝ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ;

M-8.1. Η πίστη στην ύπαρξη διαβαθμίσεων δυσκολίας είναι η βάση της αντίληψης του κόσμου. 2 Στηρίζεται στις διαφορές· στο άνισο παρελθόν και στο μεταβαλλόμενο μέλλον, στις διαφοροποιήσεις μεγέθους και επιπέδου, στις διαβαθμίσεις φωτός και σκότους και σε χιλιάδες αντιθέσεις μέσα στις οποίες το κάθε τι που βλέπουμε ανταγωνίζεται όλα τα υπόλοιπα προκειμένου να αναγνωριστεί. 3 Ένα μεγαλύτερο αντικείμενο επισκιάζει ένα μικρότερο. 4 Κάτι πιο λαμπρό τραβά την προσοχή πάνω του και μακριά από κάτι άλλο που έχει λιγότερο έντονη έλξη. 5 Και μια περισσότερο απειλητική ιδέα, ή μια άλλη που γίνεται αντιληπτή ως πιο επιθυμητή σύμφωνα με τα δεδομένα αυτού του κόσμου, διαταράσσει πλήρως την διανοητική ισορροπία. 6 Αυτό που βλέπουν τα μάτια του σώματος είναι μόνο σύγκρουση. 7 Μην στρέφεσαι σε αυτή την όραση αν ζητάς ειρήνη και κατανόηση.

M-8.2. Οι ψευδαισθήσεις είναι πάντοτε ψευδαισθήσεις που σχετίζονται με διαφορές. 2 Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά. 3 Εξ ορισμού, ψευδαίσθηση - ή, αυταπάτη - είναι η απόπειρα να καταστήσουμε πραγματικό κάτι που θεωρείται μείζονος σημασίας αλλά αναγνωρίζεται ως ψεύτικο. 4 Ο νους, λοιπόν, επιζητά να το καταστήσει πραγματικό εξαιτίας της έντονης επιθυμίας του να το κατέχει. 5 Οι ψευδαισθήσεις είναι παρωδίες της δημιουργίας· είναι απόπειρες να προσδωθεί αλήθεια στα ψεύδη. 6 Θεωρώντας την αλήθεια απαράδεκτη, ο νους επαναστατεί εναντίον της και προσφέρει στον εαυτό του μια ψευδαίσθηση θριάμβου. 7 Θεωρώντας την υγεία βάρος και ευθύνη, καταφεύγει σε πυρετώδη όνειρα. 8 Και μέσα σε αυτά τα όνειρα ο νους είναι διαχωρισμένος, αλλοιώτικος από τους άλλους νόες, με διαφορετικά, προσωπικά του ενδιαφέροντα και συμφέροντα, και με τη δυνατότητα να ικανοποιεί τις ανάγκες του σε βάρος των άλλων.

M-8.3. Από πού προέρχονται όλες αυτές οι διαφορές; 2 Ασφαλώς και φαίνονται να βρίσκονται στον εξωτερικό κόσμο. 3 Όμως είναι σίγουρα ο νους που κρίνει αυτό που τα μάτια βλέπουν. 4 Είναι ο νους που ερμηνεύει τα μηνύματα των ματιών και τους δίνει «νόημα». 5 Και αυτό το νόημα καθόλου δεν υπάρχει στον εξωτερικό κόσμο. 6 Αυτό που θεωρείται «πραγματικότητα» δεν είναι παρά αυτό που ο νους προτιμά. 7 Η ιεράρχηση αξιών του, προβάλλεται προς τα έξω και κατόπιν στέλνει τα μάτια του σώματος να την διαπιστώσουν. 8 Τα μάτια του σώματος ποτέ δεν θα δουν, παρά μόνο με βάση τις διαφορές. 9 Όμως η αντίληψη δεν στηρίζεται στα μηνύματα που φέρνουν τα μάτια του σώματος. 10 Μόνο ο νους αξιολογεί τα μηνύματά τους και συνεπώς μόνο ο νους είναι υπεύθυνος για το τι βλέπει. 11 Αυτός και μόνο αποφασίζει εάν αυτό που βλέπει είναι πραγματικό ή ψευδαισθητικό, επιθυμητό ή ανεπιθύμητο, ευχάριστο ή οδυνηρό.

M-8.4. Τα σφάλματα αντίληψης εισέρχονται στον νου κατά τη διαδικασία διαλογής και κατηγοριοποίησης. 2 Και εκεί είναι που πρέπει να γίνει η διόρθωση. 3 Ο νους κατηγοριοποιεί και χαρακτηρίζει ό,τι του φέρνουν τα μάτια του σώματος σύμφωνα με τις προσδοκίες και τις προκαταλήψεις του. 4 Δεν θα μπορούσε να υπάρξει πιο λανθασμένη βάση από αυτήν. 5 Δίχως να το

συνειδητοποιεί ο νους, έχει ο ίδιος ζητήσει να του παρέχεται ό,τι θα ταίριαζε σε αυτές τις κατηγορίες. 6 Και έχοντας κάνει αυτό, συμπεραίνει ότι οι κατηγορίες δε μπορεί παρά να είναι σωστές. 7 Πάνω σε αυτό στηρίζεται η κρίση όλων των διαφορών, γιατί από αυτό εξαρτώνται οι κρίσεις για τον κόσμο. 8 Είναι δυνατόν να βασίζεται κανείς σε αυτήν την στρεβλωμένη και παράλογη συλλογιστική για οτιδήποτε;

M-8.5. Δεν μπορεί να υπάρχει διαβάθμιση επιπέδων δυσκολίας στη θεραπεία απλώς επειδή κάθε ασθένεια είναι ψευδαίσθηση. 2 Είναι άραγε δυσκολότερο να διαλύσεις την πίστη ενός τρελλού σε μια μεγαλύτερη ψευδαίσθηση, από το να διαλύσεις την πίστη του σε μια μικρότερη; 3 Θα συμφωνήσει γρηγορότερα (ο τρελλός) με κάτι εξωπραγματικό, αν του το φωνάξουμε δυνατότερα; 4 Θα αγνοήσει ευκολότερα μια εντολή να σκοτώσει αν του την ψιθυρίσουν, απ' ό,τι αν του τη φωνάξουν; 5 Και ο βαθμός στον οποίο πιστεύει στους δαίμονες που βλέπει, επηρεάζεται άραγε από το πόσα δίκρανα κρατάνε; 6 Ο νους του τα έχει ταξινομήσει όλα ως αληθινά και έτσι γι' αυτόν είναι όλα αληθινά. 7 Όταν συνειδητοποιήσει ότι όλα είναι ψευδαισθήσεις, θα εξαφανιστούν. 8 Το ίδιο ισχύει και με τη θεραπεία. 9 Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των ψευδαισθήσεων που τις κάνουν να μοιάζουν διαφορετικές, στην πραγματικότητα δεν έχουν σημασία, γιατί τα χαρακτηριστικά αυτά είναι εξ' ίσου ψευδαισθητικά με τις ίδιες τις ψευδαισθήσεις.

M-8.6. Τα μάτια του σώματος θα εξακολουθήσουν να βλέπουν διαφορές. 2 Αλλά ο νους που έχει επιτρέψει στον εαυτό του να θεραπευτεί δεν θα τις αναγνωρίζει πλέον. 3 Θα υπάρχουν αυτοί που θα μοιάζουν να είναι «πίο άρρωστοι» από άλλους, και τα μάτια του σώματος θα αναφέρουν τις εικόνες της διαφοροποίησής τους, όπως και πριν. 4 Αλλά ο θεραπευμένος νους θα τις κατατάσσει όλες στην ίδια κατηγορία· του μη πραγματικού. 5 Αυτό είναι το δώρο του Δασκάλου του νου· η κατανόηση ότι υπάρχουν μόνο δυο κατηγορίες στις οποίες έχει νόημα να ταξινομούνται τα μηνύματα που λαμβάνει ο νους από αυτό που φαίνεται να είναι ο εξωτερικός κόσμος. 6 Και από αυτές τις δυο κατηγορίες μόνο η μία είναι αληθινή. 7 Ακριβώς όπως η πραγματικότητα είναι ολοκληρωτικά αληθινή, πέρα από μεγέθη, σχήματα, χώρο και χρόνο - εφ' όσον δεν μπορούν να υπάρχουν διαφορές μέσα της - έτσι και οι ψευδαισθήσεις δεν έχουν καμιά απολύτως διαφορά μεταξύ τους (είναι «ολοκληρωτικά» χωρίς διακρίσεις). 8 Η μόνη απάντηση στην ασθένεια οποιουδήποτε είδους είναι η θεραπεία. 9 Η μόνη απάντηση σε όλες τις ψευδαισθήσεις είναι η αλήθεια.

9. ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;

M-9.1. Αλλαγές απαιτούνται στους νόες των δασκάλων του Θεού. 2 Αυτό, μπορεί να συνεπάγεται ή να προϋποθέτει αλλαγές στις εξωτερικές συνθήκες της ζωής τους, μπορεί και όχι. 3 Θυμίσου ότι κανείς δεν βρίσκεται κατά λάθος εκεί που βρίσκεται, και το τυχαίο δεν έχει θέση στο σχέδιο του Θεού. 4 Το πρώτο βήμα στην εκπαίδευση κάποιου που πρόσφατα έγινε δάσκαλος του Θεού, δε μπορεί παρά να περιλαμβάνει κάποιες αλλαγές στη στάση και συμπεριφορά του. 5 Παρόλα αυτά, δεν υπάρχει συγκεκριμένο πρότυπο, μια και η εκπαίδευση πάντα είναι ιδιαίτερα εξατομικευμένη. 6 Υπάρχουν κάποιοι που καλούνται να αλλάξουν τις συνθήκες της ζωής τους σχεδόν αμέσως, γενικότερα όμως αυτές είναι ειδικές περιπτώσεις. 7 Στους περισσότερους, δίνεται ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης που εξελίσσεται σιγά-σιγά, κατά το οποίο επανορθώνονται όσο το δυνατόν περισσότερα προηγούμενα λάθη. 8 Ιδίως οι σχέσεις, πρέπει να κατανοηθούν σωστά, καθώς και να απομακρυνθούν όλοι οι σκοτεινοί ακρογωνιαίοι λίθοι της ασυγχωρησίας. 9 Διαφορετικά, το παλιό σύστημα σκέψης εξακολουθεί να έχει ένα υπόβαθρο που θα του επέτρεπε να επιστρέψει.

M-9.2. Καθώς ο δάσκαλος του Θεού προοδεύει στην εκπαίδευσή του, υπάρχει ένα μάθημα που το εμπεδώνει όλο και περισσότερο. 2 Δεν παίρνει τις αποφάσεις του μόνος του· ζητά από τον Δάσκαλό του τη δική Του απάντηση, και αυτήν ακολουθεί σαν οδηγό για το τι θα κάνει. 3 Αυτό γίνεται όλο

και πιο εύκολο, καθώς ο δάσκαλος του Θεού μαθαίνει να παραιτείται από την προσωπική του κρίση. 4 Η παραίτηση από την κρίση, η προφανής δηλαδή προϋπόθεση προκειμένου να μπορεί κανείς να ακούει τη Φωνή του Θεού, συνήθως είναι μια αρκετά αργή διαδικασία, όχι επειδή είναι δύσκολη, αλλά επειδή τείνει να εκλαμβάνεται ως προσωπικά προσβλητική. 5 Η εκπαίδευση του κόσμου είναι προσανατολισμένη προς την επίτευξη ενός στόχου εντελώς αντίθετου από το στόχο των μαθημάτων μας. 6 Ο κόσμος, σου μαθαίνει ότι το κριτήριο της ωριμότητας και της δύναμης είναι να βασίζεσαι στην προσωπική σου κρίση. 7 Το δικό μας πρόγραμμα μαθημάτων, σου μαθαίνει ότι η παραίτηση από την κρίση είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη σωτηρία.

10. ΠΩΣ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ;

M-10.1. Η κρίση, όπως και άλλοι μηχανισμοί με τους οποίους συντηρείται ο κόσμος των ψευδαισθήσεων, είναι παντελώς παρεξηγημένη από τον κόσμο. 2 Στην πραγματικότητα συγχέεται με τη σοφία, και υποκαθιστά την αλήθεια. 3 Με τον τρόπο που ο κόσμος χρησιμοποιεί τον όρο, ένα άτομο μπορεί να κρίνει «ορθά» ή «λανθασμένα», και η εκπαίδευσή του αποσκοπεί στην ενίσχυση της «ορθής» κρίσης και την ελαχιστοποίηση της «λανθασμένης». 4 Ωστόσο, υπάρχει μεγάλη σύγχυση ως προς το τι σημαίνει αυτή η κατηγοριοποίηση. 5 Αυτό που για κάποιον είναι «ορθή» κρίση, για κάποιον άλλο είναι «λανθασμένη». 6 Πέρα απ' αυτό, ακόμα και το ίδιο άτομο, θεωρεί ότι μια συγκεκριμένη ενέργεια επιδεικνύει «ορθή» κρίση τη μια στιγμή, και «λανθασμένη» κρίση σε κάποια άλλη στιγμή. 7 Στην πραγματικότητα, δεν είναι καν δυνατόν να διδαχθούν συνεπή κριτήρια προσδιορισμού αυτής της κατηγοριοποίησης. 8 Ανά πάσα στιγμή, ο μαθητής μπορεί να διαφωνεί με όσα του λέει γι' αυτά ο επίδοξος δάσκαλός του, αλλά και ο ίδιος ο δάσκαλος μπορεί να είναι ανακόλουθος ως προς το τι πιστεύει. 9 Με αυτούς τους όρους, «ορθή» κρίση δεν σημαίνει τίποτα. 10 Ούτε και «λανθασμένη».

M-10.2. Αυτό που είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσει ο δάσκαλος του Θεού είναι, όχι ότι δεν θα έπρεπε να κρίνει, αλλά ότι δεν είναι σε θέση να κρίνει. 2 Εγκαταλείποντας την κρίση, απλά εγκαταλείπει κάτι που δεν το είχε. 3 Παραιτείται από μια ψευδαίσθηση· ή, καλύτερα, έχει μια ψευδαίσθηση παραίτησης. 4 Στην πραγματικότητα, απλά έγινε πιο έντιμος. 5 Αναγνωρίζοντας ότι ποτέ δεν είχε τη δυνατότητα να κρίνει, παύει να το προσπαθεί. 6 Αυτό, δεν είναι θυσία. 7 Αντίθετα, βάζει τον εαυτό του σε μια κατάσταση όπου η κρίση μπορεί να ασκείται μέσω αυτού, και όχι από τον ίδιο. 8 Και η κρίση αυτή δεν είναι ούτε «καλή» ούτε «κακή». 9 Είναι η μία και μοναδική κρίση που υπάρχει: «Ο Υιός του Θεού είναι ελεύθερος ενοχής, και αμαρτία δεν υπάρχει.»

M-10.3. Σκοπός του προγράμματος σπουδών μας, σε αντίθεση με το στόχο των μαθημάτων του κόσμου, είναι η αναγνώριση ότι η κρίση – με τη συνηθισμένη της έννοια – είναι αδύνατη. 2 Αυτό δεν είναι μια άποψη, αλλά ένα γεγονός. 3 Προκειμένου να κρίνει κανείς σωστά οτιδήποτε, θα έπρεπε να γνωρίζει τέλεια ένα ασύλληπτα ευρύ φάσμα δεδομένων· παρελθόντων, παρόντων και μελλοντικών. 4 Θα έπρεπε να είναι σε θέση να διακρίνει προκαταβολικά όλες τις συνέπειες των κρίσεων του πάνω σε όλους και σε όλα (δηλαδή όλα τα πρόσωπα, τα πράγματα και τις καταστάσεις) που εμπλέκονται σ' αυτές με οποιοδήποτε τρόπο. 5 Και επιπλέον, θα έπρεπε να είναι βέβαιος ότι δεν υπάρχει καμιά στρέβλωση στην αντίληψή του, έτσι ώστε η κρίση του να είναι απόλυτα δίκαιη προς όλους, τόσο στο παρόν όσο και στο μέλλον. 6 Ποιός είναι σε θέση να το κάνει αυτό; 7 Ποιός, εξαιρουμένης της περίπτωσης φαντασιώσεων μεγαλείου, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάτι τέτοιο για τον εαυτό του;

M-10.4. Θυμίσου πόσες φορές νόμισες ότι ήξερες όλα τα «γεγονότα» που χρειάζονται για να κρίνεις, και πόσο λάθος ήσουν! 2 Υπάρχει κανείς που να μην είχε αυτή την εμπειρία; 3 Ξέρεις άραγε πόσες φορές απλά νόμιζες ότι είχες δίκιο, χωρίς ποτέ να συνειδητοποιήσεις ότι έκανες λάθος; 4 Γιατί

θα διάλεγες μια τόσο αυθαίρετη βάση για τη λήψη των αποφάσεών σου; 5 Το να κρίνεις δεν είναι σοφό· σοφό είναι να παραιτείσαι από την κρίση. 6 Κάνε λοιπόν μια τελευταία κρίση. 7 Την εξής: Υπάρχει Κάποιος μαζί σου, του Οποίου η κρίση είναι τέλεια. 8 Αυτός πράγματι γνωρίζει όλα τα δεδομένα· παρελθόντα, παρόντα και μέλλοντα. 9 Αυτός πράγματι γνωρίζει όλες τις συνέπειες της κρίσης Του πάνω σε κάθε έναν και κάθε τι που εμπλέκεται με οποιοδήποτε τρόπο. 10 Και είναι απόλυτα δίκαιος προς όλους, επειδή δεν υπάρχει καμιά στρέβλωση στην αντίληψή Του.

M-10.5. Παραιτήσου από την κρίση λοιπόν, όχι με λύπη μα μ' ένα στεναγμό ανακούφισης. 2 Τώρα έχεις ελευθερωθεί από ένα φορτίο τόσο μεγάλο, που μόνο να παραπατάς και να πέσεις θα μπορούσες, κάτω απ' το βάρος του. 3 Και ήταν όλο μια ψευδαίσθηση. 4 Τίποτα περισσότερο. 5 Απαλλαγμένος τώρα από το φορτίο του, ο δάσκαλος του Θεού μπορεί να σηκωθεί και να συνεχίσει το δρόμο του ανάλαφρα. 6 Ωστόσο, αυτό δεν είναι το μόνο του όφελος. 7 Έχει εξαφανιστεί και το αίσθημα έγνοιας που είχε, γιατί τώρα δεν έχει καμιά έγνοια. 8 Εγκαταλείποντας την κρίση, τις εγκατέλειψε και αυτές. 9 Παρέδωσε τον εαυτό του σε Εκείνον, την κρίση του Οποίου έχει τώρα επιλέξει να εμπιστευτεί, αντί για τη δική του. 10 Τώρα, δεν κάνει λάθη. 11 Ο Οδηγός του είναι αξιόπιστος. 12 Και εκεί που κάποτε ερχόταν για να κρίνει, τώρα έρχεται για να ευλογήσει. 13 Εκεί που τώρα γελά, κάποτε ερχόταν για να κλάψει.

M-10.6. Δεν είναι δύσκολο να εγκαταλείψεις την κρίση. 2 Αλλά είναι πραγματικά δύσκολο να προσπαθείς να την διατηρήσεις. 3 Ο δάσκαλος του Θεού την εγκαταλείπει με χαρά, μόλις συνειδητοποιήσει το κόστος της. 4 Όλη η ασχήμια που βλέπει γύρω του, είναι δικό της αποτέλεσμα. 5 Όλος ο πόνος που παρατηρεί είναι δική της συνέπεια. 6 Όλη η μοναξιά και η αίσθηση απώλειας· η αίσθηση του χρόνου που φεύγει, και της αυξανόμενης απελπισίας· της αποκρουστικής απόγνωσης και του φόβου του θανάτου· όλα αυτά, από την κρίση έχουν προέλθει. 7 Και τώρα ξέρει ότι όλα αυτά δεν χρειάζεται να υπάρχουν. 8 Τίποτα από αυτά δεν είναι αληθινό. 9 Επειδή έχει εγκαταλείψει την αιτία τους και αυτά, που ποτέ δεν ήταν τίποτε άλλο παρά τα αποτελέσματα της λανθασμένης επιλογής του, έφυγαν από πάνω του. 10 Δάσκαλε του Θεού, αυτό το βήμα θα σου φέρει την ειρήνη. 11 Είναι δυνατόν να επιθυμείς κάτι άλλο από αυτό;

11. ΠΩΣ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ;

M-11.1. Αυτό είναι ένα ερώτημα που όλοι πρέπει να θέσουν. 2 Σίγουρα, η ειρήνη μοιάζει ανέφικτη εδώ. 3 Παρόλα αυτά, ο Λόγος του Θεού υπόσχεται και άλλα πράγματα που φαίνονται το ίδιο ανέφικτα, όσο και αυτό. 4 Ο Λόγος Του έχει υποσχεθεί ειρήνη. 5 Έχει επίσης υποσχεθεί ότι θάνατος δεν υπάρχει, ότι η ανάσταση δεν μπορεί παρά να συμβεί, και ότι η αναγέννηση είναι κληρονομιά του ανθρώπου. 6 Ο κόσμος που βλέπεις δεν είναι δυνατόν να είναι ο κόσμος που αγαπά ο Θεός, κι' όμως ο Λόγος Του μας διαβεβαιώνει ότι Εκείνος αγαπά τον κόσμο. 7 Ο Λόγος του Θεού έχει υποσχεθεί ότι η ειρήνη είναι εφικτή εδώ, και ό,τι υπόσχεται Εκείνος, δε μπορεί να είναι ανέφικτο. 8 Όμως η αλήθεια είναι ότι χρειάζεται κανείς να κοιτάξει τον κόσμο διαφορετικά, αν είναι να αποδεχτεί τις υποσχέσεις Του. 9 Το τι είναι ο κόσμος, είναι ένα γεγονός. 10 Δεν μπορείς να επιλέξεις τι θα έπρεπε να είναι. 11 Μπορείς όμως να επιλέξεις πως θα τον βλέπεις. 12 Πραγματικά, αυτό πρέπει να το επιλέξεις.

M-11.2. Και επανερχόμαστε στο ερώτημα της κρίσης. 2 Αυτή τη φορά, αναρωτήσου τι από τα δύο είναι πιό πιθανό: να είναι σωστή η δική σου κρίση, ή ο Λόγος του Θεού; 3 Γιατί ισχυρίζονται διαφορετικά πράγματα για τον κόσμο και πράγματα τόσο αντίθετα, που δεν έχει νόημα να προσπαθείς να τα συμβιβάσεις. 4 Ο Θεός προσφέρει στον κόσμο τη σωτηρία· η δική σου κρίση θα τον καταδικάζει. 5 Ο Θεός λέει ότι δεν υπάρχει θάνατος· η δική σου κρίση δεν βλέπει παρά το θάνατο

σαν το αναπόφευκτο τέλος της ζωής. 6 Ο Λόγος του Θεού σε διαβεβαιώνει ότι Εκείνος αγαπά τον κόσμο· η δική σου κρίση ισχυρίζεται ότι είναι αδύνατον να τον αγαπήσει κανείς. 7 Ποιός έχει δίκιο; 8 Γιατί ένας από τους δύο σας κάνει λάθος. 9 Δε μπορεί παρά να είναι έτσι.

M-11.3. Το κείμενο εξηγεί ότι το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση σε όλα τα προβλήματα που έχεις δημιουργήσει. 2 Αυτά τα προβλήματα δεν είναι πραγματικά, αλλά αυτό δεν έχει νόημα για όσους πιστεύουν σε αυτά. 3 Και όλοι έχουν πίστη στα δημιουργήματά τους, γιατί η πίστη τους σε αυτά είναι που τα δημιούργησε. 4 Μέσα σε αυτήν την αλλόκοτη και παράδοξη κατάσταση, - μια κατάσταση που στερείται νοήματος και λογικής, και παρόλα αυτά φαίνεται να μην έχει καμιά διέξοδο - ο Θεός έχει στείλει την Κρίση Του σε απάντηση της δικής σου κρίσης. 5 Απαλά, η Κρίση Του αντικαθιστά τη δική σου. 6 Και με αυτήν την αντικατάσταση, το ακατανόητο γίνεται κατανοητό. 7 Πως είναι εφικτή η ειρήνη σ' αυτόν τον κόσμο; 8 Σύμφωνα με τη δική σου κρίση ούτε είναι, ούτε θα μπορέσει ποτέ να γίνει εφικτή. 9 Αλλά σύμφωνα με την Κρίση του Θεού, αυτό που αντανάκλαται εδώ είναι ειρήνη και μόνο.

M-11.4. Η ειρήνη είναι ανέφικτη για όσους σκέφτονται τον πόλεμο. 2 Η ειρήνη είναι αναπόφευκτη γι' αυτούς που την προσφέρουν. 3 Τι εύκολο που είναι λοιπόν, να γλυτώσεις από την κρίση σου για τον κόσμο! 4 Αυτό που κάνει την ειρήνη να μοιάζει ανέφικτη, δεν είναι ο κόσμος. 5 Είναι το ότι εσύ βλέπεις έναν αδιανόητο κόσμο. 6 Παρόλα αυτά, η Κρίση του Θεού γι' αυτόν τον παραμορφωμένο κόσμο τον έχει λυτρώσει και τον έχει καταστήσει κατάλληλο να υποδεχθεί την ειρήνη. 7 Και η ειρήνη κατέρχεται στον κόσμο σαν χαρούμενη απάντηση. 8 Η ειρήνη πλέον ανήκει εδώ, επειδή μια Σκέψη του Θεού έχει εισέλθει εδώ. 9 Τι άλλο από μια Σκέψη του Θεού θα μετέτρεπε την κόλαση σε Παράδεισο, απλά με το να είναι αυτό που είναι; 10 Η γη υποκλίνεται μπροστά στην ελεήμονα Παρουσία της, και Εκείνη, απαντώντας στην υπόκλιση, σκύβει για να την σηκώσει πάλι όρθια. 11 Τώρα, η ερώτηση είναι διαφορετική. 12 Δεν είναι πλέον «Είναι δυνατόν να υπάρχει ειρήνη σε αυτόν τον κόσμο;» αλλά, «Είναι άραγε δυνατόν να απουσιάζει από εδώ η ειρήνη;

12. ΠΟΣΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ;

M-12.1. Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση είναι: ένας. 2 Ένας καθολικά τέλειος δάσκαλος, του οποίου η μάθηση είναι πλήρης, αρκεί. 3 Αυτός ο ένας, καθαγιασμένος και λυτρωμένος, γίνεται ο Εαυτός ο Οποίος είναι ο Υιός του Θεού. 4 Εκείνος που πάντα ήταν εξ' ολοκλήρου πνεύμα, δεν βλέπει πια τον εαυτό του ως σώμα, ούτε καν μέσα σε ένα σώμα. 5 Συνεπώς είναι απεριόριστος. 6 Και καθώς είναι απεριόριστος οι σκέψεις του είναι ενωμένες με (τις σκέψεις) του Θεού στους αιώνες των αιώνων. 7 Η αντίληψη που έχει για τον εαυτό του στηρίζεται στην Κρίση του Θεού και όχι στη δική του. 8 Έτσι, μοιράζεται τη Θέληση του Θεού και κομίζει τις Σκέψεις Του στους νόες που ακόμα βρίσκονται σε πλάνη. 9 Είναι μόνιμα σε κατάσταση ενότητας, επειδή είναι όπως τον δημιούργησε ο Θεός. 10 Έχει δεχθεί τον Χριστό και έχει σωθεί.

M-12.2. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο υιός του ανθρώπου γίνεται Υιός του Θεού. 2 Δεν πρόκειται όμως για άλλη αλλαγή εκτός από την αλλαγή του νου. 3 Δεν αλλάζει τίποτα εξωτερικό, αλλά κάθε τι εσωτερικό τώρα αντανάκλα μόνο την Αγάπη του Θεού. 4 Ο Θεός δεν μπορεί πια να είναι επίφοβος, επειδή ο νους δεν βλέπει κανένα λόγο για τιμωρία. 5 Οι δάσκαλοι του Θεού φαίνονται να είναι πολλοί, γιατί αυτό είναι που χρειάζεται ο κόσμος. 6 Όμως, καθώς είναι ενωμένοι σε ένα σκοπό, και μάλιστα ένα σκοπό που μοιράζονται με τον Θεό, πώς θα μπορούσαν να είναι διαχωρισμένοι ο ένας από τον άλλο; 7 Τι σημασία έχει λοιπόν εάν εμφανίζονται με πολλές μορφές; 8 Οι νόες τους είναι ένα, η ένωσή τους είναι πλήρης. 9 Κι ο Θεός πλέον εργάζεται μέσω αυτών σαν να ήσαν ένας, γιατί πραγματικά ένας είναι όλοι τους.

M-12.3. Γιατί είναι αναγκαία η ψευδαίσθηση της ύπαρξης πολλών δασκάλων; 2 Μόνο επειδή η πραγματικότητα δεν είναι κατανοητή στους πλανημένους. 3 Πολύ λίγοι μπορούν καν να ακούσουν τη Φωνή του Θεού, και ακόμα κι' αυτοί δεν μπορούν να μεταδώσουν τα μηνύματά Του απευθείας μέσω του Πνεύματος που τους τα έδωσε. 4 Χρειάζονται ένα διάμεσο, με τη βοήθεια του οποίου καθίσταται δυνατή η επικοινωνία με εκείνους οι οποίοι δεν συνειδητοποιούν ότι είναι πνεύμα. 5 Ένα σώμα που να μπορούν να το δουν. 6 Μια φωνή που να την ακούν και να την καταλαβαίνουν, χωρίς το φόβο που η αλήθεια θα αντιμετώπιζε μέσα τους. 7 Μη λησμονείτε ότι η αλήθεια μπορεί να έλθει μόνο όπου την καλοδέχονται δίχως φόβο. 8 Γι' αυτό, οι δάσκαλοι του Θεού χρειάζονται ένα σώμα, γιατί η ενότητά τους δεν θα μπορούσε να είναι άμεσα αναγνωρίσιμη.

M-12.4. Όμως, αυτό που τους καθιστά δασκάλους του Θεού είναι ότι αναγνωρίζουν τον πραγματικό σκοπό του σώματος. 2 Καθώς εξελίσσονται ως δάσκαλοι του Θεού, βεβαιώνονται όλο και περισσότερο ότι η λειτουργία του σώματος είναι μόνο να επιτρέψει στη Φωνή του Θεού να μιλά μέσω αυτού στα ανθρώπινα αυτιά. 3 Και αυτά τα αυτιά θα μεταφέρουν στο νου του ακροατή μηνύματα που δεν προέρχονται από αυτόν τον κόσμο, και ο νους θα τα κατανοήσει εξ αιτίας της Πηγής από την οποία προέρχονται. 4 Από αυτή την κατανόηση θα έρθει, σ' αυτόν τον καινούργιο δάσκαλο του Θεού, η συνειδητοποίηση του ποιός πραγματικά είναι ο σκοπός του σώματος· ο μοναδικός του σκοπός. 5 Αυτό το μάθημα αρκεί για να επιτρέψει στη σκέψη της ενότητας να εισέλθει, και ό,τι είναι ένα, αναγνωρίζεται ως ένα. 6 Οι δάσκαλοι του Θεού φαίνονται σαν να μοιράζονται την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού, αλλά εξ αιτίας του σκοπού για τον οποίο χρησιμοποιούν το σώμα, δεν πιστεύουν στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού, παρά τα φαινόμενα.

M-12.5. Το βασικό μάθημα είναι πάντα αυτό: το σώμα γίνεται για σένα αυτό για το οποίο το χρησιμοποιείς. 2 Εάν το χρησιμοποιήσεις για αμαρτία ή για επίθεση, που δεν διαφέρει από την αμαρτία, τότε θα το δεις ως αμαρτωλό. 3 Επειδή είναι αμαρτωλό είναι αδύναμο, και ως αδύναμο, υποφέρει και πεθαίνει. 4 Εάν το χρησιμοποιήσεις για να φέρεις το Λόγο του Θεού σ' εκείνους που δεν τον έχουν, τότε το σώμα γίνεται άγιο. 5 Επειδή είναι άγιο δεν μπορεί να είναι άρρωστο, ούτε μπορεί να πεθάνει. 6 Όταν ολοκληρώσει το σκοπό του, αφήνεται, και αυτό είναι όλο. 7 Αυτήν την απόφαση την παίρνει ο νους, όπως και όλες τις αποφάσεις που είναι υπεύθυνες για την κατάσταση του σώματος. 8 Όμως ο δάσκαλος του Θεού δεν παίρνει αυτή τη απόφαση μόνος του. 9 Εάν το έκανε τότε θα είχε δώσει στο σώμα ένα σκοπό διαφορετικό από 'κείνον που το καθιστά άγιο. 10 Η Φωνή του Θεού θα του πει πότε έχει εκπληρώσει το ρόλο του, έτσι ακριβώς όπως του λέει και ποιά είναι η λειτουργία του. 11 Δεν υποφέρει σε καμιά περίπτωση, ούτε μένοντας ούτε φεύγοντας. 12 Η ασθένεια καθίσταται πλέον αδύνατη γι αυτόν.

M-12.6. Η ενότητα και η ασθένεια δεν μπορούν να συνυπάρχουν. 2 Οι δάσκαλοι του Θεού επιλέγουν να κοιτάζουν για λίγο τα όνειρα. 3 Αυτή είναι μια συνειδητή επιλογή. 4 Γιατί έχουν μάθει ότι όλες οι επιλογές γίνονται συνειδητά, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών τους. 5 Το όνειρο ισχυρίζεται κάτι διαφορετικό, αλλά ποιός θα πίστευε στα όνειρα από τη στιγμή που θα τα αναγνώριζε γι' αυτό που είναι; 6 Η πραγματική λειτουργία των δασκάλων του Θεού, είναι να έχουν επίγνωση ότι ονειρεύονται. 7 Βλέπουν τις μορφές των ονείρων να έρχονται και να παρέρχονται, να μετατοπίζονται και να μεταβάλλονται, να υποφέρουν και να πεθαίνουν. 8 Όμως δεν εξαπατώνται από αυτό που βλέπουν. 9 Αναγνωρίζουν ότι το να δουν μια ονειρική μορφή ως ασθενή και διαχωρισμένη δεν είναι πιο αληθινό από το να την δουν ως υγιή και όμορφη. 10 Μόνο η ενότητα δεν ανήκει στα όνειρα. 11 Και αυτήν αναγνωρίζουν οι δάσκαλοι του Θεού πίσω από τα όνειρα, πέρα απ' όλα τα φαινόμενα και παρ' όλα αυτά, σίγουρα δική τους.

13. ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ;

M-13.1. Παρ' όλο που στην πραγματικότητα ο όρος θυσία δεν έχει απολύτως κανένα νόημα, έχει, ωστόσο, νόημα γι' αυτόν τον κόσμο. 2 Όπως όλα τα πράγματα στον κόσμο, το νόημά του είναι προσωρινό και τελικά θα ξεθωριάσει και θα χαθεί στο τίποτα από το οποίο προήλθε, όταν πλέον δεν θα χρειάζεται άλλο. 3 Τώρα η πραγματική του σημασία είναι ένα μάθημα. 4 Όπως όλα τα μαθήματα είναι μια ψευδαίσθηση, γιατί στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα να μάθει κανείς. 5 Αυτή η ψευδαίσθηση, όμως, πρέπει να αντικατασταθεί από ένα διορθωτικό μηχανισμό· από μια άλλη ψευδαίσθηση που αντικαθιστά την προηγούμενη, έτσι ώστε να μπορούν τελικά να εξαφανιστούν και οι δύο. 6 Η πρώτη ψευδαίσθηση, η οποία χρειάζεται να εκτοπισθεί για να μπορέσει να εγκατασταθεί ένα άλλο σύστημα σκέψης, είναι αυτή που λέει ότι το να παραιτηθεί κάποιος από τα πράγματα αυτού του κόσμου, αποτελεί θυσία. 7 Τι άλλο από ψευδαίσθηση θα μπορούσε να είναι αυτό, εφ' όσον ο ίδιος ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση;

M-13.2. Χρειάζεται πολύ βαθιά γνώση για να συνειδητοποιήσει αλλά και να αποδεχθεί κάποιος το γεγονός ότι ο κόσμος δεν έχει τίποτα να προσφέρει. 2 Τι μπορεί να σημαίνει η θυσία του τίποτα; 3 Δεν μπορεί να σημαίνει ότι έχεις λιγότερα εξ' αιτίας της. 4 Δεν υπάρχει θυσία, σύμφωνα με τους όρους αυτού του κόσμου, που να μην αφορά το σώμα. 5 Σκέψου για λίγο τι θεωρεί ο κόσμος θυσία. 6 Δύναμη, δόξα, χρήμα, σωματική απόλαυση· ποιος είναι ο «πρωταγωνιστής» τον οποίο αφορούν όλες αυτές οι έννοιες; 6 Μόνο για το σώμα μπορούν να έχουν νόημα. 7 Όμως, ένα σώμα δεν είναι σε θέση να αξιολογεί. 8 Με το να επιδιώκει αυτά τα πράγματα, ο νους συνδέεται με το σώμα, συσκοτίζοντας την Ταυτότητά του και χάνοντας την επαφή με αυτό που πραγματικά είναι.

M-13.3. Μόλις προκύψει αυτή η σύγχυση, ο νους δε μπορεί πια να καταλάβει ότι όλες οι «απολαύσεις» αυτού του κόσμου είναι ένα τίποτα. 2 Αλλά τι θυσία - και μάλιστα πραγματική θυσία - συνεπάγεται αυτό! 3 Τώρα ο νους έχει καταδικάσει τον εαυτό του να ψάχνει χωρίς να βρίσκει· να νιώθει μόνιμα απογοητευμένος και δυσαρεστημένος, να μη γνωρίζει τι πραγματικά θέλει να βρει. 4 Ποιος μπορεί να ξεφύγει από αυτή την αυτοκαταδίκη; 5 Μόνο μέσα από το Λόγο του Θεού θα ήταν δυνατό κάτι τέτοιο. 6 Επειδή η αυτοκαταδίκη είναι μια απόφαση ως προς την ταυτότητα και κανείς δεν αμφιβάλει γι' αυτό που πιστεύει για τον εαυτό του. 7 Μπορεί να αμφιβάλει για τα πάντα αλλά ποτέ γι' αυτό.

M-13.4. Οι δάσκαλοι του Θεού δεν λυπούνται καθόλου, αφήνοντας τις απολαύσεις του κόσμου. 2 Είναι θυσία να παραιτείσαι από τον πόνο; 3 Δυσανασχετεί μήπως ο ενήλικας εγκαταλείποντας τα παιδικά του παιχνίδια; 4 Μπορεί αυτός που ήδη έχει δει, έστω φευγαλέα, το πρόσωπο του Χριστού, να αναπολεί νοσταλγικά ένα σφαγείο; 5 Κανείς που απέδρασε από αυτόν τον κόσμο και από όλα τα δεινά του, δεν κοιτάζει πίσω καταδικαστικά. 6 Ωστόσο, δεν μπορεί παρά να αγαλλιάζει που είναι ελεύθερος από όλες τις θυσίες που θα του ζητούσαν οι αξίες αυτού του κόσμου. 7 Σε αυτές θυσιάζει όλη του την ειρήνη. 8 Σ αυτές θυσιάζει όλη του την ελευθερία. 9 Και προκειμένου να τις διατηρεί πρέπει να θυσιάσει την ελπίδα του Ουρανού και την ανάμνηση της Αγάπης του Πατέρα του. 10 Ποιός εχέφρων επιλέγει το τίποτα ως υποκατάστατο του παντός;

M-13.5. Ποιο είναι το αληθινό νόημα της θυσίας; 2 Είναι το τίμημα της πίστης στις ψευδαισθήσεις. 3 Είναι το τίμημα που πρέπει να καταβληθεί για την άρνηση της αλήθειας. 4 Δεν υπάρχει απόλαυση του κόσμου που να μην απαιτεί αυτό το τίμημα, διαφορετικά η απόλαυση θα γινόταν αντιληπτή ως πόνος, και κανείς δεν επιζητά τον πόνο εάν τον έχει αναγνωρίσει γι' αυτό που είναι. 5 Αυτό που τον τυφλώνει είναι η ιδέα της θυσίας. 6 Δεν βλέπει τι είναι αυτό που ζητά. 7 Και έτσι το αναζητά με χίλιους τρόπους και σε χίλια μέρη, πιστεύοντας κάθε φορά ότι το βρήκε, και κάθε φορά στο τέλος απογοητεύεται. 8 Το «Ψάχνε αλλά μη βρίσκεις» παραμένει η σκληρή προσταγή αυτού του κόσμου και κανείς απ' όσους επιδιώκουν τους στόχους αυτού του κόσμου δε μπορεί να κάνει αλλιώς.

M-13.6. Μπορεί να πιστεύεις ότι αυτά τα μαθήματα απαιτούν να θυσιάσεις όλα όσα σου είναι

πραγματικά αγαπητά. 2 Από μια άποψη αυτό είναι σωστό, γιατί σου είναι προσφιλή αυτά που σταυρώνουν τον Υιό του Θεού, και τα μαθήματα αυτά αποσκοπούν στην απελευθέρωσή του. 3 Αλλά μην ξεγελιέσαι ως προς το τι σημαίνει θυσία. 4 Σημαίνει πάντα την παραίτηση από αυτό που θέλεις. 5 Και τι, ω δάσκαλε του Θεού, είναι αυτό που θέλεις; 6 Σε κάλεσε ο Θεός και απάντησες. 7 Θα θυσιάζεις τώρα αυτό το Κάλεσμα; 8 Λίγοι το έχουν ακούσει ως τώρα, και δε μπορούν παρά να στρέφονται σε σένα. 9 Δεν υπάρχει άλλη ελπίδα σε όλο τον κόσμο που να μπορούν να εμπιστευτούν. 10 Δεν υπάρχει άλλη φωνή σε όλο τον κόσμο που να αντηχεί τη Φωνή του Θεού. 11 Αν θυσιάσεις την αλήθεια θα παραμείνουν στην κόλαση. 12 Κι αν παραμείνουν αυτοί, θα παραμείνεις κι εσύ μαζί τους.

M-13.7. Μην ξεχνάς ότι η θυσία είναι ολική. 2 Δεν υπάρχουν μισές θυσίες. 3 Δεν γίνεται να εγκαταλείψεις εν μέρει τα Ουράνια. 4 Δεν μπορείς να βρίσκεσαι λιγάκι στην κόλαση. 5 Ο Λόγος του Θεού δεν έχει εξαιρέσεις. 6 Αυτό είναι που τον καθιστά άγιο και πέραν αυτού του κόσμου. 7 Η αγιότητά του δείχνει το Θεό. 8 Η αγιότητά του είναι που σε καθιστά ασφαλή. 9 Τον αρνείσαι αν, για οποιοδήποτε λόγο, επιτεθείς στον αδελφό σου. 10 Γιατί σ' αυτό το σημείο είναι που γίνεται ο διαχωρισμός με το Θεό. 11 Ένας διαχωρισμός που είναι αδιανόητος. 12 Ένας διαχωρισμός που δεν μπορεί να συμβεί. 13 Ένας διαχωρισμός, ωστόσο, στον οποίο σίγουρα θα πιστέψεις επειδή έχεις κατασκευάσει μια κατάσταση που είναι αδιανόητη. 14 Και σε αυτήν την κατάσταση το αδιανόητο μπορεί να μοιάζει σαν να συμβαίνει. 15 Μοιάζει σαν να συμβαίνει επειδή έχεις «θυσιάσει» την αλήθεια.

M-13.8. Δάσκαλε του Θεού, μην ξεχνάς το νόημα της θυσίας και να θυμάσαι τι κόστος έχει κάθε απόφαση που παίρνεις. 2 Αποφάσισε υπέρ του Θεού και όλα σου δίνονται, δωρεάν. 3 Αποφάσισε εναντίον Του, και επιλέγεις το τίποτα, σε βάρος της επίγνωσης των πάντων. 4 Τι θα επιλέξεις να διδάξεις; 5 Θυμήσου μόνο τι θα ήθελες εσύ να διδαχθείς. 6 Γιατί αυτό είναι που θα έπρεπε να σε απασχολεί. 7 Η Εξιλέωση για σένα προορίζεται. 8 Η εκπαίδευσή σου την διεκδικεί και η γνώση σου την προσφέρει. 9 Δεν την περιέχει ο κόσμος. 10 Όμως, μάθε αυτό το μάθημα και θα είναι δική σου. 11 Ο Θεός σου προσφέρει τον Λόγο Του γιατί έχει ανάγκη από δασκάλους. 12 Υπάρχει άλλος τρόπος για να σώσεις τον Υιό του;

14. ΠΩΣ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ;

M-14.1. Μπορεί αυτό που δεν είχε αρχή να τελειώσει; 2 Ο κόσμος θα τελειώσει με μια ψευδαίσθηση, όπως άρχισε. 3 Θα είναι όμως μια ψευδαίσθηση ελέους. 4 Θα τον σκεπάσει η ψευδαίσθηση της συγχώρεσης, μια συγχώρεση ολοκληρωτική, που δεν εξαιρεί κανέναν, με απεριόριστη καλωσύνη, που θα εξαλείψει κάθε κακό, θα εξαφανίσει κάθε αμαρτία και θα δώσει τέλος στην ενοχή για πάντα. 5 Έτσι τελειώνει ο κόσμος που η ενοχή κατασκεύασε, γιατί τώρα δεν έχει σκοπό και εξαφανίζεται. 6 Οι ψευδαισθήσεις γεννιούνται από την πεποίθηση ότι εξυπηρετούν ένα σκοπό· ότι καλύπτουν μια ανάγκη ή ικανοποιούν μια επιθυμία. 7 Όταν γίνουν αντιληπτές ως άσκοπες, παύουν να είναι ορατές. 8 Αναγνωρίζεται το πόσο άχρηστες είναι, και εξαφανίζονται. 9 Αυτός δεν είναι ο τρόπος που τελειώνουν όλες οι ψευδαισθήσεις; 10 Έχουν κομισθεί στην αλήθεια, και η αλήθεια δεν τις είδε. 11 Απλώς αγνόησε αυτό που δεν είχε νόημα.

M-14.2. Μέχρι να γίνει η συγχώρεση ολοκληρωτική, ο κόσμος έχει λόγο ύπαρξης. 2 Γίνεται το σπίτι όπου η συγχώρεση γεννιέται, και μεγαλώνει, και γίνεται δυνατότερη και όλο και πιο καθολική. 3 Εδώ θρέφεται, γιατί εδώ είναι που χρειάζεται. 4 Σαν ένας ευγενής σωτήρας, που γεννιέται στον τόπο που κατασκευάστηκε η αμαρτία και η ενοχή έμοιαζε πραγματική. 5 Εδώ είναι το σπίτι Του, γιατί εδώ Τον χρειάζονται. 6 Μαζί Του φέρνει το τέλος του κόσμου. 7 Στο δικό Του Κάλεσμα είναι που απαντούν οι δάσκαλοι του Θεού, στρεφόμενοι σιωπηλά προς Αυτόν για να δεχθούν το Λόγο Του. 8

Ο κόσμος θα τελειώσει, όταν όλα όσα περιέχει θα έχουν κριθεί πρεπόντως από την Κρίση Του. 9 Ο κόσμος θα τελειώσει όταν ευλογηθεί με την αγιότητα. 10 Όταν δεν θα απομένει ούτε μια σκέψη αμαρτίας, ο κόσμος θα τελειώσει. 11 Δεν θα υποστεί καταστροφή, ούτε επίθεση, ούτε καν θα αγγιχθεί. 12 Απλά θα πάψει να φαίνεται ότι υπάρχει.

M-14.3. Σίγουρα, κάτι τέτοιο φαίνεται να απέχει χρονικά πάρα πολύ. 2 Το «να μην απομένει ούτε μια σκέψη αμαρτίας» μοιάζει με μακροπρόθεσμο στόχο, πράγματι. 3 Αλλά ο χρόνος στέκει ακίνητος, και περιμένει την επίτευξη του στόχου των δασκάλων του Θεού. 4 Την στιγμή που οποισδήποτε από αυτούς θα αποδεχθεί την Εξιλέωση για τον εαυτό του, δεν θα απομένει ούτε μια σκέψη αμαρτίας. 5 Να συγχωρήσεις μια αμαρτία, δεν είναι ευκολότερο από το να τις συγχωρήσεις όλες. 6 Η ψευδαισθηση της ύπαρξης διαβαθμίσεων δυσκολίας είναι ένα εμπόδιο το οποίο οι δάσκαλοι του Θεού πρέπει να μάθουν να το προσπερνούν και να το αφήνουν πίσω τους. 7 Μια μόνο αμαρτία που έχει τέλεια συγχωρηθεί από έναν μόνο δάσκαλο του Θεού, μπορεί να ολοκληρώσει την σωτηρία. 8 Μπορείς να το καταλάβεις αυτό; 9 Όχι· είναι ακατανόητο για οποιονδήποτε εδώ. 10 Κι' όμως είναι το ύστατο μάθημα με το οποίο αποκαθίσταται η ενότητα. 11 Είναι εντελώς αντίθετο με τον τρόπο σκέψης του κόσμου αλλά το ίδιο ισχύει και για τα Ουράνια.

M-14.4. Ο κόσμος θα τελειώσει όταν αντιστραφεί εντελώς το σύστημα σκέψης του. 2 Μέχρι τότε, κάποια σκόρπια κομμάτια του σκεπτικού του θα φαίνεται ότι έχουν ακόμη νόημα. 3 Το τελικό μάθημα, που φέρνει το τέλος του κόσμου, δεν μπορούν να το συλλάβουν όσοι δεν είναι ακόμα έτοιμοι να αφήσουν τον κόσμο και να προχωρήσουν πέραν του ιδιαίτερα περιορισμένου πεδίου του. 4 Ποιός λοιπόν είναι ο ρόλος του δασκάλου του Θεού σε αυτό το μάθημα που επιφέρει την ολοκλήρωση; 5 Χρειάζεται μόνο να μάθει πως να το προσεγγίζει· να είναι πρόθυμος να κινηθεί προς αυτή την κατεύθυνση. 6 Το μόνο που χρειάζεται είναι να έχει πίστη στο ότι, αν η Φωνή του Θεού του λέει ότι αυτό είναι ένα μάθημα που μπορεί να το μάθει, τότε είναι σε θέση να το μάθει. 7 Δεν το κρίνει ούτε δύσκολο, ούτε εύκολο. 8 Του το υποδεικνύει ο Δάσκαλός του, και ο ίδιος έχει πίστη ότι Εκείνος θα του δείξει πως να το μάθει

M-14.5. Ο κόσμος θα τελειώσει χαρούμενα, επειδή είναι ένας τόπος θλίψης. 2 Όταν θα έχει έρθει η χαρά, ο σκοπός του κόσμου θα έχει εξαφανιστεί. 3 Ο κόσμος θα τελειώσει σε ειρήνη, επειδή είναι ένας τόπος πολέμου. 4 Όταν θα 'χει έρθει η ειρήνη, τι σκοπό θα έχει ο κόσμος; Ο κόσμος θα τελειώσει με γέλια, επειδή είναι τόπος δακρύων. 6 Όταν υπάρχει το γέλιο, ποιός μπορεί να συνεχίζει να κλαίει; 7 Και μόνο η ολοκληρωτική συγχώρεση είναι που τα φέρνει όλα αυτά, για να ευλογήσει τον κόσμο. 8 Ο κόσμος αποσύρεται εν μέσω ευλογίας, γιατί δεν θα τελειώσει όπως άρχισε. 9 Ο ρόλος των δασκάλων του Θεού είναι να μετατρέψουν την κόλαση σε Παράδεισο γιατί, αυτό που διδάσκουν, είναι μαθήματα στα οποία καθρεφτίζονται οι Ουρανοί. 10 Και τώρα φρόντισε, με πραγματική ταπεινότητα, να συνειδητοποιήσεις ότι όλα όσα σου ζητά ο Θεός να κάνεις, μπορείς να τα κάνεις. 11 Μην είσαι αλλαζών και πεις ότι δε μπορείς να μάθεις τα μαθήματά Του. 12 Ο Λόγος Του δηλώνει διαφορετικά. 13 Ας γίνει το Θέλημά Του. 14 Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. 15 Και να είσαι ευγνώμων που έτσι έχουν τα πράγματα.

15. ΘΑ ΚΡΙΘΟΥΝ ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ;

M-15.1. Ναι, πράγματι! 2 Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από την Τελική Κρίση του Θεού. 3 Ποιός θα μπορούσε να διαφεύγει για πάντα από την αλήθεια; 4 Αλλά η Τελική Κρίση δεν θα έρθει μέχρι τη στιγμή που θα πάψει να συσχετίζεται με τον φόβο. 5 Για κάθε έναν θα υπάρξει μια μέρα που θα την καλωσορίζει, και την ίδια αυτή μέρα θα του δοθεί. 6 Καθώς αποδέχεται την Τελική Κρίση του Θεού για τον εαυτό του, θα απελευθερώσει την αθωότητά του και θα την ακούσει να διακηρύσσεται παντού, σ' ολόκληρο τον κόσμο. 7 Αυτή είναι η Κρίση στην οποία έγκειται η σωτηρία. 8 Αυτή είναι

η Κρίση που θα τον απελευθερώσει. 9 Αυτή είναι η Κρίση με την οποία, μαζί με τον ίδιο, ελευθερώνονται τα πάντα. 10 Ο χρόνος κοντοστεκέται καθώς η αιωνιότητα πλησιάζει, και σιωπή απλώνεται στον κόσμο ώστε όλοι να μπορούν να ακούσουν αυτήν την Κρίση [για τον Υιό του Θεού]:

11 Είσαι άγιος, αιώνιος, ελεύθερος και ακέραιος, για πάντα εν ειρήνη μέσα στην Καρδιά του Θεού. 12 Που είναι ο κόσμος, και που είναι η θλίψη τώρα;

M-15.2. Αυτή είναι η κρίση σου για τον εαυτό σου, δάσκαλε του Θεού; 2 Πιστεύεις ότι αυτό είναι απόλυτα αληθές; 3 Όχι· όχι ακόμα, όχι ακόμα. 4 Αλλά αυτός εξακολουθεί να είναι ο σκοπός σου· η αιτία που βρίσκεσαι εδώ. 5 Η λειτουργία σου είναι να προετοιμάζεσαι να ακούσεις αυτήν την Κρίση και να αναγνωρίσεις ότι είναι αληθινή. 6 Μια μόνο στιγμή τέλειας πίστης σε αυτό και θα πας πέρα από την πεποίθηση, στη Βεβαιότητα. 7 Μια στιγμή έξω από το χρόνο μπορεί να φέρει το τέλος του χρόνου. 8 Μην κρίνεις, γιατί τον εαυτό σου και μόνο κρίνεις κι' έτσι καθυστερείς αυτήν την Τελική Κρίση. 9 Πως κρίνεις τον κόσμο, δάσκαλε του Θεού; 10 Έχεις άραγε ήδη μάθει να στέκεσαι παράμερα και ν' ακούς την Φωνή της Κρίσης εντός σου; 11 Ή μήπως ακόμα προσπαθείς να Του πάρεις το ρόλο Του; 12 Μάθε να σιωπάς, γιατί η Φωνή Του, στην ησυχία γίνεται ακουστή. 13 Και η Κρίση Του έρχεται σε όλους όσους στέκονται παράμερα αφουγκραζόμενοι ήσυχα, και Τον περιμένουν.

M-15.3. Εσύ, που άλλοτε είσαι θλιμμένος και άλλοτε θυμωμένος· που κάποιες φορές αισθάνεσαι ότι δεν σου αποδίδεται αυτό που σου αξίζει, και ότι οι καλύτερές σου προσπάθειες δεν εκτιμώνται αρκετά, ή και περιφρονούνται ακόμα· άσε αυτές τις ανόητες σκέψεις! 2 Είναι πολύ «μικρές» και άσκοπες για να αξίζει να απασχολούν τον άγιο νου σου έστω και για μια στιγμή ακόμα. 3 Η Κρίση του Θεού σε περιμένει για να σε απελευθερώσει. 4 Τι θα μπορούσε να σου αντιπροτείνει ο κόσμος, άσχετα από το πως εσύ κρίνεις τα δώρα του, που θα το προτιμούσες; 5 Θα κριθείς, και θα κριθείς δίκαια και έντιμα. 6 Ο Θεός δεν εξαπατά. 7 Οι υποσχέσεις του είναι σίγουρες. 8 Αυτό να θυμάσαι μόνο. 9 Οι υποσχέσεις του έχουν εγγυηθεί την Κρίση Του, και στο τέλος μόνο η δική Του Κρίση θα γίνει αποδεκτή. 10 Ο ρόλος σου είναι να φροντίσεις αυτό το τέλος να έρθει σύντομα. 11 Ο ρόλος σου είναι να κρατάς την κρίση Του στην καρδιά σου, και να την προσφέρεις σε όλο τον κόσμο για να τον διατηρείς ασφαλή.

16. ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΝΑ ΤΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;

M-16.1. Για τον προχωρημένο δάσκαλο του Θεού αυτή είναι μια ερώτηση δίχως νόημα. 2 Δεν υπάρχει συγκεκριμένο πρόγραμμα, γιατί τα μαθήματα αλλάζουν κάθε μέρα. 3 Ωστόσο ο δάσκαλος του Θεού είναι σίγουρος για ένα πράγμα· αυτές οι αλλαγές δεν γίνονται στην τύχη. 4 Διαπιστώνοντας και κατανοώντας ότι αυτό είναι πράγματι αλήθεια ο δάσκαλος του Θεού μένει ικανοποιημένος. 5 Θα πληροφορηθεί τα πάντα για το ποιός θα 'πρεπε να είναι ο ρόλος του γι' αυτή τη μέρα, όπως και για κάθε μέρα. 6 Κι εκείνοι που μοιράζονται αυτό το ρόλο μαζί του, θα τον βρουν, ώστε να διδαχθούν μαζί τα μαθήματα της ημέρας. 7 Κανείς από όσους χρειάζεται δεν απουσιάζει· κανείς δεν στέλνεται σ' αυτόν χωρίς να έχει ήδη οριστεί ένας μαθησιακός στόχος, και μάλιστα ένας στόχος τον οποίο είναι εφικτό να τον διδαχθεί τη συγκεκριμένη μέρα. 8 Για τον προχωρημένο δάσκαλο του Θεού, λοιπόν, αυτή η ερώτηση είναι περιττή. 9 Έχει ρωτήσει και έχει λάβει την Απάντηση και βρίσκεται πλέον σε συνεχή επαφή μαζί Της. 10 Είναι έτοιμος, και βλέπει το δρόμο του να απλώνεται ομαλός και σίγουρος μπροστά του.

M-16.2. Τι γίνεται όμως με όσους δεν έχουν φτάσει ακόμα στο δικό του επίπεδο βεβαιότητας; 2 Δεν

είναι ακόμα έτοιμοι για μία τέτοια εκ μέρους τους, έλλειψη οργάνωσης. 3 Τι πρέπει να κάνουν προκειμένου να μάθουν να προσφέρουν την ημέρα στο Θεό; 4 Υπάρχουν κάποιοι γενικοί κανόνες που ισχύουν, αν και ο καθένας πρέπει να τους χρησιμοποιεί όσο καλύτερα μπορεί με τον δικό του τρόπο. 5 Αυτοί καθαυτοί οι στερεότυποι κανόνες, είναι επικίνδunami γιατί γίνονται εύκολα θεοί από μόνοι τους, απειλώντας τους ίδιους τους στόχους για τους οποίους είχαν αρχικά θεσπιστεί. 6 Μιλώντας γενικά λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι καλό είναι η μέρα να αρχίζει σωστά. 7 Είναι πάντα δυνατόν να ξαναρχίσει κανείς τη μέρα από την αρχή, εάν την ξεκίνησε λανθασμένα. 8 Ωστόσο υπάρχουν σαφή πλεονεκτήματα εάν μπορεί κάποιος να κάνει οικονομία χρόνου.

M-16.3. Αρχικά, είναι συνετό να λαμβάνει κανείς υπ' όψη του το κριτήριο του χρόνου. 2 Αυτό με κανένα τρόπο δεν αποτελεί το σημαντικότερο κριτήριο, όμως στο ξεκίνημα είναι προφανώς το ευκολότερα παρατηρήσιμο. 3 Η εξοικονόμηση χρόνου είναι κάτι στο οποίο δίνεται μεγάλη έμφαση αρχικά και μολονότι παραμένει σημαντική καθ' όλη τη διάρκεια της μαθητείας, η έμφαση στη σημασία της σταδιακά μειώνεται. 4 Μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι στην αρχή, ο χρόνος που αφιερώνεται στο σωστό ξεκίνημα της ημέρας όντως εξοικονομεί χρόνο. 5 Πόσος χρόνος πρέπει να αφιερώνεται σ' αυτό; 6 Αυτό πρέπει να εξαρτάται από τον ίδιο τον δάσκαλο του Θεού. 7 Δεν μπορεί να διεκδικήσει αυτόν τον τίτλο (του δασκάλου του Θεού) εάν δεν έχει ολοκληρώσει τις Ασκήσεις Θαυμάτων, εφόσον εκπαιδευόμαστε μέσα στο πλαίσιο του συγκεκριμένου προγράμματος μαθημάτων. 8 Μετά την ολοκλήρωση των πιο δομημένων περιόδων εξάσκησης, που περιέχονται στο Βιβλίο Ασκήσεων, αυτό που έχει πλέον τη μεγαλύτερη σημασία είναι η ιδιαιτερότητα των αναγκών του κάθε δασκάλου.

M-16.4. Αυτά τα μαθήματα είναι πάντα πρακτικά. 2 Ίσως ο δάσκαλος του Θεού να βρίσκεται σε συνθήκες που δεν ευνοούν τις γαλήνιες σκέψεις την ώρα που ξυπνά. 3 Εάν ισχύει κάτι τέτοιο, τότε ας θυμηθεί το γρηγορότερο ότι είναι επιλογή του να αφιερώνει κάποιο χρόνο στην επικοινωνία του με το Θεό, και ας το πράξει. 4 Η διάρκεια δεν έχει και τόση σημασία. 5 Εύκολα μπορεί κάποιος να κάθεται ακίνητος, με κλειστά τα μάτια, για μια ολόκληρη ώρα και να μην καταφέρει τίποτα. 6 Εξίσου εύκολα μπορεί κάποιος να προσφέρει στον Θεό μόνο μια στιγμή και σ' αυτή τη στιγμή να ενωθεί πλήρως μαζί Του. 7 Ίσως η μόνη γενίκευση που μπορεί να γίνει να είναι η ακόλουθη: το συντομότερο δυνατόν μετά το ξύπνημα, μείνε στην κατάσταση της σιωπής και της γαλήνης, παρατείνοντάς την κατά ένα - δύο λεπτά από τη στιγμή που θα αρχίσεις να δυσκολεύεσαι να συνεχίσεις. 8 Ίσως διαπιστώσεις ότι η δυσκολία μειώνεται. 9 Εάν όχι, τότε αυτή είναι η στιγμή για να σταματήσεις.

M-16.5. Η ίδια διαδικασία θα 'πρεπε να ακολουθείται και την νύχτα. 2 Ίσως οι στιγμές της σιωπής και της γαλήνης σου να πρέπει να είναι σχετικά νωρίς, το απόγευμα, εάν κάτι τέτοιο δεν σου είναι εφικτό ακριβώς πριν κοιμηθείς. 3 Δεν είναι συνετό να ξαπλώνεις για να το κάνεις. 4 Είναι προτιμότερο να είσαι καθιστός ή, σε όποια στάση προτιμάς. 5 Έχοντας κάνει τις Ασκήσεις δεν μπορεί παρά να έχεις ήδη οδηγηθεί σε κάποια συμπεράσματα ως προς αυτό το θέμα. 6 Ωστόσο, αν είναι εφικτό, ο προσφορότερος χρόνος για να αφιερώσεις στο Θεό είναι η στιγμή ακριβώς πριν κοιμηθείς. 7 Αυτό, τοποθετεί τον νου σου σε μια κατάσταση ανάπαυσης και σε προσανατολίζει μακριά από το φόβο. 8 Εάν είναι σκόπιμο να αφιερώσεις αυτόν το χρόνο νωρίτερα, βεβαιώσου τουλάχιστον ότι δεν λησμονείς να κλείσεις για λίγο τα μάτια σκεπτόμενος το Θεό: και μια μόνο στιγμή, αρκεί.

M-16.6. Υπάρχει μια συγκεκριμένη σκέψη που πρέπει να τη θυμάσαι καθόλη τη διάρκεια της ημέρας. 2 Είναι μια σκέψη καθαρής χαράς· μια σκέψη ειρήνης, μια σκέψη απεριόριστης απελευθέρωσης – και είναι απεριόριστη γιατί μέσα σ' αυτήν αποδεσμεύονται τα πάντα. 3 Νομίζεις ότι έχεις φτιάξει έναν τόπο ασφάλειας για τον εαυτό σου. 4 Πιστεύεις ότι έχεις φτιάξει μια δύναμη που μπορεί να σε σώσει από όλα τα τρομακτικά πράγματα που βλέπεις στα όνειρά σου. 5 Δεν είναι

έτσι. 6 Η ασφάλειά σου δεν βρίσκεται σ' αυτό. 7 Αυτό που εγκαταλείπεις είναι απλά η ψευδαίσθηση ότι μπορείς να προστατεύσεις τις αυταπάτες σου. 8 Και αυτό και μόνον είναι που σε φοβίζει. 9 Τι ανόητο που είναι να φοβάσαι τόσο πολύ το τίποτα! 10 Το απόλυτο τίποτα! 11 Οι άμυνές σου δεν θα λειτουργήσουν αλλά δεν κινδυνεύεις. 12 Δεν τις χρειάζεσαι. 13 Αναγνώρισέ το αυτό, και θα εξαφανιστούν. 14 Και τότε μόνο είναι που θα αποδεχθείς την αληθινή σου προστασία.

M-16.7. Πόσο απλά και εύκολα κυλά ο χρόνος για τον δάσκαλο του Θεού που έχει αποδεχθεί την προστασία Του. 2 Δεν τον ενδιαφέρουν πια όλα όσα έκανε πριν εν ονόματι της ασφάλειας 3. Γιατί είναι ασφαλής και το γνωρίζει. 4 Έχει έναν Οδηγό ο Οποίος δεν θα αποτύχει. 5 Δεν χρειάζεται να κάνει διακρίσεις μεταξύ των προβλημάτων που αντιλαμβάνεται ως υπαρκτά, διότι Εκείνος προς τον Οποίο στρέφεται για όλα αυτά δεν αναγνωρίζει βαθμούς δυσκολίας ως προς την επίλυσή τους. 6 Είναι τόσο ασφαλής στο παρόν, όσο ήταν και προτού γίνουν δεκτές οι ψευδαισθήσεις στο νου του, και όσο θα είναι όταν θα τις έχει εγκαταλείψει. 7 Δεν διαφοροποιείται η κατάστασή του από τις διαφοροποιήσεις του χρόνου ή του χώρου διότι τα πάντα είναι ένα μέσα στο Θεό. 8 Αυτό είναι η ασφάλειά του. 9 Και δεν χρειάζεται τίποτα περισσότερο από αυτό.

M-16.8. Όμως θα υπάρξουν πειρασμοί στο δρόμο που έχει ακόμα μπροστά του ο δάσκαλος του Θεού, και γι αυτό, στη διάρκεια της ημέρας, έχει ανάγκη να υπενθυμίζει στον εαυτό του την προστασία του. 2 Πως μπορεί να το κάνει αυτό, ειδικά στις στιγμές που ο νους του είναι απασχολημένος με εξωτερικά πράγματα; 3 Δεν έχει παρά να προσπαθήσει και η επιτυχία του θα εξαρτηθεί από τη δύναμη της πίστης του στο ότι θα πετύχει. 4 Πρέπει να είναι σίγουρος ότι η επιτυχία του δεν προέρχεται από τον ίδιο, αλλά ότι θα του δοθεί ανά πάσα στιγμή, οπουδήποτε και κάτω από οιοσδήποτε συνθήκες την ζητήσει. 5 Θα υπάρχουν στιγμές που η σιγουριά του θα ταλαντεύεται και την ώρα που θα συμβαίνει αυτό θα προσπαθεί και πάλι, όπως άλλοτε, να βασιστεί στον εαυτό του και μόνον. 6 Μην λησμονείτε ότι αυτό είναι μαγεία και η μαγεία είναι ένα θλιβερό υποκατάστατο της πραγματικής βοήθειας. 7 Η μαγεία δεν είναι αντάξια του δασκάλου του Θεού, επειδή δεν είναι αντάξια του Υιού του Θεού.

M-16.9. Αποφυγή της μαγείας είναι η αποφυγή του πειρασμού. 2 Διότι κάθε πειρασμός δεν είναι παρά μια απόπειρα υποκατάστασης της Θέλησης του Θεού με μια άλλη θέληση. 3 Αυτές οι απόπειρες μπορεί όντως να φαίνονται τρομακτικές αλλά είναι απλώς θλιβερές. 4 Δεν μπορούν να έχουν κανενός είδους αποτελέσματα, είτε καλά είτε κακά· δεν μπορούν ούτε να ανταμείψουν ούτε να ζητήσουν θυσίες, ούτε να θεραπεύσουν ούτε να καταστρέψουν, ούτε να καθησυχάσουν ούτε να τρομοκρατήσουν. 5 Όταν κάθε μαγεία αναγνωρίζεται απλά ως ένα τίποτα, ο δάσκαλος του Θεού έχει φτάσει στο πιο προχωρημένο επίπεδο. 6 Όλα τα ενδιάμεσα μαθήματα δεν οδηγούν παρά σε αυτό, φέρνοντας αυτόν τον στόχο εγγύτερα στην αναγνώρισή του. 7 Γιατί κάθε είδος μαγείας, οποιασδήποτε μορφής, απλώς δεν κάνει τίποτα απολύτως. 8 Και η αδυναμία της είναι που καθιστά τόσο εύκολη την διαφυγή από αυτήν. 9 Ό,τι δεν έχει επίδραση δύσκολα μπορεί να τρομοκρατήσει.

M-16.10. Δεν υπάρχει υποκατάστατο της Θέλησης του Θεού. 2 Σε αυτό το γεγονός είναι, με απλά λόγια, που αφιερώνει την ημέρα του ο δάσκαλος του Θεού. 3 Όποιο υποκατάστατο κι' αν δεχθεί ως αληθινό δεν μπορεί παρά να τον εξαπατήσει. 4 Όμως είναι ασφαλής από κάθε εξαπάτηση εάν το αποφασίσει. 5 Ίσως χρειάζεται να θυμηθεί ότι “ο Θεός είναι μαζί μου. 6 Δεν μπορώ να εξαπατηθώ.” 7 Ίσως να προτιμά άλλα λόγια, ή μια μόνο λέξη, ή και καμιά. 8 Ωστόσο πρέπει να εγκαταλείψει κάθε είδους πειρασμό να δεχθεί τη μαγεία ως αληθινή· κι' αυτό πρέπει να το κάνει όχι επειδή η μαγεία είναι επίφοβη, όχι επειδή είναι αμαρτωλή, ούτε επειδή είναι επικίνδυνη αλλά απλώς επειδή δεν έχει κανένα απολύτως νόημα. 9 Οι ρίζες της βρίσκονται στην θυσία και τον διαχωρισμό, που είναι δυο διαφορετικές όψεις του ίδιου λάθους και τίποτα άλλο· ο δάσκαλος του Θεού απλά επιλέγει να εγκαταλείψει όλα εκείνα που ποτέ δεν είχε. 10 Και γι' αυτήν του την “θυσία”, τα Ουράνια αποκαθίστανται στην επίγνωσή του.

M-16.11. Αυτή, δεν είναι μια ανταλλαγή που θα την ήθελες; 2 Ο κόσμος ευχαρίστως θα την έκανε αυτή την ανταλλαγή, εάν γνώριζε ότι είναι εφικτή. 3 Και είναι οι δάσκαλοι του Θεού που πρέπει να διδάξουν στον κόσμο ότι είναι όντως εφικτή. 4 Κι' έτσι, λειτουργία τους αποτελεί να βεβαιωθούν ότι το έχουν μάθει οι ίδιοι. 5 Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος μέσα στην ημέρα εκτός από το να πιστέψεις στην μαγεία γιατί μόνο αυτή είναι που οδηγεί στον πόνο. 6 “Δεν υπάρχει άλλη βούληση εκτός από τη Βούληση του Θεού”. 7 Οι δάσκαλοί του γνωρίζουν ότι αυτό είναι αλήθεια και έχουν μάθει πως στιδήποτε άλλο από αυτό είναι μαγεία. 8 Όλη η πίστη στην μαγεία συντηρείται από μια και μόνη απλοϊκή αυταπάτη που λέει πως η μαγεία όντως λειτουργεί. 9 Οι δάσκαλοι του Θεού πρέπει καθ'ολη την διάρκεια της εξάσκησής τους, κάθε μέρα, κάθε ώρα, ακόμα και κάθε λεπτό και κάθε δευτερόλεπτο, να αναγνωρίζουν τις μορφές της μαγείας και να αντιλαμβάνονται την ματαιότητά της. 10 Ο φόβος φεύγει από πάνω τους κι έτσι πορεύονται. 11 Και με αυτόν τον τρόπο ξανανοίγει η πύλη των Ουρανών και το φως τους μπορεί να λάμψει και πάλι πάνω σ' έναν ξένοιαστο νου.

17. ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΥΝ ΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΙΣ ΜΑΓΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ;

M-17.1. Αυτό είναι ένα κρίσιμο ερώτημα, και για το δάσκαλο και για τον μαθητή. 2 Εάν ο δάσκαλος του Θεού το χειριστεί λανθασμένα, έχει βλάψει τον εαυτό του και έχει επιτεθεί και στον μαθητή του. 3 Αυτό ισχυροποιεί τον φόβο και κάνει την μαγεία να φαίνεται πολύ αληθινή και στους δυο τους. 4 Γι' αυτό, ο τρόπος αντιμετώπισης της μαγείας τελικά είναι ένα μάθημα που είναι σημαντικό να το κατέχει ο δάσκαλος του Θεού. 5 Το πρώτο του μέλημα είναι να μην επιτεθεί στον μαθητή του. 6 Αν μια μαγική σκέψη του προκαλεί θυμό, οποιασδήποτε μορφής, τότε ο δάσκαλος του Θεού μπορεί να είναι σίγουρος ότι εκείνη την στιγμή ενδυναμώνει την πεποίθησή του στην αμαρτία και έχει καταδικάσει τον εαυτό του. 7 Ακόμα, μπορεί να είναι σίγουρος ότι έχει ζητήσει την κατάθλιψη, τον πόνο, το φόβο και την καταστροφή. 8 Ας θυμηθεί, λοιπόν, ότι αυτό που κάνει δεν είναι εκείνο που θα ήθελε να διδάσκει, γιατί δεν είναι εκείνο που θα ήθελε να μάθει.

M-17.2. Υπάρχει, παρόλα αυτά, ένας πειρασμός να αντιδρά κανείς στην μαγεία με τρόπο που την ενισχύει. 2 Και αυτό δεν είναι πάντα εμφανές. 3 Πράγματι, μπορεί εύκολα να κρύβεται πίσω από μια επιθυμία για παροχή βοήθειας. 4 Και αυτή η “διπλή” επιθυμία είναι που κάνει τη βοήθεια να μην αξίζει και πολύ και δεν μπορεί παρά να οδηγήσει σε ανεπιθύμητα αποτελέσματα. 5 Και δεν πρέπει και να ξεχνά κανείς ότι το αποτέλεσμα που προκύπτει θα επέλθει και στο δάσκαλο και στο μαθητή, εξίσου. 6 Πόσες φορές έχει τονιστεί ότι μόνο και μόνο στον εαυτό σου προσφέρεις; 7 Και που θα φαινόταν αυτό καλύτερα, παρά στους τρόπους που βοηθά ο δάσκαλος του Θεού αυτούς που χρειάζονται τη βοήθειά του; 8 Εδώ είναι που φαίνεται πεντακάθαρα ότι το δώρο του, δίνεται στον ίδιο τον εαυτό του. 9 Γιατί θα προσφέρει μόνο αυτό που έχει επιλέξει για τον εαυτό του. 10 Και μέσα σ' αυτό το δώρο έγκειται η κρίση του για τον άγιο Υιό του Θεού.

M-17.3. Το πιο εύκολο, είναι να διορθώνονται τα λάθη εκεί που είναι πιο φανερά και τα λάθη μπορούν να αναγνωρίζονται από τα αποτελέσματά τους. 2 Ένα μάθημα το οποίο έχει διδαχθεί σωστά δεν μπορεί να οδηγεί παρά μόνο στην απελευθέρωση και του δασκάλου και του μαθητή, που μοιράστηκαν ένα κοινό σκοπό. 3 Επίθεση μπορεί να υπάρξει μόνο αν υπήρξε αντίληψη διαφορετικών στόχων. 4 Και πραγματικά, μόνο αυτό μπορεί να έχει συμβεί, αν το αποτέλεσμα είναι στιδήποτε άλλο από χαρά. 5 Ο μοναδικός στόχος του δασκάλου συγκεντρώνει τον διαμοιρασμένο στόχο του μαθητή και τον στρέφει προς μια και μόνη κατεύθυνση, όπου το μόνο που ζητά πλέον είναι βοήθεια. 6 Στη συνέχεια, η ανταπόκριση σε αυτό το αίτημα είναι εύκολη με μια και μόνη απάντηση και αυτή η απάντηση θα εισέλθει αλάνθαστα στο νου του δασκάλου. 7 Από εκεί, η απάντηση ακτινοβολεί στο νου του μαθητή, ενοποιώντας τον με το νου του δασκάλου.

M-17.4. Ίσως είναι χρήσιμο να θυμόμαστε ότι κανένας δεν μπορεί να θυμώνει με ένα γεγονός. 2 Αυτό που προκαλεί αρνητικά συναισθήματα είναι πάντοτε μια ερμηνεία, ανεξάρτητα από την φαινομενική αιτιολόγησή της από αυτά που εμφανίζονται ως γεγονότα. 3 Ανεξάρτητα, επίσης, από την ένταση του θυμού που προκαλείται. 4 Μπορεί να πρόκειται για έναν ελαφρό εκνευρισμό, τόσο ήπιο που να είναι δύσκολο ν' αναγνωριστεί καθαρά. 5 Ή μπορεί ακόμα και να πάρει την μορφή έντονης οργής, ακολουθούμενης από σκέψεις βίας, που είτε μοιάζει να πραγματοποιούνται είτε παραμένουν φαντασίωση. 6 Δεν έχει σημασία. 7 Όλες αυτές οι αντιδράσεις δεν έχουν καμιά ουσιαστική διαφορά. 8 Κρύβουν την αλήθεια και αυτό ποτέ δεν μπορεί να είναι ζήτημα διαβάθμισης. 9 Η αλήθεια ή είναι φανερή, ή δεν είναι. 10 Δεν είναι δυνατόν να αναγνωρίζεται μερικώς. 11 Όποιος δεν έχει επίγνωση της αλήθειας δεν μπορεί παρά να βλέπει ψευδαισθήσεις.

M-17.5. Ο θυμός ως αντίδραση στην αντίληψη μαγικών σκέψεων, είναι μια βασική αιτία φόβου. 2 Αναλογίσου τι σημαίνει αυτή η αντίδραση, και γίνεται φανερό το πόσο κεντρικό ρόλο παίζει στο σύστημα σκέψης του κόσμου. 3 Μια μαγική σκέψη, με την εμφάνισή της και μόνον, πιστοποιεί έναν διαχωρισμό από τον Θεό. 4 Δηλώνει, με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, ότι ο νους που πιστεύει ότι έχει ξεχωριστή βούληση η οποία μπορεί να εναντιώνεται στη Βούληση του Θεού, επίσης πιστεύει ότι μπορεί και να το επιτύχει. 5 Το ότι κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβεί είναι προφανές. 6 Όμως είναι εξίσου προφανές ότι κάποιος είναι δυνατόν να το πιστεύει ως γεγονός. 7 Και εδώ είναι που βρίσκεται η γενέτειρα της ενοχής. 8 Εκείνος που σφετερίζεται τη θέση του Θεού και την παίρνει για τον εαυτό του αποκτά έναν θανάσιμο "εχθρό". 9 Και πρέπει να προστατεύει μόνος του τον εαυτό του και να φτιάξει μια ασπίδα για να τον κρατά ασφαλή από μια οργή που δεν θα κοπάσει ποτέ και από μια εκδίκηση που δεν θα ικανοποιηθεί ποτέ.

M-17.6. Πώς μπορεί να επιλυθεί αυτή η άνιση σύγκρουση; 2 Η κατάληξή της είναι αναπόφευκτη, επειδή το αποτέλεσμά της δεν μπορεί παρά να είναι ο θάνατος. 3 Πώς, λοιπόν, μπορεί κανείς να πιστέψει στις άμυνές του; 4 Πρέπει και πάλι να βοηθήσει η μαγεία. 5 Ξέχνα την σύγκρουση. 6 Δέξου την ως γεγονός και μετά ξέχνα την. 7 Μην μνημονεύεις πόσο απίστευτα εναντίον σου είναι οι πιθανότητες. 8 Μην θυμάσαι το τεράστιο μέγεθος του εχθρού σου, και μην σκέφτεσαι πόσο ευάλωτος είσαι μπροστά του. 9 Δέξου τον διαχωρισμό σου, μα μην θυμάσαι το πώς συνέβη. 10 Πίστεψε ότι τον "κέρδισες" αλλά μην διατηρείς ούτε την ελάχιστη ανάμνηση του Ποιός είναι στην πραγματικότητα ο σπουδαίος "αντίπαλός" σου. 11 Προβάλλοντας την λήθη σου πάνω Του, σου φαίνεται ότι έχει ξεχάσει και Εκείνος.

M-17.7. Ποιά θα είναι όμως τώρα η αντίδρασή σου σε όλες τις μαγικές σκέψεις; 2 Δεν μπορεί παρά να αφυπνίζουν και πάλι την λανθάνουσα ενοχή, που την έχεις κρύψει αλλά δεν την έχεις εγκαταλείψει. 3 Κάθε μαγική σκέψη λέει καθαρά στο φοβισμένο νου σου: "Έχεις σφετεριστεί το ρόλο του Θεού. 4 Μην νομίζεις ότι Αυτός το έχει ξεχάσει". 5 Εδώ απεικονίζεται με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο ο φόβος του Θεού. 6 Διότι με αυτή την σκέψη η ενοχή έχει ήδη ανεβάσει την παραφροσύνη στον θρόνο του Ίδιου του Θεού. 7 Και τώρα δεν υπάρχει ελπίδα. 8 Εκτός από το να σκοτώσεις. 9 Εδώ είναι τώρα η σωτηρία. 10 Ένας οργισμένος πατέρας καταδιώκει τον ένοχο γιό του. 11 Να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς, μόνο ανάμεσα σε αυτά έχεις να διαλέξεις. 12 Πέρα από αυτά δεν υπάρχει άλλη επιλογή, γιατί αυτό που έγινε δεν μπορεί να ξεγίνει. 13 Το σημάδι του αίματος δεν μπορεί να βγει ποτέ και όποιος το 'χει πάνω του πρέπει να βρει το θάνατο.

M-17.8. Σε αυτή την απελπιστική κατάσταση, ο Θεός στέλνει τους δασκάλους Του. 2 Φέρνουν το φως της ελπίδας από τον Ίδιο το Θεό. 3 Υπάρχει ένας τρόπος με τον οποίο η απόδραση είναι εφικτή. 4 Και είναι δυνατόν να μαθευτεί και να διδαχθεί, απαιτεί όμως υπομονή και άφθονη προθυμία. 5 Με αυτή την προϋπόθεση, η ολοφάνερη απλότητα του μαθήματος ξεχωρίζει σαν ένα δυνατό φως μέσα στο σκοτάδι, γιατί περί αυτού πρόκειται. 6 Αν ο θυμός προέρχεται από μια ερμηνεία και όχι από ένα

γεγονός, τότε δεν είναι ποτέ δικαιολογημένος. 7 Από την στιγμή που αυτό γίνει έστω και αμυδρά αντιληπτό, ο δρόμος είναι ανοιχτός. 8 Τώρα είναι δυνατόν να γίνει το επόμενο βήμα. 9 Επιτέλους, η ερμηνεία μπορεί ν' αλλάξει. 10 Οι μαγικές σκέψεις δεν χρειάζεται να οδηγούν στην καταδίκη, γιατί δεν έχουν πραγματικά τη δύναμη να δημιουργούν την ενοχή. 11 Κι' έτσι μπορούν να αγνοηθούν και μ' αυτό τον τρόπο κυριολεκτικά να ξεχαστούν.

M-17.9. Η παραφροσύνη, μοιάζει σίγουρα τρομακτική. 2 Στην πραγματικότητα δεν έχει την δύναμη να δημιουργήσει τίποτα. 3 Ακριβώς όπως η μαγεία, ούτε επιτίθεται ούτε προστατεύει. 4 Το να την βλέπεις και ν' αναγνωρίζεις το σύστημα σκέψης της ισοδυναμεί με το να κοιτάζεις το τίποτα. 5 Μπορεί το τίποτα να προκαλέσει θυμό; 6 Μάλλον όχι. 7 Ας θυμάσαι λοιπόν, δάσκαλε του Θεού, ότι ο θυμός αναγνωρίζει μια πραγματικότητα που δεν υπάρχει· παρ' όλα αυτά, ο θυμός είναι βέβαιος μάρτυρας ότι την πιστεύεις ως πραγματική. 8 Τώρα είναι αδύνατον να γλυτώσεις, μέχρι να δεις ότι έχεις αντιδράσει στην ίδια σου την ερμηνεία, την οποία έχεις προβάλει σ' έναν εξωτερικό κόσμο. 9 Άφησε τώρα να σου πάρουν αυτό το ζοφερό ξίφος. 10 Δεν υπάρχει θάνατος. 11 Αυτό το ξίφος δεν υπάρχει. 12 Ο φόβος του Θεού είναι αναίτιος. 13 Όμως η Αγάπη Του είναι η Αιτία των πάντων πέρα από κάθε φόβο και γι' αυτό είναι παντοτινά πραγματική και αιώνια αληθινή.

18. ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΔΙΟΡΘΩΣΗ;

M-18.1. Μόνιμη διόρθωση, - που είναι και η μόνη πραγματική διόρθωση,- δεν μπορεί να γίνει μέχρι την στιγμή που ο δάσκαλος του Θεού έχει πάψει να συγχέει την ερμηνεία με το γεγονός, ή, την ψευδαίσθηση με την αλήθεια. 2 Εάν λογομαχήσει με τον μαθητή του για μια μαγική σκέψη, της επιτεθεί, προσπαθήσει να τεκμηριώσει την πλάνη της ή να αποδείξει την αναλήθειά της, τότε το μόνο που κάνει είναι να δίνει μαρτυρία για την πραγματικότητά της. 3 Σε αυτή την περίπτωση η κατάθλιψη είναι αναπόφευκτη, γιατί έχει “αποδείξει” και στον μαθητή του και στον εαυτό του, ότι αποστολή τους είναι να δραπετεύουν από την αλήθεια. 4 Και αυτό, δεν μπορεί παρά να είναι αδύνατον. 5 Η αλήθεια είναι αμετάβλητη. 6 Οι μαγικές σκέψεις δεν είναι τίποτε άλλο από ψευδαισθήσεις. 7 Διαφορετικά η σωτηρία θα ήταν απλά και μόνο μια διαφορετική μορφή του ίδιου πανάρχαιου, άπιαστου ονείρου. 8 Ωστόσο, το όνειρο της σωτηρίας έχει νέο περιεχόμενο. 9 Δεν είναι μόνο στη μορφή η διαφορά.

M-18.2. Το μείζον μάθημα των δασκάλων του Θεού είναι να μάθουν πως ν' αντιδρούν στις μαγικές σκέψεις με πλήρη απουσία θυμού. 2 Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορούν να διακηρύξουν την αλήθεια για τον εαυτό τους. 3 Μέσω αυτών, το Άγιο Πνεύμα μπορεί πλέον να μιλά για την αλήθεια του Υιού του Θεού. 4 Τώρα μπορεί να θυμίζει στον κόσμο την αναμαρτησία· την μοναδική, αναλλοίωτη και μη μεταβλητή κατάσταση που είναι ιδιότητα όλων όσων δημιούργησε ο Θεός. 5 Τώρα μπορεί να απευθύνει το Λόγο του Θεού σε αυτιά που ακούν και να κομίσει την όραση του Χριστού σε μάτια που βλέπουν. 6 Τώρα είναι ελεύθερο να διδάξει σε όλους τους νόες την αλήθεια για το ποιοί είναι, έτσι ώστε να επιστρέψουν με χαρά σε Αυτόν. 7 Και τώρα η ενοχή συγχωρείται καθώς παραβλέπεται εντελώς, μέσα από την όραση του Αγίου Πνεύματος και το Λόγο του Θεού.

M-18.3. Ο θυμός δεν κάνει άλλο από το να στριγκλίζει: “Η ενοχή είναι πραγματική!” 2 Η αλήθεια συγκαλύπτεται καθώς αυτή η παρανοϊκή πεποίθηση υιοθετείται, υποκαθιστώντας το Λόγο του Θεού. 3 Τα μάτια του σώματος τώρα, τάχα, “βλέπουν”· τα αυτιά του σώματος και μόνο μπορούν, τάχα, να “ακούν”. 4 Ο λιγιστός του χώρος και η μικροσκοπική αναπνοή του καθίστανται το μέτρο της πραγματικότητας. 5 Και η αλήθεια καταλήγει να είναι εικονική και χωρίς νόημα. 6 Η Διόρθωση έχει μια απάντηση για όλ' αυτά και για τον κόσμο που στηρίζεται σ' αυτά:

7 Δεν κάνεις τίποτ' άλλο από το να συγχέεις την ερμηνεία με την αλήθεια.

8 Και κάνεις λάθος. 9 Το λάθος, όμως, δεν είναι αμαρτία, ούτε τα λάθη σου έχουν αποκαθλώσει την πραγματικότητα από το θρόνο της. 10 Ο Θεός βασιλεύει παντοτινά, και μόνο οι δικοί Του νόμοι κυριαρχούν πάνω σε σένα και τον κόσμο. 11 Η Αγάπη Του παραμένει το μόνο υπαρκτό πράγμα. 12 Ο φόβος είναι ψευδαίσθηση, γιατί είσαι όμοιος με Αυτόν.

M-18.4. Προκειμένου λοιπόν να θεραπευθεί ο δάσκαλος του Θεού, καθίσταται απαραίτητο να επιτρέψει να διορθώνονται όλα του τα λάθη. 2 Αν ανιχνεύσει στον εαυτό του έστω και το παραμικρό ίχνος ενόχλησης, κατά την ανταπόκρισή του σε οποιονδήποτε, ας συνειδητοποιήσει αμέσως ότι έχει κάνει μια ερμηνεία που δεν είναι σωστή. 3 Ας στραφεί τότε εντός, στον εσωτερικό Οδηγό του, και ας αφήσει Εκείνον να κρίνει ποιά θα έπρεπε να είναι η αντίδρασή του. 4 Έτσι θεραπεύεται, και καθώς θεραπεύεται ο ίδιος, μαζί του θεραπεύεται και ο μαθητής. 5 Η μοναδική ευθύνη του δασκάλου του Θεού είναι ν' αποδεχθεί την Εξιλέωση για τον εαυτό του. 6 Εξιλέωση σημαίνει διόρθωση, ή, αναίρεση των λαθών. 7 Όταν έχει επιτευχθεί αυτό, ο δάσκαλος του Θεού εξ' ορισμού γίνεται εργάτης θαυμάτων. 8 Οι αμαρτίες του έχουν συγχωρεθεί, και δεν καταδικάζει πια τον εαυτό του. 9 Πώς μπορεί λοιπόν να καταδικάσει οποιονδήποτε; 10 Και ποιόν θα αποτύγχανε να θεραπεύσει η δική του συγχώρεση;

19. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;

M-19.1. Δικαιοσύνη είναι η θεία διόρθωση της αδικίας. 2 Η αδικία είναι η βάση κάθε κρίσης σ' αυτόν τον κόσμο. 3 Η δικαιοσύνη διορθώνει τις ερμηνείες που προκαλεί η αδικία, και τις εξουδετερώνει. 4 Στον Ουρανό δεν υπάρχει ούτε δικαιοσύνη ούτε αδικία, γιατί εκεί, δεν μπορεί να υπάρξει λάθος και η διόρθωση δεν έχει νόημα. 5 Σε αυτόν τον κόσμο, ωστόσο, η συγχώρεση εξαρτάται από τη δικαιοσύνη, εφ' όσον κάθε επίθεση δεν μπορεί παρά να είναι άδικη. 6 Δικαιοσύνη είναι η ετυμηγορία του Αγίου Πνεύματος για τον κόσμο. 7 Εξαιρουμένης της δικής Του κρίσης δεν μπορεί να υπάρξει δικαιοσύνη, γιατί κανείς σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι σε θέση να κάνει μόνο δίκαιες ερμηνείες παραμερίζοντας κάθε μορφή αδικίας. 8 Εάν ο Υιός του Θεού κρινόταν δίκαια, δεν θα είχε ανάγκη σωτηρίας. 9 Η σκέψη του διαχωρισμού θα ήταν παντοτινά αδιανόητη.

M-19.2. Η δικαιοσύνη, όπως και το αντίθετό της, είναι μια ερμηνεία. 2 Είναι, ωστόσο, η μόνη ερμηνεία που οδηγεί στην αλήθεια. 3 Αυτό καθίσταται δυνατόν επειδή μολονότι δεν είναι καθεαυτό πραγματική, η δικαιοσύνη δεν περιέχει τίποτα που να αντιτίθεται στην αλήθεια. 4 Δεν υπάρχει καμιά εγγενής σύγκρουση μεταξύ δικαιοσύνης και αλήθειας· η δικαιοσύνη δεν είναι παρά ένα μικρό πρώτο βήμα προς την αλήθεια. 5 Όσο προχωρά κανείς, το μονοπάτι αλλάζει πολύ. 6 Και κανένας δεν θα μπορούσε να προβλέψει από την αρχή όλη την λαμπρότητα, το μεγαλείο της εικόνας και την απεραντοσύνη των προοπτικών που του ανοίγονται καθώς συνεχίζεται το ταξίδι. 7 Αλλά ακόμα και αυτά που, καθώς κάποιος προχωρά, το μεγαλείο τους φτάνει σε απερίγραπτα ύψη, είναι πραγματικά λίγα μπροστά σε όλα εκείνα που τον περιμένουν όταν το μονοπάτι τελειώσει και μαζί του τελειώσει και ο χρόνος. 8 Αλλά από κάπου πρέπει κανείς να ξεκινήσει. 9 Η δικαιοσύνη είναι η αφετηρία.

M-19.3. Κάθε ιδέα ή αντίληψη που έχεις για τους αδελφούς σου και τον εαυτό σου, κάθε φόβος για μελλοντικές καταστάσεις και κάθε έγνοια για το παρελθόν, όλα προέρχονται από την αδικία. 2 Αυτά είναι τα γυαλιά που μπαίνοντας μπροστά από τα μάτια του σώματος, παραμορφώνουν την αντίληψη και φέρνουν μαρτυρία του διαστρεβλωμένου κόσμου στον νου ο οποίος κατασκεύασε τα γυαλιά και του είναι ιδιαίτερα προσφιλή. 3 Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο, δηλαδή αυθαίρετα και επιλεκτικά, έχει οικοδομηθεί κάθε έννοια αυτού του κόσμου. 4 Οι «αμαρτίες» έρχονται στην αντίληψή σου και

τεκμηριώνονται με μια προσεκτικά επιλεκτική διαδικασία μέσα στην οποία κάθε σκέψη για ενότητα δεν μπορεί παρά να χαθεί. 5 Η συγχώρεση δεν έχει θέση σε ένα τέτοιο σύστημα, όπου κάθε «αμαρτία» μοιάζει παντοτινά αληθινή.

M-19.4. Η σωτηρία είναι η δικαιοσύνη του Θεού. 2 Αποκαθιστά στην επίγνωσή σου την ενότητα των κομματιών τα οποία εσύ αντιλαμβάνεσαι σαν αποκομμένα και διαχωρισμένα. 3 Και αυτό είναι που υπερνικά το φόβο του θανάτου. 4 Γιατί τα διαχωρισμένα κομμάτια πρέπει να παρακμάσουν και να πεθάνουν, αλλά η ενότητα είναι αθάνατη. 5 Παραμένει πάντα και για πάντα όπως ο Δημιουργός της, καθώς είναι ένα με Αυτόν. 6 Η Κρίση του Θεού είναι η δικαιοσύνη Του. 7 Είναι μια Κρίση που δεν περιέχει ούτε ίχνος καταδίκης· μια αξιολόγηση βασισμένη εξ' ολοκλήρου στην αγάπη· και πάνω της, εσύ έχεις προβάλει τη δική σου αδικία, καταλογίζοντας στο Θεό τα γυαλιά της διαστρεβλωμένης αντίληψης μέσα από τα οποία εσύ κοιτάζεις. 8 Τώρα πια είναι δικά του και όχι δικά σου. 9 Φοβάσαι Εκείνον και δεν καταλαβαίνεις ότι μισείς και φοβάσαι τον Εαυτό σου σαν εχθρό.

M-19.5. Προσευχίσου για τη δικαιοσύνη του Θεού και μην συγχέεις το έλεός Του με τον δικό σου παραλογισμό. 2 Η αντίληψη μπορεί να κατασκευάσει οποιαδήποτε εικόνα που ο νους επιθυμεί να δει. 3 Να το θυμάσαι αυτό. 4 Σε αυτό στηρίζεται είτε ο Παράδεισος είτε η κόλαση, ανάλογα με το τι επιλέγεις. 5 Η δικαιοσύνη του Θεού δείχνει προς τα Ουράνια, προς τον Παράδεισο, απλά και μόνο επειδή είναι εντελώς αμερόληπτη. 6 Αποδέχεται κάθε στοιχείο που της προσκομίζεται· γιατί δεν αποκλείει τίποτα και δεν αξιολογεί κανένα στοιχείο ως διαχωρισμένο και ξεχωριστό από όλα τα υπόλοιπα. 7 Μόνο από αυτή την οπτική γωνία κρίνει. 8 Εδώ, κάθε επίθεση και καταδίκη καθίσταται άσκοπη και αστήρικτη. 9 Η αντίληψη αναπαύεται, ο νους είναι γαλήνιος και το φως επιστρέφει και πάλι. 10 Η όραση έχει τώρα αποκατασταθεί. 11 Αυτό που είχε χαθεί τώρα έχει βρεθεί. 12 Η ειρήνη του Θεού κατέρχεται σε όλο τον κόσμο και μπορούμε να δούμε. 13 Και βλέπουμε!

20. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;

M-20.1. Έχει ειπωθεί ότι υπάρχει ένα είδος ειρήνης που δεν είναι αυτού του κόσμου. 2 Πώς αναγνωρίζεται; 3 Πώς βρίσκεται; 4 Και έχοντας βρεθεί, πώς διατηρείται; 5 Ας εξετάσουμε κάθε ερώτηση χωριστά γιατί κάθε μια αφορά ένα διαφορετικό βήμα στο μονοπάτι.

M-20.2. Κατ' αρχήν, πώς μπορείς να αναγνωρίσεις την ειρήνη του Θεού; 2 Η ειρήνη του Θεού αρχικά αναγνωρίζεται από ένα μόνο πράγμα: είναι από κάθε άποψη εντελώς διαφορετική από οποιαδήποτε προηγούμενη εμπειρία. 3 Δεν σου θυμίζει τίποτα. 4 Δεν προκαλεί κανένα συνειρμό. 5 Είναι κάτι το εντελώς καινούργιο. 6 Υπάρχει μια αντίθεση, πράγματι, ανάμεσα σε αυτήν και σε ολόκληρο το παρελθόν. 7 Όμως, κατά περίεργο τρόπο, δεν είναι μια αντίθεση με πραγματικές διαφορές. 8 Το παρελθόν απλά γλιστρά και φεύγει και στη θέση του βρίσκεται η αιώνια γαλήνη. 9 Μόνο αυτό. 10 Η αντίθεση που έγινε αρχικά αντιληπτή απλά έχει χαθεί. 11 Η ησυχία έφτασε να σκεπάζει τα πάντα.

M-20.3. Πώς βρίσκεται αυτή η γαλήνη; 2 Κανένας δεν μπορεί να αποτύχει να την βρει, φτάνει να αναζητήσει τις προϋποθέσεις της. 3 Η ειρήνη του Θεού δεν μπορεί ποτέ να εισέλθει εκεί όπου υπάρχει θυμός, γιατί ο θυμός δεν μπορεί παρά να αρνείται την ύπαρξη της ειρήνης. 4 Όποιος θεωρεί τον θυμό δικαιολογημένο με οποιοδήποτε τρόπο ή σε οποιαδήποτε περίπτωση, διακηρύσσει ότι η ειρήνη δεν έχει νόημα και πρέπει να πιστεύει ότι δεν μπορεί να υπάρχει. 5 Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η ειρήνη δεν μπορεί να βρεθεί. 6 Συνεπώς, η συγχώρεση είναι η αναγκαία προϋπόθεση για να βρεις την ειρήνη του Θεού. 7 Πέραν αυτού, με δεδομένη τη συγχώρεση, δεν μπορεί παρά να υπάρχει ειρήνη. 8 Γιατί τι άλλο εκτός από την επίθεση θα οδηγήσει σε πόλεμο; 9 Και τι άλλο εκτός από την ειρήνη είναι αντίθετο στον πόλεμο; 10 Εδώ η αρχική αντίθεση ξεχωρίζει καθαρά και

αναμφισβήτητα. 11 Ωστόσο, όταν η ειρήνη βρεθεί, ο πόλεμος δεν έχει νόημα. 12 Και είναι η σύγκρουση που γίνεται πλέον αντιληπτή ως ανύπαρκτη και εξωπραγματική.

M-20.4. Πώς μπορεί κάποιος να διατηρήσει την ειρήνη τη Θεού, από την στιγμή που θα την βρεί; 2 Ο θυμός, με όποια μορφή κι' αν επανεμφανιστεί, θα ρίξει και πάλι το βαρύ πέπλο του και η πεποίθηση ότι η ειρήνη δεν μπορεί να υπάρχει θα επιστρέψει σίγουρα. 3 Ο πόλεμος γίνεται και πάλι αποδεκτός ως η μοναδική πραγματικότητα. 4 Τώρα πρέπει για άλλη μια φορά να αφήσεις το ξίφος σου μολονότι δεν συνειδητοποιείς ότι το 'χεις ξαναπάρει στα χέρια σου. 5 Αλλά - καθώς τώρα θυμάσαι, έστω και αμυδρά, τι ευτυχία είχες δίχως αυτό - θ' ανακαλύψεις ότι προφανώς το έχεις ξαναπιάνει για να αμυνθείς. 6 Σταμάτα τώρα για μια στιγμή και σκέψου το εξής: την σύγκρουση θέλεις ή μήπως η ειρήνη του Θεού είναι καλύτερη επιλογή; 7 Ποιό σου δίνει περισσότερα; 8 Ένας ήσυχος νους δεν είναι μικρό δώρο. 9 Δεν θα προτιμούσες να ζήσεις αντί να διαλέξεις να πεθάνεις;

M-20.5. Το να ζεις είναι χαρά, ενώ ο θάνατος μόνο θρήνος μπορεί να είναι. 2 Στο θάνατο βλέπεις την απόδραση από αυτό που κατασκεύασες. 3 Αλλά αυτό που δεν βλέπεις, είναι ότι εσύ έφτιαξες τον θάνατο, και αυτός δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση τέλους. 4 Ο θάνατος δεν μπορεί να είναι απόδραση, γιατί δεν είναι η ζωή το πρόβλημα. 5 Η ζωή δεν έχει αντίθετο επειδή ο Θεός είναι ζωή. 6 Η ζωή και ο θάνατος φαίνονται σαν αντίθετα επειδή εσύ έχεις αποφασίσει ότι ο θάνατος βάζει τέλος στη ζωή. 7 Συγχώρεσε τον κόσμο, και θα κατανοήσεις πως ό,τι δημιούργησε ο Θεός δεν μπορεί να έχει τέλος, και καθε τι που δεν δημιούργησε Εκείνος, δεν είναι αληθινό. 8 Σε αυτή και μόνο την πρόταση περιέχεται το νόημα των μαθημάτων μας. 9 Σ' αυτή και μόνο την πρόταση δίνεται στην πρακτική μας η μοναδική της κατεύθυνση. 10 Και σε αυτή και μόνο την πρόταση προσδιορίζεται επακριβώς όλο το πρόγραμμα διδασκαλίας του Αγίου Πνεύματος.

M-20.6. Τι είναι η ειρήνη του Θεού; 2 Τίποτα περισσότερο από αυτό: Η απλή κατανόηση ότι δεν υπάρχει τίποτα απολύτως που να αντιτίθεται στο Θέλημά Του. 3 Δεν υπάρχει σκέψη που να αντιβαίνει στη Βούλησή Του και παρ'όλα αυτά να μπορεί να είναι αληθινή. 4 Η αντίθεση ανάμεσα στη δική σου και τη δική Του θέληση μόνο έμοιαζε να είναι αληθινή. 5 Στην πραγματικότητα δεν υπήρχε διαμάχη, γιατί η Θέλησή Του είναι η δική σου. 6 Η πανίσχυρη Θέληση του Ίδιου του Θεού είναι το δώρο του σ' εσένα. 7 Δεν επιζητά να την κρατήσει για τον Εαυτό Του. 8 Εσύ γιατί να επιδιώξεις να κρατήσεις τις μικροσκοπικές, εύθραυστες φαντασιώσεις σου διαχωρισμένες από Αυτόν; 9 Η Θέληση του Θεού είναι μόνο μία και αυτή μόνο υπάρχει. 10 Αυτή είναι η κληρονομιά σου. 11 Το σύμπαν πέρα από τον ήλιο και τα άστρα, και όλες οι σκέψεις που μπορείς να συλλάβεις, σου ανήκουν. 12 Η ειρήνη του Θεού είναι η προϋπόθεση της Βούλησής Του. 13 Επίτυχε την ειρήνη Του και θυμίσου Τον.

21. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΣΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ;

M-21.1. Κυριολεκτικά μιλώντας, οι λέξεις δεν παίζουν κανένα απολύτως ρόλο στη θεραπεία. 2 Ο κινητήριος παράγων είναι η προσευχή, ή, η παράκληση. 3 Αυτό που ζητάς, λαμβάνεις. 4 Αυτό όμως έχει να κάνει με το αίτημα της καρδιάς, όχι με τις λέξεις που χρησιμοποιείς στην προσευχή. 5 Μερικές φορές τα λόγια και η (πραγματική) δέηση αντιφάσκουν· άλλες φορές, συμφωνούν. 6 Δεν έχει σημασία. 7 Ο Θεός δεν αντιλαμβάνεται τις λέξεις, επειδή κατασκευάστηκαν από διαχωρισμένους νόες για να τους κρατάνε μέσα στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού. 8 Οι λέξεις μπορούν να είναι χρήσιμες, ιδιαίτερα για τους αρχάριους, στο να βοηθούν τη συγκέντρωση και να διευκολύνουν τον αποκλεισμό – ή έστω, τον περιορισμό - των άσχετων σκέψεων. 9 Παρόλα αυτά, ως μην ξεχνάμε ότι οι λέξεις δεν είναι παρά σύμβολα που συμβολίζουν άλλα σύμβολα. 10 Έτσι, απέχουν διπλά από την πραγματικότητα.

M-21.2. Ως σύμβολα, οι λέξεις έχουν πολύ συγκεκριμένες εννοιολογικές αναφορές. 2 Ακόμη και όταν μοιάζει να παραπέμπουν σε κατεξοχήν αφηρημένες έννοιες, η εικόνα που φέρνουν στο μυαλό τείνει να είναι πολύ συγκεκριμένη. 3 Αν δεν έρθει στο νου κάποιο συγκεκριμένο σημείο αναφοράς που να συνδέεται με τη λέξη, τότε η λέξη έχει ελάχιστο ή καθόλου ουσιαστικό νόημα, κι' έτσι δεν μπορεί να βοηθήσει τη θεραπευτική διαδικασία. 4 Η προσευχή της καρδιάς δεν ζητά πραγματικά συγκεκριμένα πράγματα. 5 Ζητά πάντοτε κάποιο είδος εμπειρίας ή συναισθηματικής κατάστασης· τα συγκεκριμένα πράγματα που ζητούνται, απλώς είναι αυτά που ο προσευχόμενος νομίζει ότι θα του προκαλέσουν την επιθυμητή εμπειρία. 6 Οι λέξεις λοιπόν, συμβολίζουν αυτά που ζητάμε, αλλά αυτά καθεαυτά τα ζητούμενα απλά και μόνο συμβολίζουν τις εμπειρίες που ελπίζουμε να έχουμε.

M-21.3. Η προσευχή για πράγματα αυτού του κόσμου θα φέρει εμπειρίες αυτού του κόσμου. 2 Αν αυτό ζητήσει η επίκληση της καρδιάς, αυτό θα δοθεί επειδή αυτό θα ληφθεί. 3 Στην αντίληψη εκείνου που ζητά, είναι αδύνατον να μείνει αναπάντητη η προσευχή της καρδιάς. 4 Αν ζητά το αδύνατον, αν επιθυμεί κάτι που δεν υπάρχει ή αναζητά με την καρδιά του ψευδαισθήσεις, όλο αυτό το αποκτά. 5 Η δύναμη της απόφασής του, του το προσφέρει ακριβώς όπως το ζητά. 6 Εδώ βρίσκονται και η κόλαση και ο Παράδεισος. 7 Αυτή είναι η μόνη δύναμη που έχει απομείνει στον αποκοιμημένο Υιό του Θεού. 8 Είναι αρκετή. 9 Τα λόγια του δεν έχουν σημασία. 10 Μόνο ο Λόγος του Θεού έχει σημασία, επειδή συμβολίζει αυτό για το οποίο δεν υπάρχει κανένα ανθρώπινο σύμβολο. 11 Μόνο το Άγιο Πνεύμα καταλαβαίνει τι αντιπροσωπεύει αυτός ο Λόγος. 12 Και αυτό, είναι επίσης αρκετό.

M-21.4. Πρέπει λοιπόν ο δάσκαλος του Θεού ν' αποφεύγει να χρησιμοποιεί λέξεις στη διδασκαλία του; 2 Ασφαλώς όχι! 3 Υπάρχουν πολλοί που πρέπει να προσεγγιστούν με τα λόγια, καθώς δεν είναι ακόμα σε θέση να ακούν στη σιωπή. 4 Ωστόσο, ο δάσκαλος του Θεού πρέπει να μάθει να χρησιμοποιεί τις λέξεις μ' ένα καινούριο τρόπο. 5 Βαθμιαία, μαθαίνει πως να επιτρέπει να επιλέγονται οι λέξεις για λογαριασμό του, σταματώντας να αποφασίζει μόνος του για το τι θα πει. 6 Η διαδικασία αυτή είναι απλώς μια ειδική περίπτωση της άσκησης θαυμάτων που λέει "Θα κάνω ένα βήμα πίσω και θ' αφήσω Εκείνον να καθοδηγεί." 7 Ο δάσκαλος του Θεού αποδέχεται τα λόγια που του προσφέρονται, και δίνει καθώς λαμβάνει. 8 Δεν κατευθύνει ο ίδιος την πορεία του λόγου του. 9 Αφουγκράζεται, ακούει και μετά μιλά.

M-21.5. Σ' αυτή την πτυχή της μάθησής του, ο δάσκαλος του Θεού έρχεται αντιμέτωπος με ένα μεγάλο εμπόδιο: το φόβο του για την εγκυρότητα όσων ακούει. 2 Και όντως, αυτά που ακούει μπορεί να τον ξαφνιαζουν ή και να τον φοβίζουν. 3 Κι' ακόμα, μπορεί να μοιάζουν τελείως άσχετα με το παρουσιαζόμενο πρόβλημα - όπως ο ίδιος το αντιλαμβάνεται - και μπορεί πραγματικά να φέρνουν το δάσκαλο αντιμέτωπο με μια κατάσταση που μοιάζει να τον βάζει σε πολύ δύσκολη θέση. 4 Όλα αυτά είναι κρίσεις που δεν έχουν καμιά αξία. 5 Κρίσεις δικές του, προερχόμενες από μια κακομοίρική αντίληψη για τον εαυτό του, την οποία θα ήθελε να εγκαταλείψει. 5 Μην κρίνεις τα λόγια που έρχονται στο νου σου, μα πρόσφερε τα με εμπιστοσύνη. 7 Είναι πολύ σοφότερα από τα δικά σου. 8 Οι δάσκαλοι του Θεού έχουν το Λόγο του Θεού πίσω από τα σύμβολά τους. 9 Και Αυτός ο Ίδιος δίνει στα λόγια που χρησιμοποιούν, τη δύναμη του Πνεύματός Του, εξυψώνοντάς τα από σύμβολα χωρίς νόημα, στο Κάλεσμα των ίδιων των Ουρανών.

22. ΠΩΣ ΣΥΝΔΕΟΝΤΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΙ Η ΕΞΙΛΕΩΣΗ;

M-22.1. Η θεραπεία και Η Εξιλέωση δεν συνδέονται απλώς· είναι ένα και το αυτό. 2 Δεν υπάρχουν βαθμοί δυσκολίας στα θαύματα γιατί δεν υπάρχουν διαβαθμίσεις Εξιλέωσης. 3 Είναι η μοναδική ολοκληρωμένη ιδέα που μπορεί να υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο, επειδή είναι η πηγή μιας πλήρως ενοποιημένης αντίληψης. 4 Μια μερική Εξιλέωση είναι μια ιδέα χωρίς νόημα, ακριβώς όπως είναι

αδιανόητο να υπάρχουν ειδικές ζώνες κολάσεως μέσα στον Παράδεισο. 5 Δέξου την Εξιλέωση και έχεις θεραπευτεί. 6 Η Εξιλέωση είναι ο Λόγος του Θεού. 7 Δέξου τον Λόγο Του και τι απομένει για να κάνει την ασθένεια εφικτή; 8 Δέξου τον Λόγο Του και κάθε θαύμα έχει πραγματοποιηθεί. 9 Το να συγχωρείς σημαίνει να θεραπεύεις. 10 Ο δάσκαλος του Θεού έχει δεχτεί ως μοναδική λειτουργία του την αποδοχή της Εξιλέωσης. 11 Τι υπάρχει, λοιπόν, που δεν μπορεί να θεραπεύσει; 12 Ποιό θαύμα μπορεί να παρακρατηθεί από αυτόν;

M-22.2. Η πρόοδος του δασκάλου του Θεού μπορεί να είναι αργή ή γρήγορη, αναλόγως αν αναγνωρίζει την ιδιότητα της Εξιλέωσης να συμπεριλαμβάνει τα πάντα χωρίς εξαίρεση, ή προσωρινά εξαιρεί από Αυτήν κάποιους τομείς προβλημάτων. 2 Σε ορισμένες περιπτώσεις, γίνεται μια ξαφνική και πλήρης συνειδητοποίηση της απόλυτης εφαρμοσιμότητας του μαθήματος της Εξιλέωσης σε όλες τις καταστάσεις αλλά αυτό είναι σχετικά σπάνιο. 3 Ο δάσκαλος του Θεού μπορεί να έχει αποδεχτεί τη λειτουργία που του έχει δώσει ο Θεός πολύ πριν μάθει όλα όσα του επιφυλάσσει αυτή η αποδοχή του. 4 Το μόνο που είναι σίγουρο, είναι η κατάληξη. 5 Η αναγκαία συνειδητοποίηση της προϋπόθεσης της συμπερίληψης, μπορεί να τον βρει σε οποιοδήποτε σημείο της διαδρομής. 6 Αν φαίνεται μακρύς ο δρόμος, ας είναι ικανοποιημένος. 7 Έχει αποφασίσει για την κατεύθυνση που θέλει να ακολουθήσει. 8 Του ζητήθηκε κάτι περισσότερο; 9 Και εφόσον έχει κάνει αυτό που ήταν απαραίτητο, θα του στερούσε ο Θεός τα υπόλοιπα;

M-22.3 Ότι η συγχώρεση είναι θεραπεία, χρειάζεται να γίνει κατανοητό, αν είναι να σημειώσει πρόοδο ο δάσκαλος του Θεού. 2 Η ιδέα ότι το σώμα μπορεί να ασθενήσει αποτελεί κεντρική έννοια στο σύστημα σκέψης του εγώ. 3 Αυτή η σκέψη προσδίδει αυτονομία στο σώμα, το διαχωρίζει από τον νου, και διατηρεί την ιδέα της επίθεσης αλώβητη. 4 Εάν το σώμα μπορούσε να αρρωστήσει, η Εξιλέωση θα ήταν αδύνατη. 5 Ένα σώμα που μπορεί να διατάξει έναν νου να κάνει ό,τι νομίζει αυτό, απλά θα έπαιρνε τη θέση του Θεού και θα αποδείκνυε ότι η σωτηρία είναι ανέφικτη. 6 Τι θα απέμενε λοιπόν να θεραπευτεί; 7 Το σώμα έχει γίνει άρχοντας του νου. 8 Πώς θα μπορούσε ο νους να επιστρέψει στο Άγιο Πνεύμα αν δεν φονευόταν το σώμα; 9 Και ποιός θα επιθυμούσε την σωτηρία με τέτοιο τίμημα;

M-22.4. Σίγουρα η ασθένεια δεν μοιάζει να είναι ζήτημα επιλογής. 2 Ούτε και θα πίστευε κανείς πραγματικά ότι θέλει να είναι άρρωστος. 3 Ίσως να μπορεί να δεχτεί την ιδέα σε θεωρητικό επίπεδο, όμως, στο επίπεδο του πώς αντιλαμβάνεται κανείς τόσο τον εαυτό του όσο και όλους τους άλλους, σπάνια μπορεί να την εφαρμόσει με συνέπεια σε κάθε συγκεκριμένη μορφή ασθένειας. 4 Ούτε είναι σε αυτό το επίπεδο που ο δάσκαλος του Θεού επικαλείται το θαύμα της θεραπείας. 5 Παραβλέπει και το νου και το σώμα, βλέποντας μόνο το πρόσωπο του Χριστού να λάμπει εμπρός του, διορθώνοντας όλα τα λάθη και θεραπεύοντας κάθε αντίληψη. 6 Η θεραπεία είναι το αποτέλεσμα της αναγνώρισης, από τον δάσκαλο του Θεού, ποιός είναι αυτός που χρειάζεται θεραπεία. 7 Αυτή η αναγνώριση δεν αναφέρεται κάπου συγκεκριμένα. 8 Ισχύει για όλα όσα δημιούργησε ο Θεός. 9 Και με αυτή την αναγνώριση, θεραπεύονται όλες οι ψευδαισθήσεις.

M-22.5. Όταν ένας δάσκαλος του Θεού αποτυγχάνει να θεραπεύσει, είναι επειδή έχει ξεχάσει Ποιός είναι. 2 Έτσι, η ασθένεια κάποιου άλλου γίνεται δική του. 3 Επιτρέποντας να συμβεί αυτό, έχει ταυτιστεί με το εγώ ενός άλλου και κατά συνέπεια τον έχει δει ως ένα σώμα. 4 Κάνοντάς το αυτό, έχει αρνηθεί να δεχτεί την Εξιλέωση για τον εαυτό του και βέβαια δεν μπορεί και να την προσφέρει εν ονόματι του Χριστού στον αδελφό του. 5 Ουσιαστικά, δεν θα είναι καθόλου σε θέση να αναγνωρίσει τον αδελφό του, διότι ο Πατέρας του δεν δημιούργησε σώματα κι' έτσι το μόνο που βλέπει στον αδελφό του είναι το μη πραγματικό. 6 Τα λάθη δεν διορθώνουν λάθη και η στρεβλωμένη αντίληψη δεν θεραπεύει. 7 Κάνε ένα βήμα πίσω τώρα, δάσκαλε του Θεού. 8 Έχεις κάνει λάθος. 9 Μην χαράζεις πορεία, γιατί έχεις χάσει το δρόμο. 10 Στρέψου γοργά προς τον Δάσκαλό σου και άφησε τον εαυτό σου να θεραπευτεί.

M-22.6. Η Εξιλέωση προσφέρεται καθολικά. 2 Είναι εξίσου εφαρμόσιμη σε όλους τους ανθρώπους και σε όλες τις περιστάσεις. 3 Και μέσα της έχει τη δύναμη να θεραπεύει τους πάντες, από κάθε μορφή ασθένειας. 4 Το να μην το πιστεύει κάποιος αυτό, σημαίνει ότι αδικεί τον Θεό, και συνεπώς δεν έχει πίστη σε Αυτόν. 5 Κάποιος που είναι ασθενής, αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως διαχωρισμένο από τον Θεό. 6 Εσύ, θα ήθελες να τον βλέπεις ως διαχωρισμένο από σένα; 7 Αποστολή σου είναι να θεραπεύσεις την αίσθηση διαχωρισμού που τον κατέστησε ασθενή. 8 Η λειτουργία σου είναι να αναγνωρίσεις για λογαριασμό του ότι αυτό που πιστεύει για τον εαυτό του δεν είναι η αλήθεια. 9 Η δική σου συγχώρεση είναι που πρέπει να του το δείξει αυτό. 10 Η θεραπεία είναι πολύ απλή. 11 Η Εξιλέωση λαμβάνεται και προσφέρεται. 12 Όταν έχει ληφθεί, πρέπει να γίνει αποδεκτή. 13 Η θεραπεία, λοιπόν, έγκειται στην αποδοχή. 14 Όλα τα άλλα πρέπει να προκύπτουν από αυτή και μόνο τη λειτουργία.

M-22.7. Ποιός μπορεί να περιορίσει τη δύναμη του Ίδιου του Θεού; 2 Άρα και ποιός μπορεί να καθορίσει το ποιός μπορεί να θεραπευτεί και από ποιά ασθένεια, και τι πρέπει να εξαιρεθεί από τη δύναμη συγχώρεσης του Θεού; 3 Αυτό πραγματικά είναι παραφροσύνη. 4 Δεν είναι αρμοδιότητα των δασκάλων του Θεού να Τον περιορίζουν, γιατί δεν είναι αρμοδιότητά τους να κρίνουν τον Υιό Του. 5 Και το να κρίνουν τον Υιό Του ισοδυναμεί με το να περιορίζουν τον Πατέρα. 6 Και τα δυο είναι εξίσου χωρίς νόημα. 7 Ωστόσο, αυτό δεν θα γίνει κατανοητό έως ότου ο δάσκαλος του Θεού αναγνωρίσει ότι πρόκειται για το ίδιο λάθος με διαφορετική μορφή. 8 Εδώ είναι που λαμβάνει την Εξιλέωση, επειδή αποδεχόμενος τον Υιό του Θεού όπως Αυτός τον δημιούργησε, αποσύρει την κρίση του από πάνω του. 9 Δεν στέκει πια χωριστά από το Θεό, καθορίζοντας που θα έπρεπε να δοθεί η θεραπεία και που να μη δοθεί. 10 Τώρα μπορεί, μαζί με το Θεό, να πει: “Αυτός είναι ο αγαπημένος μου Υιός, ο οποίος δημιουργήθηκε τέλειος και έτσι θα είναι παντοτεινά.”

23. ΕΧΕΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΠΟΙΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ΡΟΛΟ ΣΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ;

M-23.1. Τα δώρα του Θεού σπανίως μπορούν να ληφθούν απευθείας. 2 Σ' αυτόν τον κόσμο, ακόμα και οι πιο προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού υποκύπτουν στον πειρασμό. 3 Θα ήταν άραγε δίκαιο αν, γι' αυτό τον λόγο, οι μαθητές τους αποκλείονταν από την θεραπεία; 4 Η Βίβλος λέει, “Ζήτα εν ονόματι του Ιησού Χριστού.” 5 Αυτό, άραγε, είναι απλά μια επίκληση στη μαγεία; 6 Ένα όνομα δεν θεραπεύει, ούτε και μια επίκληση επιστρατεύει κάποια ιδιαίτερη δύναμη. 7 Τι σημαίνει να επικαλείται κάποιος τον Ιησού Χριστό; 8 Τι εξασφαλίζει η επίκληση του ονόματός του; 9 Γιατί η έκκληση προς αυτόν είναι μέρος της θεραπείας;

M-23.2. Έχουμε πει επανειλημμένα ότι κάποιος ο οποίος έχει αποδεχθεί πλήρως την Εξιλέωση για τον εαυτό του, μπορεί να θεραπεύσει τον κόσμο. 2 Πράγματι, το έχει ήδη κάνει. 3 Ο πειρασμός μπορεί να επανεμφανίζεται στους άλλους, σε Αυτόν όμως, ποτέ. 4 Τώρα πια είναι ο αναστημένος Υιός του Θεού. 5 Έχει νικήσει τον θάνατο επειδή έχει αποδεχθεί την ζωή. 6 Έχει αναγνωρίσει τον εαυτό του όπως τον δημιούργησε ο Θεός και κάνοντάς το αυτό, έχει αναγνωρίσει ως μέρος του εαυτού του κάθε ζωντανό ον. 7 Τώρα η δύναμή του δεν έχει όρια, επειδή πρόκειται για την δύναμη του Θεού. 8 Κι' έτσι το όνομά του έχει γίνει το Όνομα του Θεού, επειδή δεν βλέπει πια τον εαυτό του διαχωρισμένο από Αυτόν.

M-23.3. Τι σημαίνει αυτό για σένα; 2 Σημαίνει ότι ενθυμούμενος τον Ιησού, θυμάσαι τον Θεό. 3 Σ' αυτόν βρίσκεται ολόκληρη η σχέση του Υιού με τον Πατέρα. 4 Η θέση του Ιησού στην υιότητα είναι και δική σου, και η ολοκληρωμένη γνώση του εγγυάται την επιτυχία σου. 5 Εξακολουθεί άραγε να είναι διαθέσιμος για να βοηθήσει; 6 Τι είπε σχετικά με αυτό; 7 Θυμίσου τις υποσχέσεις του, και ρώτα τον εαυτό σου ειλικρινά αν υπάρχει πιθανότητα να αμελήσει να τις τηρήσει. 8 Μπορεί ο Θεός

να απογοητεύσει τον Υιό Του; 9 Και μπορεί κάποιος που είναι ένωμένος με τον Θεό να διαφέρει από Αυτόν; 10 Αυτός που υπερβαίνει το σώμα, έχει ξεπεράσει τους περιορισμούς. 11 Θα μπορούσε ο άριστος δάσκαλος να μην είναι διαθέσιμος γι' αυτούς που τον ακολουθούν;

M-23.4. Αυτό καθεαυτό το όνομα του Ιησού Χριστού δεν είναι παρά ένα σύμβολο. 2 Αντιπροσωπεύει όμως μια αγάπη που δεν είναι αυτού του κόσμου. 3 Είναι ένα σύμβολο το οποίο αντικαθιστά αξιόπιστα το πλήθος των ονομάτων όλων των θεών στους οποίους προσεύχεσαι. 4 Γίνεται το λαμπερό σύμβολο του Λόγου του Θεού, τόσο κοντινό σ' αυτό που αντιπροσωπεύει, που η μεταξύ τους διαφορά εξαφανίζεται τη στιγμή που θα θυμηθείς το όνομα. 5 Το να θυμάσαι το όνομα του Ιησού σημαίνει να ευχαριστείς για όλα τα δώρα που σου έχει δώσει ο Θεός. 6 Και η ευγνωμοσύνη προς το Θεό γίνεται ο τρόπος με τον οποίο Τον θυμάσαι, γιατί η αγάπη δε μπορεί παρά να είναι το επακόλουθο μιάς καρδιάς που ευγνωμονεί και ενός νου που αποδίδει ευχαριστίες. 7 Ο Θεός εισέρχεται εύκολα, γιατί αυτές είναι οι πραγματικά κατάλληλες συνθήκες για την επιστροφή σου στο σπίτι σου.

M-23.5. Ο Ιησούς έχει ανοίξει το δρόμο. 2 Γιατί δεν θα του ήσουν ευγνώμων; 3 Έχει ζητήσει αγάπη, αλλά μόνο για να μπορεί να τη δώσει σε σένα. 4 Δεν αγαπάς τον εαυτό σου. 5 Αλλά στα μάτια του, η ομορφιά σου είναι τόσο πλήρης και απεγάδιαστη που μέσα της βλέπει μια αντανάκλαση του Πατέρα του. 6 Γίνεσαι το σύμβολο του Πατέρα του εδώ στη γη. 7 Προσβλέπει σε σένα για να βρει ελπίδα, γιατί δεν βλέπει σε σένα κανένα περιορισμό και καμιά κηλίδα να αμαυρώνει την όμορφη τελειότητά σου. 8 Στα μάτια του η Χριστική όραση λάμπει με τέλεια σταθερότητα. 9 Έχει παραμείνει μαζί σου. 10 Δεν θα ήθελες να μάθεις το μάθημα της σωτηρίας μέσα από τη δική του γνώση; 11 Γιατί θα επέλεγες να ξεκινήσεις από την αρχή, όταν αυτός έχει κάνει το ταξίδι για λογαριασμό σου;

M-23.6. Κανείς στη γη δεν μπορεί να συλλάβει τι είναι ο Παράδεισος, ή ποιά είναι η αληθινή σημασία του μοναδικού Δημιουργού του. 2 Κι' όμως, έχουμε μάρτυρες. 3 Αυτούς θα έπρεπε να επικαλείται η σοφία. 4 Έχουν υπάρξει κάποιιοι που η γνώση τους υπερβαίνει κατά πολύ αυτό που εμείς μπορούμε να μάθουμε. 5 Ούτε θα θέλαμε να διδάξουμε τους περιορισμούς που εμείς έχουμε βάλει στους εαυτούς μας. 6 Κανένας από όσους έχουν γίνει αληθινοί και αφοσιωμένοι δάσκαλοι του Θεού δεν ξεχνά τους αδελφούς του. 7 Όμως αυτό που μπορεί να τους προσφέρει περιορίζεται από αυτό που μαθαίνει ο ίδιος. 8 Ας στραφείς λοιπόν σε κάποιον που έβαλε στην άκρη κάθε περιορισμό, και προχώρησε πιο πέρα από το απώτατο επίπεδο γνώσης. 9 Θα σε πάρει μαζί του, επειδή δεν πήγε μόνος του. 10 Και εσύ ήσουν μαζί του τότε, όπως και τώρα είσαι.

M-23.7. Αυτό το πρόγραμμα μαθημάτων προήλθε από αυτόν γιατί τα λόγια του σε προσέγγισαν σε μια γλώσσα που μπορείς να αγαπήσεις και να καταλάβεις. 2 Υπάρχουν άραγε άλλοι δάσκαλοι που να μπορούν να δείξουν το δρόμο σε εκείνους που μιλούν διαφορετικές γλώσσες και ελκύνονται από διαφορετικά σύμβολα; 3 Σίγουρα υπάρχουν. 4 Θα άφηνε ο Θεός οποιονδήποτε που βρίσκεται σε δύσκολη στιγμή χωρίς άμεση βοήθεια - δηλαδή χωρίς έναν σωτήρα που να μπορεί να συμβολίζει Αυτόν τον Ίδιο; 5 Ωστόσο, χρειαζόμαστε ένα πολύπλευρο πρόγραμμα μαθημάτων, όχι επειδή υπάρχουν διαφορές στο περιεχόμενο, αλλά επειδή τα σύμβολα χρειάζεται να μετασχηματίζονται και ν' αλλάζουν για να ταιριάζουν στις ανάγκες. 6 Ο Ιησούς ήρθε για να ικανοποιήσει τη δική σου ανάγκη. 7 Σε Αυτόν θα βρεις την απάντηση του Θεού. 8 Δίδαξε, λοιπόν, μαζί του, επειδή αυτός είναι μαζί σου· είναι πάντοτε εδώ.

24. ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ;

M-24.1. Με την απόλυτη έννοια, η μετενσάρκωση είναι αδύνατη. 2 Δεν υπάρχει παρελθόν ή μέλλον, και η ιδέα της γέννησης σ' ένα σώμα δεν έχει νόημα, είτε μια είτε πολλές φορές. 3 Οπότε, η

μετενσάρκωση δεν μπορεί να ισχύει με καμία πραγματική έννοια. 4 Η μόνη μας ερώτηση θα έπρεπε να είναι, “είναι η ιδέα της μετενσάρκωσης χρήσιμη”; 5 Και αυτό, βέβαια, εξαρτάται από τη χρήση της. 6 Εάν χρησιμοποιείται για να ενδυναμώσει τη συνειδητοποίηση ότι η ζωή είναι από τη φύση της αιώνια, είναι πράγματι χρήσιμη. 7 Οποιαδήποτε άλλη ερώτηση σχετικά με την μετενσάρκωση, είναι άραγε πραγματικά χρήσιμη στο να φωτίσει το δρόμο; 8 Όπως και πολλές άλλες πεποιθήσεις, μπορεί να χρησιμοποιηθεί με οδυνηρά λανθασμένο τρόπο. 9 Στην καλύτερη περίπτωση, μια τέτοια κατάχρηση προσφέρει προσκόλληση και ίσως και αλαζονεία για το παρελθόν. 10 Στη χειρότερη περίπτωση, προκαλεί αδράνεια στο παρόν. 11 Ανάμεσα σ’ αυτά τα δυο άκρα, πολλά είδη τρέλας είναι πιθανά.

M-24.2. Ούτως η άλλως, το πρόβλημα που πρέπει να αντιμετωπισθεί *τόρα*, δεν είναι η μετενσάρκωση. 2 Σε περίπτωση που ήταν υπεύθυνη για κάποιες από τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει κάποιος *τόρα*, η αποστολή του θα ήταν μόνο να ελευθερωθεί απ’ αυτές τις δυσκολίες *τόρα*. 3 Εάν αυτός βάζει τις βάσεις για μια μέλλουσα ζωή, εξακολουθεί να ισχύει ότι μόνο *τόρα* μπορεί να βρει λύση για τη σωτηρία του. 4 Ίσως κάποιος βρίσκει μια παρηγοριά σ’ αυτήν την ιδέα, και εφόσον τους εμψυχώνει, η αξία της είναι αυταπόδεικτη.

5 Παρόλα αυτά, είναι βέβαιο ότι ο δρόμος για τη σωτηρία μπορεί να βρεθεί και από αυτούς που πιστεύουν στη μετενσάρκωση, και από αυτούς που δεν πιστεύουν. 6 Επομένως, η ιδέα δεν μπορεί να θεωρηθεί ζωτικής σημασίας για το πρόγραμμα μαθημάτων. 7 Πάντοτε υπάρχει ένας κίνδυνος στο να βλέπουμε το παρόν με βάση το παρελθόν. 8 Και πάντοτε υπάρχει κάτι θετικό σε οποιαδήποτε σκέψη δυναμώνει την ιδέα ότι η ζωή και το σώμα δεν ταυτίζονται.

M-24.3. Για το σκοπό μας, δεν θα ήταν χρήσιμο να πάρουμε μια συγκεκριμένη θέση στο ζήτημα της μετενσάρκωσης. 2 Ένας δάσκαλος του Θεού θα έπρεπε να είναι το ίδιο πρόθυμος να βοηθήσει αυτούς που πιστεύουν σ’ αυτήν, όσο και εκείνους που δεν πιστεύουν. 3 Αν ήταν απαραίτητο να πάρει σαφή θέση, αυτό απλά θα περιόριζε την χρησιμότητά του, καθώς και τη δική του ελευθερία αποφάσεων. 4 Το πρόγραμμα μαθημάτων μας δεν ασχολείται με ιδέες που δεν είναι αποδεκτές σε οποιονδήποτε, ανεξάρτητα από τις τυπικές πεποιθήσεις του. 5 Το να έχει να αντιμετωπίσει το εγώ του, είναι ήδη αρκετό, και δεν θα ήταν σοφό να προσθέτει δογματικές αντιπαραθέσεις στο φορτίο του. 6 Ούτε θα παρουσίαζε κάποιο πλεονέκτημα η εκ μέρους του πρόωρη αποδοχή του προγράμματος μαθημάτων, απλά και μόνο γιατί υποστηρίζουν μια προϋπάρχουσα πεποίθησή του.

M-24.4. Είναι δύσκολο να τονιστεί αρκετά ότι αυτό το πρόγραμμα μαθημάτων στοχεύει σε μια πλήρη αντιτροφή του τρόπου σκέψης. 2 Όταν αυτό έχει τελικά επιτευχθεί, ζητήματα όπως η εγκυρότητα της μετενσάρκωσης δεν έχουν πια νόημα. 3 Μέχρι εκείνη τη στιγμή, πιθανότατα θα είναι απλώς αμφιλεγόμενα. 4 Επομένως, ο δάσκαλος του Θεού είναι φρόνιμο να απέχει από τέτοια ερωτήματα, γιατί έχει πολλά να διδάξει και να μάθει, εκτός από αυτά. 5 Θα έπρεπε και να μάθει και να διδάξει ότι τα θεωρητικά ζητήματα δεν κάνουν άλλο από το να σπαταλούν χρόνο, στερώντας τον από τον καθορισμένο σκοπό του. 6 Σε περίπτωση που οποιαδήποτε ιδέα ή πεποίθηση έχει μια χρήσιμη διάσταση, θα ενημερωθεί γι’ αυτό. 7 Επίσης, θα ενημερωθεί για το πώς να τις χρησιμοποιήσει. 8 Τι περισσότερο χρειάζεται να ξέρει;

M-24.5. Αραγε, αυτό σημαίνει ότι ο δάσκαλος του Θεού δεν θα έπρεπε να πιστεύει ο ίδιος στη μετενσάρκωση, ή ότι δεν θα έπρεπε να την συζητά με άλλους που πιστεύουν σ’ αυτήν; 2 Η απάντηση είναι, κάθε άλλο! 3 Εάν ο ίδιος πιστεύει στη μετενσάρκωση, θα ήταν λάθος του να αποκυρήξει την πεποίθησή του εκτός εάν του το συνιστούσε ο εσωτερικός του Δάσκαλος. 4 Και αυτό είναι πολύ απίθανο. 5 Θα μπορούσε να ειδοποιηθεί ότι χρησιμοποιεί λανθασμένα την πεποίθηση με κάποιο τρόπο που βλάπτει την εξέλιξη του μαθητή του ή την δική του. 6 Σ’ αυτή την περίπτωση, θα του συστηνόταν επανεργησία, γιατί είναι απαραίτητη. 7 Όλο που χρειάζεται να αναγνωρισθεί, παρόλα

αυτά, είναι ότι η γέννηση δεν ήταν η αρχή, και ο θάνατος δεν είναι το τέλος. 8 Αλλά ούτε καν αυτό δεν απαιτείται από τον αρχάριο. 9 Χρειάζεται μόνο και μόνο να αποδεχθεί την ιδέα ότι αυτά που γνωρίζει, δεν είναι απαραίτητως όλα όσα υπάρχουν για να μάθει. 10 Το ταξίδι του έχει αρχίσει.

M-24.6. Αυτό που τονίζουν αυτά τα μαθήματα παραμένει πάντα το ίδιο: τώρα είναι η στιγμή που σου προσφέρεται η τέλεια σωτηρία, και τώρα είναι η στιγμή που μπορείς να την αποδεχθείς. 2 Αυτή εξακολουθεί να είναι η μόνη σου ευθύνη. Η Εξιλέωση θα μπορούσε να αντιστοιχιστεί με την πλήρη απόδραση από το παρελθόν και την απόλυτη έλλειψη ενδιαφέροντος για το μέλλον. 4 Ο Παράδεισος είναι εδώ. 5 Δεν υπάρχει πουθενά αλλού. 6 Ο Παράδεισος είναι τώρα. 7 Δεν υπάρχει άλλη χρονική στιγμή. 8 Καμιά διδασκαλία που δεν οδηγεί σ' αυτό δεν αφορά του δασκάλου του Θεού. 9 Όλες οι πεποιθήσεις, αν ερμηνευθούν σωστά, αυτό υποδεικνύουν. 10 Με αυτήν την έννοια, μπορεί να ειπωθεί ότι η αλήθεια τους έγκειται στην χρησιμότητά τους. 11 Κάθε πεποίθηση που οδηγεί στην πρόοδο θα έπρεπε να τιμάται. 12 Αυτό είναι το μοναδικό κριτήριο που απαιτούν αυτά τα μαθήματα. 13. Τίποτα παραπάνω από αυτό δεν χρειάζεται.

25. ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΘΥΜΗΤΕΣ ΟΙ ΨΥΧΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ;

M-25.1. Η απάντηση σ' αυτή την ερώτηση μοιάζει πολύ με την προηγούμενη. 2 Βέβαια, “αφύσικες” δυνάμεις δεν υπάρχουν, και το να κατασκευάζει κανείς μια δύναμη που δεν υπάρχει προφανώς είναι απλά μια επίκληση στη μαγεία. 3 Ωστόσο, είναι εξίσου προφανές ότι κάθε άνθρωπος έχει πολλές ικανότητες των οποίων δεν έχει επίγνωση. 4 Καθώς αυξάνεται η επίγνωσή του, κάλλιστα μπορεί να αναπτύξει ικανότητες που θα του φαίνονται ιδιαίτερα εντυπωσιακές. 5 Παρόλα αυτά, τίποτα από ό,τι μπορεί να κάνει δεν μπορεί καν να συγκριθεί με τη μεγαλειώδη έκπληξη που θα νιώσει ενθουσιάζοντας Ποιός είναι. 6 Ας είναι στραμμένη λοιπόν όλη η μάθησή του και κάθε προσπάθειά του προς αυτή τη μια μεγάλη τελική έκπληξη, και δεν θα ικανοποιείται καθυστερώντας με τις μικρές εκπλήξεις που μπορεί να του προκύπτουν στο δρόμο.

M-25.2. Σίγουρα υπάρχουν πολλές “ψυχικές” δυνάμεις που ευθυγραμμίζονται απόλυτα με αυτά τα μαθήματα. 2 Η επικοινωνία δεν περιορίζεται στο μικρό εύρος καναλιών που ο κόσμος αναγνωρίζει. 3 Εάν περιοριζόταν, η προσπάθεια να διδαχθεί η σωτηρία δεν θα είχε πολύ νόημα. 4 Θα ήταν αδύνατον να διδαχθεί. 5 Τα όρια που ο κόσμος βάζει στην επικοινωνία είναι τα κύρια εμπόδια στην εμπειρία της άμεσης επικοινωνίας με το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο είναι πάντοτε Παρόν, και η Φωνή Του πάντα διαθέσιμη – γι' αυτούς που ακούν, όμως. 6 Αυτά τα όρια τίθενται λόγω φόβου, επειδή χωρίς αυτά, τα τείχη που περιβάλλουν όλα τα διαχωρισμένα μέρη του κόσμου θα κατέρρεαν στο άκουσμα του ιερού ήχου της Φωνής Του. 7 Όποιος ξεπερνά αυτά τα όρια με οποιοδήποτε τρόπο, απλά πλησιάζει περισσότερο στην αληθινή του φύση. 8 Δεν κάνει κάτι το ιδιαίτερο, ούτε υπάρχει κάτι το μαγικό στα επιτεύγματά του.

M-25.3. Οι φαινομενικά νέες ικανότητες που μπορεί να εκδηλώνονται καθώς προχωρά, μπορούν να είναι πολύ χρήσιμες. 2 Προσφερόμενες στο Άγιο Πνεύμα και χρησιμοποιούμενες με την καθοδήγησή Του, αποτελούν πολύτιμα διδακτικά μέσα. 3 Κάτω από αυτό το πρίσμα, το ερώτημα για το πως προκύπτουν είναι ασήμαντο. 4 Το μόνο κριτήριο που έχει σημασία είναι το πως χρησιμοποιούνται. 5 Εάν κάποιος τις εκλάβει ως αυτοσκοπό, αυτό θα καθυστερήσει την πρόοδό του. 6 Ούτε και η αξία τους έγκειται στο να αποδεικνύουν κάτι, όπως επιτεύγματα του παρελθόντος, ασυνήθιστο συντονισμό με το “αόρατο”, ή “ειδικές” έννοιες από τον Θεό. 7 Ο Θεός δεν κάνει ιδιαίτερα χατήρια, και κανείς δεν κατέχει δυνάμεις που να μην είναι διαθέσιμες στον κάθε ένα. 8 Μόνο με μαγικά τεχνάσματα “επιδεικνύονται” οι ιδιαίτερες δυνάμεις .

M-25.4. Όταν κάτι είναι γνήσιο δεν χρησιμοποιείται για εξαπάτηση. 2 Το Άγιο Πνεύμα είναι ανίκανο

να εξαπατήσει, γι' αυτό και μπορεί να χρησιμοποιεί μόνο αυθεντικές ικανότητες. 3 Ό,τι χρησιμοποιείται για μαγεία, Του είναι άχρηστο. 4 Αλλά και ό,τι χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για μαγεία. 5 Ωστόσο, οι ασυνήθιστες ικανότητες έχουν μια ιδιαίτερη γοητεία η οποία μπορεί να είναι περιεργά δελεαστική. 6 Σε αυτές τις ικανότητες υπάρχουν θετικά στοιχεία που το Άγιο Πνεύμα τα θέλει και τα χρειάζεται. 7 Το εγώ όμως βλέπει σε αυτά ακριβώς τα πλεονεκτήματα μια ευκαιρία να δοξάσει τον εαυτό του. 8 Και είναι πράγματι τραγικό, τα θετικά στοιχεία να μετατρέπονται σε αδυναμίες. 9 Όμως, αυτό που δεν προσφέρεται στο Άγιο Πνεύμα, αναγκαστικά προσφέρεται στην αδυναμία, επειδή ό,τι παρακρατείται από την αγάπη δίνεται στο φόβο, οπότε και θα προκαλεί φόβο.

M-25.5. Ακόμα και εκείνοι που δεν προσδίδουν πια αξία στα υλικά πράγματα του κόσμου μπορεί να εξακολουθούν να εξαπατώνται από τις “ψυχικές” δυνάμεις. 2 Καθώς η επένδυση στα υλικά δώρα του κόσμου έχει αποσυρθεί, το εγώ έχει απειληθεί σοβαρά. 3 Ίσως όμως είναι ακόμα αρκετά δυνατό ώστε να ανασυνταχθεί κάτω από αυτόν τον πειρασμό για να ξανακερδίσει δύναμη με δόλιο τρόπο. 4 Πολλοί δεν αντιλαμβάνονται εγκαίρως την άμυνα του εγώ σ' αυτή την περίπτωση, παρόλο που δεν είναι και τόσο περίτεχνη. 5 Όμως, αν υπάρχει μια εναπομένουσα επιθυμία για αυταπάτη, τότε αυτή διευκολύνεται. 6 Τώρα η “δύναμη” δεν είναι πλέον μια αυθεντική ικανότητα, και δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αξιόπιστα. 7 Είναι σχεδόν αναπόφευκτο, εκτός κι αν το άτομο αλλάξει γνώμη σχετικά με το σκοπό της, ότι θα υποστηρίξει την αμφίβολη εντιμότητα της “δύναμής” του αυξάνοντας την αυτοεξαπάτησή του.

M-25.6. Κάθε ικανότητα που αναπτύσσει κάποιος, έχει τη δυνατότητα να προσφέρει καλό. 2 Σ' αυτό δεν υπάρχει εξαίρεση. 3 Και όσο πιο ασυνήθιστη και απρόσμενη είναι αυτή η δύναμη, τόσο μεγαλύτερη είναι και η δυνητική χρησιμότητά της. 4 Η Σωτηρία έχει ανάγκη κάθε ικανότητα, επειδή ό,τι θα ήθελε να καταστρέψει ο κόσμος, το Άγιο Πνεύμα θα ήθελε να το αποκαταστήσει. 5 Οι “ψυχικές” δυνάμεις έχουν χρησιμοποιηθεί για επίκληση του διαβόλου, πράγμα που απλά σημαίνει την ισχυροποίηση του εγώ. 6 Κι' όμως σ' αυτές βρίσκεται επίσης ένα σπουδαίο κανάλι ελπίδας και θεραπείας στην υπηρεσία του Αγίου Πνεύματος. 7 Όσοι έχουν αναπτύξει “ψυχικές” δυνάμεις απλά έχουν επιτρέψει να αρθούν κάποιοι από τους περιορισμούς που είχαν βάλει στον νου τους. 8 Αν όμως χρησιμοποιούν την αυξημένη ελευθερία τους για να φυλακιστούν περισσότερο, δεν κάνουν άλλο από το να βάζουν ακόμα μεγαλύτερους περιορισμούς στους εαυτούς τους. 9 Το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται αυτά τα δώρα, και εκείνοι που τα προσφέρουν αποκλειστικά σε Αυτό, πορεύονται με την ευγνωμοσύνη του Χριστού στις καρδιές τους, και με το άγιο βλέμμα Του να τους ακολουθεί.

26. ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΤΕΙ ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ Ο ΘΕΟΣ;

M-26.1. Ο Θεός πράγματι μπορεί να προσεγγιστεί απευθείας, γιατί δεν υπάρχει απόσταση ανάμεσα σ' Αυτόν και τον Υιό Του. 2 Η επίγνωσή Του βρίσκεται στη μνήμη όλων, και ο Λόγος Του είναι καταγεγραμμένος στην καρδιά όλων. 3 Ωστόσο, αυτή η επίγνωση και αυτή η μνήμη μπορούν να διαβούν το κατώφλι της συνειδητοποίησης μόνον όταν έχουν απομακρυνθεί όλα τα εμπόδια της αλήθειας. 4 Για πόσους ισχύει αυτό άραγε; 5 Εδώ, λοιπόν, βρίσκεται ο ρόλος των δασκάλων του Θεού. 6 Ούτε και αυτοί δεν έχουν ακόμα αποκτήσει την αναγκαία κατανόηση, έχουν όμως ενωθεί με κάποιους άλλους. 7 Αυτή η ένωση είναι που τους ξεχωρίζει από τον κόσμο. 7 Και αυτή είναι που επιτρέπει και σε άλλους να εγκαταλείψουν τον κόσμο, μαζί τους. 8 Μόνοι τους δεν είναι τίποτα. 10 Αλλά στην ένωσή τους βρίσκεται η δύναμη του Θεού.

M-26.2. Υπάρχουν κάποιοι που έχουν έλθει σε άμεση επαφή με τον Θεό, ελεύθεροι από κάθε ίχνος περιορισμού αυτού του κόσμου, και ενθουμούμενοι τέλεια την Ταυτότητά τους. 2 Αυτοί μπορούν να ονομαστούν Δάσκαλοι των δασκάλων επειδή, μολονότι δεν είναι πλέον ορατοί, παρόλα αυτά μπορεί

να γίνει επίκληση της εικόνας τους. 3 Και θα εμφανιστούν όταν και όπου χρειάζονται. 4 Σε εκείνους που θα τρώμαζαν από εμφανίσεις αυτού του είδους, προσφέρουν τις ιδέες τους. 5 Κανείς δεν μπορεί να τους επικαλεσθεί μάταια. 6 Ούτε υπάρχει κάποιος που να μην τον έχουν στην επίγνωσή τους. 7 Τους είναι γνωστές όλες οι ανάγκες, και έχουν αναγνωρίσει όλα τα λάθη και τα έχουν παραβλέψει. 8 Θα έρθει η στιγμή που αυτό θα γίνει κατανοητό. 9 Στο μεταξύ, προσφέρουν όλα τα δώρα τους στους δασκάλους του Θεού που στρέφονται προς αυτούς για βοήθεια, ζητώντας το κάθε τι στο όνομά τους και μόνο.

M-26.3. Μερικές φορές ένας δάσκαλος του Θεού μπορεί να έχει μια σύντομη εμπειρία άμεσης ένωσης με τον Θεό. 2 Σε αυτόν τον κόσμο είναι σχεδόν αδύνατον να έχει διάρκεια αυτή η κατάσταση. 3 Ίσως, μπορεί να κερδηθεί ύστερα από πολλή αφοσίωση και προσήλωση και κατόπιν να διατηρηθεί για τον περισσότερο καιρό που θα βρίσκεται στη γη. 4 Αυτό όμως είναι τόσο σπάνιο που δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ρεαλιστικός στόχος. 5 Εάν συμβεί, καλώς. 6 Εάν δεν συμβεί, επίσης καλώς. 7 Κάθε κατάσταση αυτού του κόσμου δεν μπορεί παρά να είναι ψευδαισθητική. 8 Εάν ο Θεός προσεγγιζόταν απευθείας και αυτή η κατάσταση συνειδησης παρατεινόταν, το σώμα δεν θα μπορούσε να διατηρηθεί για πολύ. 9 Αυτοί που έχουν εγκαταλείψει το σώμα απλά και μόνο για να επεκτείνουν τη χρησιμότητά τους προς εκείνους που μένουν πίσω είναι πράγματικά λίγοι. 10 Και χρειάζονται βοηθούς που είναι ακόμα δέσμιοι και σε κατάσταση ύπνου, ώστε με τη δική τους αφύπνιση να μπορεί να ακουστεί η Φωνή του Θεού.

M-26.4. Μην απελπίζεσαι, λοιπόν, εξαιτίας των περιορισμών. 2 Η λειτουργία σου είναι να ξεφύγεις από αυτούς αλλά όχι να υπάρχουν χωρίς αυτούς. 3 Εάν θα ήθελες να σε ακούσουν αυτοί που υποφέρουν, χρειάζεται να μιλάς την γλώσσα τους. 4 Για να μπορείς να είσαι σωτήρας, χρειάζεται να καταλαβαίνεις από τι χρειάζεται να αποδράσει κάποιος. 5 Η σωτηρία δεν είναι θεωρητική. 6 Δες το πρόβλημα, ζήτη την λύση του και κατόπιν δέξου την όταν έλθει. 7 Η έλευσή της δεν θα αργήσει. 8 Θα σου παρασχεθεί όλη η βοήθεια που είσαι σε θέση να δεχτείς και δεν θα μείνει ακάλυπτη ούτε μια ανάγκη σου. 9 Ας μην ανησυχούμε λοιπόν για στόχους για τους οποίους δεν είσαι έτοιμος. 10 Ο Θεός σε καθοδηγεί και σε καλωσορίζει. 11 Τι παραπάνω θα μπορούσες να επιθυμείς, όταν αυτό είναι όλο που χρειάζεσαι;

27. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ;

M-27.1. Ο θάνατος είναι το κεντρικό όνειρο από όπου πηγάζουν όλες οι ψευδαισθήσεις. 2 Δεν είναι τρέλα να σκέφτεσαι ότι η ζωή είναι το να γεννηθείς, να γεράσεις, να χάσεις τη ζωτικότητα σου και στο τέλος να πεθάνεις; 3 Την έχουμε ξανακάνει αυτή την ερώτηση, αλλά τώρα χρειάζεται να την εξετάσουμε πιο προσεκτικά. 4 Πρόκειται για τη σταθερή και αμετάβλητη πεποίθηση του κόσμου σύμφωνα με την οποία τα πάντα σ' αυτόν τον κόσμο γεννιούνται μόνο για να πεθάνουν. 5 Αυτό θεωρείται ως "ο τρόπος λειτουργίας της φύσης", ο οποίος δεν πρέπει να αμφισβητείται αλλά να γίνεται αποδεκτός ως "φυσικός νόμος" της ζωής. 6 Το κυκλικό, το μεταβαλλόμενο και το αβέβαιο· το αναξιόπιστο και το ασταθές, η προδιαγεγραμμένη ακμή και παρακμή – όλα αυτά θεωρούνται Θέλημα του Θεού. 7 Και κανείς δεν ρωτά αν θα μπορούσε να το θέλει αυτό ένας καλοκάγαθος Δημιουργός.

M-27.2. Με βάση αυτή την αντίληψη για το σύμπαν, δηλαδή ότι έτσι το δημιούργησε ο Θεός, θα ήταν αδύνατο να Τον θεωρεί κανείς στοργικό. 2 Γιατί κάποιος που έχει αποφασίσει ότι τα πάντα χάνονται, καταλήγοντας να γίνουν σκόνη και απογοήτευση και απόγνωση, δεν μπορεί παρα να προκαλεί φόβο. 3 Κρατά την ασήμαντη ζωή σου στο χέρι του από μια κλωστή, έτοιμος να την σπάσει δίχως να λυπηθεί ή να νοιαστεί, μπορεί σήμερα κιόλας. 4 Αλλά κι αν δεν το κάνει σήμερα, το τέλος είναι βέβαιο. 5 Όποιος αγαπά έναν τέτοιο θεό δεν γνωρίζει την αγάπη, γιατί έχει αρνηθεί ότι

η ζωή είναι αληθινή. 6 Ο θάνατος έχει γίνει το σύμβολο της ζωής. 7 Ο κόσμος του είναι ένα πεδίο μάχης, όπου οι αντιθέσεις βασιλεύουν και διεξάγουν έναν ατελείωτο πόλεμο. 8 Όπου υπάρχει θάνατος η ειρήνη είναι ανέφικτη.

M-27.3. Ο θάνατος είναι το σύμβολο του φόβου του Θεού. 2 Η Αγάπη Του συγκαλύπτεται μέσα σε αυτή την ιδέα, που την κρύβει από την επίγνωση σαν ασπίδα που έχει υψωθεί για να κρύψει τον ήλιο. 3 Η μακαβριότητα του συμβόλου αρκεί για να δείξει ότι δεν γίνεται να συνυπάρχει με τον Θεό. 4 Ο θάνατος συντηρεί μια εικόνα στην οποία ο Υιός του Θεού “ενταφιάζεται” στην αγκαλιά του αφανισμού, όπου περιμένουν να τον υποδεχθούν τα σκουλήκια και όπου θα διατηρηθεί για λίγο ακόμα, μέχρι την τελειωτική καταστροφή του. 5 Αλλά και τα σκουλήκια είναι επίσης καταδικασμένα να αφανιστούν. 6 Και, με αυτό το σκεπτικό, τα πάντα ζουν εξαιτίας του θανάτου. 7 Ο «νόμος της ζωής» της φύσης είναι να καταβροχθίζει. 8 Ο Θεός είναι παράφρων και μόνο ο φόβος είναι αληθινός.

M-27.4. Η παράξενη πεποίθηση ότι υπάρχει ένα κομμάτι των όντων που πεθαίνουν το οποίο μπορεί συνεχίζει ξέχωρα από το κομμάτι που θα πεθάνει, δεν υποδηλώνει ένα στοργικό Θεό ούτε επανεδραιώνει κάποια βάση εμπιστοσύνης. 2 Εάν ο θάνατος είναι αληθινός και ισχύει για οτιδήποτε, τότε δεν υπάρχει ζωή. 3 Ο θάνατος αρνείται την ζωή. 4 Αν όμως η ζωή είναι πραγματική, τότε διαψεύδεται ο θάνατος. 5 Δεν μπορεί να υπάρχει κανένας συμβιβασμός σε αυτό. 6 Ή ένας θεός του φόβου υπάρχει, ή ένας Θεός της Αγάπης. 7 Ο κόσμος επιχειρεί να κάνει χιλιάδες συμβιβασμούς και θα συνεχίσει να επιχειρεί κι άλλους τόσους. 8 Ούτε ένας τους δεν μπορεί να είναι αποδεκτός από τους δασκάλους του Θεού, επειδή ούτε ένας δεν θα μπορούσε να γίνει αποδεκτός από τον Θεό. 9 Ο Θεός δεν έφτιαξε τον θάνατο επειδή δεν έφτιαξε τον φόβο. 10 Και τα δυο είναι εξίσου άσκοπα για Αυτόν.

M-27.5. Η «πραγματικότητα» του θανάτου είναι γερά ριζωμένη στην πεποίθηση ότι ο Υιός του Θεού είναι ένα σώμα. 2 Και αν ο Θεός δημιούργησε σώματα, τότε πραγματικά ο θάνατος θα ήταν αληθινός. 3 Αλλά τότε δεν θα ήταν ένας Θεός Αγάπης. 4 Πουθενά αλλού δεν γίνεται τοσο εμφανής η αντίθεση μεταξύ της αντίληψης του πραγματικού κόσμου και του κόσμου των ψευδαισθήσεων. 5 Αν ο Θεός είναι Αγάπη, τότε ο θάνατος είναι πραγματικά ο θάνατος του Θεού. 6 Και έτσι η Ίδια η δημιουργία Του πρέπει να στέκεται έντρομη εμπρός Του. 7 Δεν είναι Πατέρας αλλά καταστροφέας. 8 Δεν είναι Δημιουργός αλλά εκδικητής. 9 Τρομερές είναι οι Σκέψεις Του και επίφοβη η εικόνα Του. 10 Το να κοιτάξει κάποιος τα δημιουργήματά Του σημαίνει το θάνατο.

M-27.6. «Και το τελευταίο που θα ξεπεραστεί θα είναι ο θάνατος». 2 Ασφαλώς! 3 Δίχως την ιδέα του θανάτου δεν υπάρχει κόσμος. 4 Με την υπέρβαση του θανάτου θα τελειώσουν όλα τα όνειρα. 5 Αυτός είναι ο τελικός στόχος της σωτηρίας· το τέλος όλων των ψευδαισθήσεων. 6 Και όλες οι ψευδαισθήσεις γεννιούνται μέσα στην ιδέα του θανάτου. 7 Τι μπορεί να γεννιέται από το θάνατο και παρόλα αυτά να έχει ζωή; 8 Και τι μπορεί να γεννιέται από τον Θεό και παρόλα αυτά να μπορεί να πεθάνει; 9 Οι ανακολουθίες, οι συμβιβασμοί και οι τελετουργίες που καλλιεργεί ο κόσμος στη μάταιη προσπάθειά του να προσκολλάται στο θάνατο και παρόλα αυτά να θεωρεί ότι η αγάπη υπάρχει, δεν είναι παρά ανόητες μαγείες, αναποτελεσματικές και άστοχες. 10 Ο Θεός είναι αιώνιος και δεν μπορεί παρά να είναι αιώνια και όλα όσα έχει δημιουργήσει εντός Του. 11 Δεν συνειδητοποιείς ότι σε διαφορετική περίπτωση ο Θεός θα είχε αντίθετο και τότε ο φόβος θα ήταν εξίσου αληθινός με την αγάπη;

M-27.7. Δάσκαλε του Θεού, η μόνη σου αποστολή θα μπορούσε να εκφραστεί ως εξής: Μην δεχθείς κανένα συμβιβασμό στον οποίο ο θάνατος έχει κάποιο ρόλο. 2 Μην πιστεύεις στην σκληρότητα, ούτε να επιτρέπεις στην επίθεση να σου κρύβει την αλήθεια. 3 Αυτό που φαίνεται να πεθαίνει έχει απλά και μόνο παρερμηνευτεί και έχει γίνει ψευδαίσθηση. 4 Τώρα η αποστολή σου είναι να

επιτρέψεις στην ψευδαίσθηση να προσαχθεί στην αλήθεια. 5 Μείνε ακλόνητος σε αυτό και μόνο: μην εξαπατηθείς από την «πραγματικότητα» οποιασδήποτε μεταβαλλόμενης μορφής. 6 Η αλήθεια ούτε μετατοπίζεται, ούτε αμφιταλαντεύεται, ούτε βουλιάζει στο θάνατο και στη διάλυση. 7 Και ποιο είναι το τέλος του θανάτου; 8 Τίποτε άλλο από αυτό: η συνειδητοποίηση ότι ο Υιός του Θεού είναι αθώος και αναμάρτητος και τώρα και παντοτινά. 9 Μόνο αυτό. 10 Αλλά και τίποτα λιγότερο από αυτό, μην αφήσεις τον εαυτό σου να το ξεχάσει.

28. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ;

M-28.1. Πολύ απλά, η ανάσταση είναι το ξεπέραςμα ή, η υπέρβαση του θανάτου. 2 Είναι μια επαναφύπνιση ή, μια αναγέννηση· μια αλλαγή του νου σχετικά με το νόημα του κόσμου. 3 Είναι η αποδοχή της ερμηνείας του Αγίου Πνεύματος για το σκοπό του κόσμου· η αποδοχή της Εξιλέωσης για τον εαυτό μας. 4 Είναι το τέλος των ονείρων της δυστυχίας, και η χαρούμενη συνειδητοποίηση του τελικού ονείρου του Αγίου Πνεύματος. 5 Είναι η αναγνώριση των δώρων του Θεού. 6 Είναι το όνειρο μέσα στο οποίο το σώμα λειτουργεί τέλεια, έχοντας σαν μοναδική του λειτουργία την επικοινωνία. 7 Είναι το μάθημα στο οποίο η μάθηση τελειώνει, επειδή με αυτό ολοκληρώνεται και ξεπερνιέται. 8 Είναι η πρόσκληση που απευθύνουμε στον Θεό, για να κάνει το δικό Του, τελικό βήμα. 9 Είναι η εγκατάλειψη κάθε άλλου στόχου, κάθε άλλου ενδιαφέροντος, κάθε άλλης επιθυμίας και κάθε άλλης έγνοιας. 10 Είναι η μοναδική λαχτάρα του Υιού για τον Πατέρα.

M-28.2. Η ανάσταση είναι η άρνηση του θανάτου, καθώς είναι δήλωση ζωής. 2 Με αυτό τον τρόπο αντιστρέφεται τελείως ολόκληρο το σκεπτικό του κόσμου. 3 Η ζωή πλέον αναγνωρίζεται ως σωτηρία, και οποιαδήποτε μορφή πόνου και δυστυχίας γίνεται αντιληπτή ως κόλαση. 4 Η αγάπη δεν προκαλεί φόβο πια, αλλά καλωσορίζεται χαρούμενα. 5 Τα είδωλα έχουν εξαφανιστεί, και η ενθύμηση του Θεού λάμπει ανεμπόδιστα σε όλο τον κόσμο. 6 Το πρόσωπο του Χριστού είναι ορατό σε κάθε ζωντανό ον, και τίποτα δεν παραμένει στο σκοτάδι, διαχωρισμένο από το φως της συγχώρεσης. 7 Δεν υπάρχει πια θλίψη πάνω στη γη. 8 Η χαρά των Ουρανών έχει έλθει.

M-28.3. Εδώ τελειώνουν τα μαθήματα. 2 Από'δω και πέρα, δεν χρειάζονται οδηγίες. 3 Η όραση έχει αποκατασταθεί πλήρως, και όλα τα λάθη έχουν επανορθωθεί. 4 Η ειρήνη έχει έλθει και η επίθεση δεν έχει νόημα. 5 Ο στόχος των μαθημάτων έχει επιτευχθεί. 6 Οι σκέψεις στρέφονται προς τον Παράδεισο και όχι προς την κόλαση. 7 Όλες οι επιθυμίες έχουν ικανοποιηθεί, γιατί τι έχει μείνει αναπάντητο ή ελλιπές; 8 Η τελευταία ψευδαίσθηση εξαπλώνεται σε όλον τον κόσμο, συγχωρώντας τα πάντα και αντικαθιστώντας κάθε επίθεση. 9 Όλη η μεταστροφή έχει ολοκληρωθεί. 10 Δεν έχει μείνει τίποτα που να αντιτίθεται στο Λόγο του Θεού. 11 Τίποτα δεν εναντιώνεται στην αλήθεια. 12 Και τώρα επιτέλους η αλήθεια μπορεί να έλθει. 13 Τι γρήγορα που θα έλθει καθώς της ζητείται να εισέλθει και να περιβάλει έναν τέτοιο κόσμο!

M-28.4. Όλες οι καρδιές που ζουν μένουν ακίνητες με μια αναστάτωση βαθιάς προσμονής, γιατί ο καιρός των αιώνιων πραγμάτων τώρα πλησιάζει. 2 Δεν υπάρχει θάνατος. 3 Ο Υιός του Θεού είναι ελεύθερος. 4 Και στην ελευθερία του έγκειται το τέλος του φόβου. 5 Δεν απομένουν μυστικοί χώροι πια στη γη για να δώσουν καταφύγιο σε αρρωστημένες ψευδαισθήσεις, όνειρα φόβου και λανθασμένες αντιλήψεις για το σύμπαν. 6 Τα πάντα βλέπονται στο φως, και μέσα στο φως ο σκοπός τους μεταμορφώνεται και γίνεται κατανοητός. 7 Κι' εμείς, τα παιδιά του Θεού, αναδύομαστε από τα συντρίμια και ατενίζουμε την τέλεια αθωότητά μας. 8 Το τραγούδι του Παραδείσου ηχεί σε ολόκληρο τον κόσμο, καθώς ανυψώνεται και κομίζεται στην αλήθεια.

M-28.5. Τώρα δεν υπάρχουν διακρίσεις. 2 Οι διαφορές έχουν εξαφανιστεί και η Αγάπη ατενίζει τον Εαυτό της. 3 Τι άλλο θέαμα, πέρα από αυτό, μπορεί άραγε να χρειάζεται; 4 Τι άλλο απομένει που θα

μπορούσε η όραση να εκπληρώσει; 5 Έχουμε δει το πρόσωπο του Χριστού, την αναμαρτησία Του, την Αγάπη Του πίσω από όλες τις μορφές, πέρα από κάθε σκοπό. 6 Είμαστε άγιοι επειδή η δική Του Αγιότητα πραγματικά μας ελευθέρωσε. 7 Και δεχόμαστε την Αγιότητά Του ως δική μας· όπως είναι. 8 Όπως ακριβώς μας δημιούργησε ο Θεός, έτσι και θα παραμείνουμε αιώνια, και το μόνο που λαχταράμε είναι, το Θέλημά Του να είναι και δικό μας. 9 Οι ψευδαισθήσεις οποιασδήποτε διαφορετικής βούλησης έχουν χαθεί, γιατί έχει βρεθεί ο κοινός σκοπός που μας ενώνει.

M-28.6. Αυτά μας περιμένουν όλους, όμως δεν είμαστε ακόμα έτοιμοι να τα καλωσορίσουμε με χαρά. 2 Για όσο διάστημα οποιοδήποτε νους εξακολουθεί να κατέχεται από μοχθηρά όνειρα, η ιδέα της κόλασης είναι χειροπιαστή. 3 Οι δάσκαλοι του Θεού έχουν ως στόχο να αφυπνίσουν τους νόες εκείνων που κοιμούνται, και να δουν εκεί το όραμα του προσώπου του Χριστού να παίρνει τη θέση αυτού που ονειρεύονται. 4 Η σκέψη του φόνου αντικαθίσταται από ευλογία. 5 Η κρίση εγκαταλείπεται, και παραδίδεται σε Εκείνον που η λειτουργία Του είναι να κρίνει. 6 Και με τη δική Του Τελική Κρίση, αποκαθίσταται η αλήθεια για τον άγιο Υιό του Θεού. 7 Λυτρώνεται γιατί έχει ακούσει τον Λόγο του Θεού και έχει καταλάβει το νόημά του. 8 Είναι ελεύθερος γιατί επέτρεψε στον Λόγο του Θεού να διακηρύξει την αλήθεια. 9 Και πλάι του, ανασταίνονται μαζί του όλα όσα προηγουμένως προσπαθούσε να σταυρώσει, καθώς μαζί τους ετοιμάζεται να συναντήσει τον Θεό του.

29. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ...

M-29.1. Αυτό το εγχειρίδιο δεν έχει στόχο να δώσει απαντήσεις σε όλες τις ερωτήσεις που μπορεί να θέσει τόσο ο δάσκαλος όσο και ο μαθητής. 2 Ουσιαστικά, καλύπτει μόνο μερικές από τις πιο προφανείς ερωτήσεις, με τη μορφή μιας σύντομης περίληψης μερικών από τις σημαντικότερες ιδέες που υπάρχουν στο Κείμενο και στις Ασκήσεις Θαυμάτων. 3 Δεν υποκαθιστά κανένα από τα δύο, αλλά απλώς τα συμπληρώνει. 4 Μολονότι ονομάζεται Εγχειρίδιο Δασκάλων, χρειάζεται να θυμάται κανείς ότι μόνο ο χρόνος είναι που χωρίζει τον δάσκαλο από τον μαθητή, έτσι η διαφορά τους είναι εξ' ορισμού προσωρινή. 5 Σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να είναι χρήσιμο για τον μαθητή να διαβάσει πρώτα το Εγχειρίδιο Δασκάλων. 6 Γι' άλλους, μπορεί να είναι καλύτερο να ξεκινήσουν από τις Ασκήσεις. 7 Και άλλοι ακόμα μπορεί να χρειάζονται να ξεκινήσουν από το πιο αφηρημένο επίπεδο, δηλαδή από το Κείμενο.

M-29.2. Τι ταιριάζει σε ποιόν; 2 Ποιός θα ωφελείτο περισσότερο μόνο με την προσευχή; 3 Ποιος άραγε χρειάζεται μόνο ένα χαμόγελο, καθώς είναι ακόμα ανέτοιμος για περισσότερα; 4 Κανείς δεν θα έπρεπε να προσπαθεί να απαντήσει μόνος του σ' αυτά τα ερωτήματα. 5 Σίγουρα κανένας δάσκαλος του Θεού δεν έχει φτάσει ως εδώ χωρίς να το έχει συνειδητοποιήσει αυτό. 6 Το πρόγραμμα των μαθημάτων είναι πάρα πολύ εξατομικευμένο και κάθε διάστασή του βρίσκεται υπό την ειδική καθοδήγηση και φροντίδα του Αγίου Πνεύματος. 7 Ρώτα Το και θα απαντήσει. 8 Είναι δική Του ευθύνη και μόνο Εκείνο είναι κατάλληλο να την αναλάβει. 9 Αυτή είναι η λειτουργία Του. 10 Δική σου λειτουργία είναι να Του παραπέμψεις τα ερωτήματα. 11 Θα ήθελες να φέρεις την ευθύνη αποφάσεων για τις οποίες καταλαβαίνεις τόσο λίγα; 12 Να χείρεσαι που έχεις έναν Δάσκαλο ο Οποίος δεν μπορεί να κάνει λάθος. 13 Οι απαντήσεις Του είναι πάντοτε σωστές. 14 Θα μπορούσες να πεις το ίδιο για τις δικές σου;

M-29.3. Υπάρχει άλλο ένα – και πολύ σημαντικό – πλεονέκτημα στο να αφήνεις τις αποφάσεις στο Άγιο Πνεύμα, όλο και πιο συχνά. 2 Μπορεί να μη σου έχει περάσει από το νου αυτή η διάσταση, αλλά είναι προφανές το πόσο σημαντική είναι. 3 Το να ακολουθείς την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος ισοδυναμεί με το να το να επιτρέπεις στον εαυτό σου να απαλλαγεί από την ενοχή. 4 Αυτή είναι η ουσία της Εξιλέωσης. 5 Είναι το επίκεντρο των μαθημάτων. 6 Ο φαντασιωστικός

σφετερισμός λειτουργιών που δεν σου ανήκουν είναι η αφετηρία του φόβου. 7 Όλος ο κόσμος που βλέπει αντανακλά την ψευδαίσθηση ότι το έχεις πράγματι κάνει, καθιστώντας έτσι το φόβο αναπόφευκτο. 8 Έτσι, το να δίνεις τη λειτουργία πίσω σε Εκείνον που Του ανήκει, είναι η απόδραση από τον φόβο. 9 Και αυτό ακριβώς είναι που επιτρέπει στην ανάμνηση της αγάπης να επιστρέψει σε σένα. 10 Μη σκέφτεσαι, λοιπόν, ότι το να ακολουθείς την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος είναι αναγκαίο μόνο και μόνο εξαιτίας της δικής σου ανεπάρκειας. 11 Είναι ο τρόπος για να βγεις από την κόλαση.

M-29.4. Εδώ εμφανίζεται πάλι το παράδοξο που συχνά αναφέρεται στα Μαθήματα. 2 Λέγοντας «Μόνος μου δεν μπορώ να κάνω τίποτα» κερδίζεις κάθε δύναμη. 3 Κι' όμως, μοιάζει παράδοξο. 4 Όπως σε δημιούργησε ο Θεός, έχεις κάθε δύναμη. 5 Η εικόνα που έφτιαξες για τον εαυτό σου είναι που δεν έχει καμιά δύναμη. 6 Το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει την αλήθεια για σένα. 7 Η εικόνα που κατασκεύασες δεν την γνωρίζει. 8 Ωστόσο, παρόλη την προφανή και πλήρη άγνοιά της, αυτή η εικόνα νομίζει ότι γνωρίζει τα πάντα γιατί εσύ της έδωσες αυτή την πεποίθηση. 9 Αυτό διδάσκεις, και αυτό διδάσκει ο κόσμος που φτιάχτηκε για να το επιβεβαιώνει. 10 Αλλά ο Δάσκαλος ο Οποίος γνωρίζει την αλήθεια δεν την έχει λησμονήσει. 11 Ο αποφάσεις Του είναι ωφέλιμες για όλους επειδή είναι πλήρως απαλλαγμένες από οποιαδήποτε επίθεση. 12 Και επομένως ανίκανες να προκαλέσουν ενοχή.

M-29.5. Αυτός που θεωρεί ως δεδομένη μια δύναμη που δεν είναι πραγματικά δική του, εξαπατά τον εαυτό του. 2 Ωστόσο, το να δεχθεί τη δύναμη που του έχει δοθεί από τον Θεό δεν είναι παρά αναγνώριση του Θεού και αποδοχή των δώρων Του. 3 Και τα δώρα Του δεν έχουν όριο. 4 Το να ζητάς από το Άγιο Πνεύμα να επιλέξει για λογαριασμό σου, απλά ισοδυναμεί με το να αποδέχεσαι την αληθινή κληρονομιά σου. 5 Αυτό άραγε σημαίνει ότι δεν μπορείς να πεις τίποτα δίχως να Το συμβουλευτείς; 6 Ασφαλώς όχι! 7 Κάτι τέτοιο δεν θα ήταν καθόλου αποτελεσματικό στην πράξη, και η αποτελεσματικότητα είναι βασικό μέλημα αυτών των μαθημάτων. 8 Εάν το 'χεις κάνει συνήθεια να ζητάς βοήθεια σε κάθε ευκαιρία, τότε μπορείς να είσαι σίγουρος ότι η σοφία θα σου δοθεί τη στιγμή που θα την έχεις ανάγκη. 9 Προετοιμάζε γι αυτό τον εαυτό σου κάθε πρωί, να θυμάσαι τον Θεό όποτε μπορείς κατά τη διάρκεια της ημέρας, ζήτα τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος όταν αυτό είναι εφικτό, και το βράδυ να Το ευχαριστείς για την καθοδήγησή Του. 10 Και η εμπιστοσύνη σου θα είναι πραγματικά δικαιολογημένη.

M-29.6. Ποτέ μην ξεχνάς ότι το Άγιο Πνεύμα δεν βασίζεται στα λόγια σου. 2 Καταλαβαίνει τα αιτήματα της καρδιάς σου και σ' αυτά ανταποκρίνεται. 3 Αυτό άραγε σημαίνει ότι για όσο διάστημα εξακολουθεί να σε ελκύει η επίθεση, το Άγιο Πνεύμα θα ανταποκρίνεται θετικά στα αιτήματά σου για επίθεση; 4 Όχι βέβαια! 5 Γιατί ο Θεός, Του έχει δώσει τη δύναμη να μεταφράζει στη δική Του γλώσσα τις προσευχές της καρδιάς σου. 6 Το Άγιο Πνεύμα κατανοεί πως μια επίθεση είναι μια έκκληση για βοήθεια. 7 Και ανταποκρίνεται προσφέροντας την ανάλογη βοήθεια. 8 Ο Θεός θα ήταν πολύ σκληρός αν επέτρεπε στα δικά σου λόγια να αντικαταστήσουν τα δικά Του. 9 Ένας στοργικός πατέρας δεν αφήνει το παιδί του να βλάψει τον εαυτό του, ή να επιλέξει την αυτοκαταστροφή του. 10 Μπορεί αυτό να επιζητά να πληγωθεί αλλά ο πατέρας του θα εξακολουθεί να το προστατεύει. 11 Θα μπορούσε άραγε ο Πατέρας σου να αγαπά περισσότερο τον Υιό Του;

M-29.7. Θυμήσου ότι είσαι η Αγάπη Του και η ολοκλήρωσή Του. 2 Θυμήσου ότι η δική σου αδυναμία είναι η δική Του δύναμη. 3 Αλλά μην το παρερμηνεύσεις αυτό. 4 Εάν η δύναμή Του βρίσκεται μέσα σου, αυτό που αντιλαμβάνεσαι ως αδυναμία σου δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση. 5 Και σου έχει δώσει τα μέσα για να το αποδείξεις αυτό. 6 Ζήτα από τον Δάσκαλό Του (το Άγιο Πνεύμα) τα πάντα, και θα σου δοθούν τα πάντα. 7 Όχι στο μέλλον, αλλά αμέσως· τώρα. 8 Ο Θεός δεν περιμένει, γιατί η αναμονή προϋποθέτει την ύπαρξη του χρόνου και Εκείνος είναι άχρονος. 9 Ξέχνα τις ανόητες εικόνες σου, την αίσθηση αδυναμίας σου και το φόβο ότι μπορεί να πάθεις κάτι

κακό, τα όνειρα κινδύνου και «σφαλμάτων». 10 Ο Θεός δεν γνωρίζει παρά τον Υιό Του, και ο Υιός παραμένει ακριβώς όπως τον δημιούργησε ο Πατέρας Του. 11 Σε αποθέτω με εμπιστοσύνη στα Χέρια Του, και δίνω εκ μέρους σου ευχαριστίες που έτσι έχουν τα πράγματα.

M-29.8.

Και τώρα ας είσαι ευλογημένος σε ό,τι κάνεις.

2 Ο Θεός στρέφεται σε σένα για να βοηθήσεις να σώσει τον κόσμο.

3 Δάσκαλε του Θεού, σου προσφέρει τις ευχαριστίες Του, και όλος ο κόσμος στέκει σιωπηλός μέσα στην ευλογία που Εσύ φέρνεις από Εκείνον.

4 Είσαι ο Υιός που Εκείνος αγαπά, Και σου έχει δοθεί να είσαι το μέσον Με το οποίο η Φωνή Του ακούγεται σ' όλο τον κόσμο,

*Να δώσεις τέλος σε όλα όσα ανήκουν στο χρόνο·
να παύσεις την θέαση όλων των ορατών·
και να αναιρέσεις Όλα όσα μεταβάλλονται.*

*5 Μέσα από σένα αναγγέλλεται και εισαγάγεται Ένας κόσμος
αόρατος, ανήκουστος κι' όμως αληθινά υπαρκτός.*

*6 Είσαι Άγιος, και στο δικό σου φως ο κόσμος Αντανακλά την αγιότητά σου,
διότι δεν είσαι Μόνος Και δίχως φίλους.*

*7 Ευχαριστώ για σένα, Και συμμετέχω στις προσπάθειές σου εξ' ονόματος του Θεού
Γνωρίζοντας πως είναι και προς χάριν μου επίσης,
Και προς χάριν όλων εκείνων που βαδίζουν προς τον Θεό μαζί μου.*

8 AMHN

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή

1. Ποιοι Είναι οι Δάσκαλοι του Θεού;
2. Ποιοι Είναι οι Μαθητές τους;
3. Ποια Είναι τα Επίπεδα Διδασκαλίας;
4. Ποια Είναι τα Χαρακτηριστικά των Δασκάλων του Θεού;
 - I. Πίστη
 - A. Ανάπτυξη της Πίστης
 - II. Εντιμότητα
 - III. Ανεκτικότητα
 - IV. Καλωσύνη
 - V. Χαρά
 - VI. Απουσία Άμυνας
 - VII. Γενναιοδωρία
 - VIII. Υπομονή
 - IX. Συνέπεια και Αφοσίωση
 - X. Ευρύτητα Νου
5. Πως Επιτυγχάνεται η Θεραπεία;
 - I. Ο Σκοπός της Ασθένειας υπό το Πρίσμα της Αντίληψης
 - II. Η Μετατόπιση της Αντίληψης
 - III. Η Λειτουργία του Δασκάλου του Θεού
6. Είναι Σίγουρη η Θεραπεία;
7. Πρέπει να Επαναλαμβάνεται η Θεραπεία;
8. Πως μπορεί να Αποφευχθεί η Αντίληψη της Ύπαρξης Βαθμών Δυσκολίας;
9. Απαιτούνται Αλλαγές στη Ζωή των Δασκάλων του Θεού;
10. Πώς Εξαλείφεται η Κρίση; (*Πως Παρατείνεται κανείς από το να Κρίνει;*)
11. Πώς Επιτυγχάνεται η Ειρήνη σ' Αυτόν τον Κόσμο;
12. Πόσοι Δάσκαλοι του Θεού Απαιτούνται για τη Σωτηρία του Κόσμου;
13. Ποιο είναι το Αληθινό Νόημα της Θυσίας;
14. Πώς θα Τελειώσει ο Κόσμος;
15. Θα Κριθούν Όλοι στο Τέλος;
16. Πώς Πρέπει να Περνά τη Μέρα του ο Δάσκαλος του Θεού;
17. Πώς Αντιμετωπίζουν οι Δάσκαλοι του Θεού τις Μαγικές Σκέψεις;
18. Πώς Γίνεται η Διόρθωση;
19. Τι είναι η Δικαιοσύνη;
20. Τι είναι η Ειρήνη του Θεού;
21. Ποιος είναι ο Ρόλος των Λέξεων στη Θεραπεία;
22. Πώς Συνδέονται η Θεραπεία και η Εξιλέωση;
23. Έχει ο Ιησούς έναν Ιδιαίτερο Ρόλο στη Θεραπεία;
24. Υπάρχει η Μετενσάρκωση;
25. Είναι Επιθυμητές οι «Ψυχικές Δυνάμεις»;
26. Μπορεί να Προσεγγιστεί Απευθείας ο Θεός;
27. Τι είναι ο Θάνατος;
28. Τι είναι η Ανάσταση;
29. Ως Προς τα Υπόλοιπα...

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ ΟΡΩΝ

Εισαγωγή

1. Νους - Πνεύμα
2. Το Εγώ - το Θάυμα
3. Συγχώρεση - Το Πρόσωπο του Χριστού
4. Αληθινή Αντίληψη - Γνώση
5. Ιησούς - Χριστός
6. Το Άγιο Πνεύμα

ΕΠΙΛΟΓΟΣ